

НОРА РОБЪРТС

ЧЕРВЕНА ЛИЛИЯ

Част 3 от „В градината“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

„Ашладисването и присаждането на пъпки е съединяване на две отделни растения, така че да заживеят като едно силно, здраво растение, притежаващо само най-добрите характеристики на двамата си родители.“

Сдружение на
американските градинари
„Разсаждане на растения“

„Младостта отминава, любовта замира, за приятелството настъпва есен. Съкровените майчини надежди надживяват всичко.“

Оливър Уендъл
Холмс

Мемфис, Тенеси

Януари 1893 г.

Бе отчаяна, самотна жена със замъглен разсъдък.

А някога бе красавица с остър ум и една огромна амбиция — охолния живот. Постигна го, използвайки тялото си, за да съблазнява, и пресметливия си ум, за да получава това, което желае. Стана държанка на един от най-богатите и влиятелни мъже в Тенеси.

Къщата ѝ бе разкошна, обзаведена по неин вкус, но с парите на Реджиналд. Имаше прислужници, готови да изпълнят всяка нейна прищявка; тоалети — съперничаещи на тези на най-известните куртизанки в Париж; бижута, забавни приятели, собствена карета...

Устройваше разточителни приеми и събуждаше страстни желаниа и завист.

Тя, дъщерята на жалка домашна прислужница, притежаваше всичко, което ненаситното ѝ сърце поиска.

След това роди син.

Нежеланият нов живот, който носеше в себе си, я промени. Стана център на нейния свят, единственото, което обичаше повече от себе си. Кроеше планове за сина си, представяше си бъдещето му и му пееше, докато спеше в утробата ѝ.

Изживя мъчителните болки при появата му на бял свят, но и радостта, че щом отминат, ще държи своето скъпоценно дете в ръцете си.

Казаха ѝ, че е родила момиченце. Твърдяха, че е мъртво.

Това бяха лъжи.

Дори в дните на безумна скръб, докато потъваше в бездната на отчаянието, тя го знаеше. Дори в лудостта си бе уверена, че са я излъгали. Синът ѝ бе жив.

Бяха откраднали бебето от нея, навярно за откуп. Нима бе възможно истината да е друга, щом беше чувствала ударите на сърцето му, както тези на своето?

Но не ѝ го бяха отнели акушерката и лекарят, а Реджиналд, който купи мълчанието им с парите си.

Толкова ясно си спомняше как той влезе в приемната ѝ след месеци безутешна скръб и тревоги. „За да приключи с мен завинаги, след като се сдоби с това, което винаги е искал — син и наследник“, помисли си тя, докато закопчаваше сивата си рокля с треперещи пръсти. Синът бе единственото, което коравосърдечната му съпруга бе неспособна да му даде.

Реджиналд я използва, а сетне ѝ отне единственото съкровище, сякаш имаше пълното право на това. В замяна ѝ предложи пари, за да замине за Англия.

„Ще си плати, ще си плати! — повтаряше съзнанието ѝ, докато тя стоеше пред огледалото. — Но не с пари. О, не, не с пари.“

Бе останала без пукната пара, но щеше да намери начин отново да уреди живота си веднага щом си върне своя скъп Джеймс.

Прислужниците — като плъхове, напускащи потъващ кораб — бяха отмъкнали част от бижутата ѝ. Знаеше това. Принуди се да продаде повечето от останалите, но я измамиха с цената. Ала какво можеше да очаква от хитрия грозноват бижутер? Все пак и той бе мъж.

Лъжци, измамници и крадци — всичките бяха еднакви!

Щеше да накара всеки от тях да си плати.

Не можа да открие гривната с диаманти и рубини — сърцевидни камъчета с цвят на кръв и лед, която Реджиналд ѝ бе подарил по повод новината, че е бременна.

Всъщност това бе дрънкулка, твърде дребна и незабележима за нейния вкус, но на всяка цена трябваше да я намери. И тя преобърна наопаки цялата си спалня при упоритото търсене.

Заплака като дете, когато вместо на гривната, попадна на брошка със сапфири. Но скоро сълзите ѝ пресъхнаха, стисна накита в шепа и забрави за гривната и отчаяното си желание да я открие. Забрави, че я е търсила. Усмихна се при вида на бляскавите сини камъчета. Щеше да получи за тях достатъчно, за да издържа себе си и Джеймс в началото. Щеше да го отведе някъде, може би извън града. Докато отново стъпи на крака.

„Всъщност всичко е много просто“, помисли си тя с усмивка, докато се взираше в отражението си. Сивата рокля бе семпла, елегантна, подходяща за майка. Корсажът бе леко провиснал, но не можеше да стори нищо. Вече нямаше прислужници или шивачки, които да го преправят. Щеше да възстанови заоблените си форми, когато намери красива къща за себе си и Джеймс.

Нави русите си коси на масури, които прихвана високо, но за жалост трябваше да се откаже от ружа. Реши, че е по-добре да изглежда скромно. Негримираното лице би вдъхвало повече спокойствие на едно дете.

Просто щеше да отиде да го вземе. Да посети Харпър Хаус и да поиска това, което ѝ принадлежи.

Пътуването от града до великолепната къща бе дълго, студено и скъпо. Вече нямаше собствена карета, а много скоро агентите на Реджиналд щяха да я изхвърлят и от дома ѝ, както вече бяха заплашили.

Но си струваше да плати за файтон. Как иначе щеше да отнесе своя Джеймс обратно до Мемфис, за да го сложи нежно в бебешкото креватче и да му попее приспивна песен?

— Синя лавандула, дили-дили-дили... — тихо запя тя и като преплете тънките си пръсти, се загледа в заскрежените дървета край пътя. Бе взела одеялцето, поръчано от Париж, и малката сладка

шапчица и терлички. В мислите ѝ детето ѝ все още бе новородено. В замъгленото ѝ съзнание шестте месеца, изминали от раждането му, не съществуваха.

Файтонът се спусна по дългата алея и пред погледа ѝ се разкри Харпър Хаус в цялото си великолепиe.

Жълтата каменна фасада и бялата дограма се открояваха, топли и изящни на фона на сивото зимно небе. Триетажното здание се издигаше гордо сред дърветата, храстите и обширните морави.

Беше чувала, че някога из имението са бродели пауни, разперили прелестни опашки, но писъците им дразнели Реджиналд и когато станал господар на къщата, наредил да бъдат убити.

Властваше като крал. И тя му бе дарила принц наследник. Но един ден нейният син щеше да свали баща си от трона. Тя щеше да властва над къщата заедно с Джеймс. Нейният скъп, сладък Джеймс.

Стъклата на огромните прозорци блестяха от слънцето и се вираха в нея като страховити очи. Гледайки ги, тя продължи да си представя, че живее там със своя Джеймс, грижи се за него, разхожда го из градината и слуша звънливия му смях, отекващ в коридорите.

Един ден това щеше да бъде реалност. Къщата бе негова, което означаваше, че е и нейна. Щяха да живеят там щастливо, само двамата. Както би трябвало да бъде.

Слезе от файтона — бледа, слаба жена в провиснала сива рокля, и бавно запристъпва към главния вход.

Сърцето ѝ биеше неудържимо. Джеймс я очакваше.

Почука и за да накара ръцете си да престанат да треперят, силно ги притисна към талията си.

Мъжът, който отвори, бе с черна униформа и макар да я огледа от главата до петите, изражението му не издаде нищо.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо?

— Дойдох за Джеймс.

Веждите му съвсем леко се повдигнаха.

— Съжалявам, госпожо, но сред обитателите на тази къща няма човек на име Джеймс. Ако питате за някого от прислугата, входът е отзад.

— Джеймс не е прислужник! — кипна тя и ядно си помисли: „Как смее да ми говори така!“. После обясни: — Той е синът ми,

вашият господар. Дойдох за него. — Дръзко пристъпи към вратата. — Донесете ми го веднага!

— Мисля, че сте сбъркали къщата, госпожо.

— Няма да ми попречите да стигна до него. Джеймс! Джеймс! Мама е тук — развика се тя.

Втурна се към стълбището и бе готова да драска и хапе, когато икономът сграбчи ръката ѝ.

По широкия коридор забърза жена, също със слугинска униформа, която попита отдалеч:

— Данби, някакъв проблем ли има?

— Тази... жена. Изглежда разстроена.

— Очевидно. Госпожице? Моля ви, госпожице, аз съм Хейвърс, главната домашна помощница. Успокойте се и ми кажете какво има.

— Дойдох за Джеймс. — Ръцете ѝ затрепериха, когато ги повдигна към къдриците си. — Трябва да ми го донесете веднага. Време е за следобедния му сън.

Лицето на Хейвърс имаше приветлив израз, а сега към него се прибави и топла усмивка.

— Разбирам. Може би е най-добре да поседнете за малко, за да се успокоите.

— И тогава ще донесете ли Джеймс? Ще ми дадете ли моя син?

— В приемната има чудесен огън. Днес е доста хладно, нали? — Жената настойчиво погледна Данби, давайки му знак да пусне ръката ѝ. — Последвайте ме, ще ви заведа.

— Измама! Още една измама! — разкрещя се Амелия и побягна към стълбите.

Викайки Джеймс, стигна до втория етаж, но слабите ѝ крака не издържаха повече и тя се строполи на площадката.

Отвори се врата, през която излезе господарката на Харпър Хаус. Позна съпругата на Реджиналд. Беатрис. Беше я виждала веднъж в театъра и в магазините.

Бе красива, но студена, с очи, напомнящи за синкави късчета лед, с тънък нос и месести устни, които сега бяха презрително смръщени. Дневната ѝ рокля бе от тъмнорозова коприна с висока яка и пристегнатата талия.

— Кое е това създание?

— Съжалявам, госпожо. — Хейвърс, по-пъргава от иконома, първа стигна до вратата на всекидневната. — Не каза името си. — Инстинктивно се наведе и закрилнически обгърна раменете на Амелия. — Изглежда много разстроена и премръзнала.

— Джеймс! — Амелия протегна ръце нагоре и Беатрис рязко отдръпна полите си. — Дойдох за Джеймс, моя син.

Изражението на Беатрис за миг се промени, преди да процеди през стиснати устни:

— Да влезе тук. — Обърна се и закричи обратно към всекидневната. — И да почака.

— Госпожице — тихо заговори Хейвърс, докато помагаше на разтрепераната жена да се изправи, — не се бойте, никой няма да ви нарани.

— Моля ви, донесете бебето ми. — Амелия отчаяно се втренчи в очите ѝ и сграбчи ръката ѝ. — Моля ви, донесете ми го!

— Вървете, поговорете с госпожа Харпър. Да сервирам ли чай, госпожо?

— Не, разбира се. Затвори вратата! — сопна се Беатрис.

После се отправи към красивата камина от гранит и се обърна с гръб към тлеещия огън. Изразът на очите ѝ остана хладен, когато вратата тихо се затвори.

— Ти си... била си — поправи се тя с присвити устни — една от курвите на съпруга ми.

— Казвам се Амелия Конър. Дойдох...

— Не съм те питала за името ти. Не ме интересува, нито пък ти. Мислех, че жени като теб, които предпочитат да се смятат за държанки, а не за обикновени уличници, имат достатъчно благоразумие и достойнство да не стъпват в домовете на мъжете, които наричат свои покровители.

— Тук ли е Реджиналд?

Трескаво се огледа, бегло забелязвайки красивата обстановка в стаята, изрисуваните лампиони и кадифените тапицерии. Не си спомняше напълно как се е озовала тук. Яростта ѝ бе отшумяла и сега чувстваше студ и празнота.

— За твой късмет не е у дома — отвърна ѝ Беатрис. — Знам всичко за вашата... връзка, както и че той я е прекратил и че си получила щедро обезщетение.

— Реджиналд?

В откъслечните проблясъци в съзнанието си тя го виждаше застанал пред камина. Но не тази, а камината в нейния дом, в приемната й...

„Нима мислиш, че ще позволя на нищожество като теб да отгледа сина ми?“, спомни си ядно тя думите му.

— Дойдох за сина си, за Джеймс. Одеядцето му е във фойтона. Ще го отведе у дома.

— Ако си въобразяваш, че ще изкопчиш пари и от мен за мълчанието си, жестоко се лъжеш.

— Аз... дойдох за Джеймс. — На устните й затрептя усмивка, когато пристъпи напред с протегнати ръце. — Той има нужда от майка си.

— Роденото от теб копеле, което ми бе натрапено, носи името Реджиналд, като баща си.

— Не, аз го нарекох Джеймс. Казаха ми, че е мъртъв, но чух плача му. — Лицето й издаде тревога, докато оглеждаше стаята. — Чувате ли го? Трябва да го намеря, да му попея, докато заспи.

— Мястото ти е в приют за душевноболни. Почти изпитвам съжаление към теб. — Огънят запращя зад гърба на Беатрис. — И двете нямаме избор. Но аз поне съм невинна. Аз съм неговата съпруга, майката на децата му, родени в законен брак. Преживяла съм загубата на дете и поведението ми винаги е било безукорно. Преструвах се на сляпа и глуха за извънбрачните връзки на съпруга си и не съм му дала нито един повод за недоволство. Но не му родих син и това е смъртният ми грях. — Страните й поруменияха от ярост. — Нима мислиш, че се радвам, задето ми натрапиха твоето копеле? Детето на една уличница да ме нарича своя майка! Кой ще наследи всичко това? — Тя тръсна гневно ръце. — Искан ми се да бе умряло в утробата ти, а и ти заедно с него.

— Дай ми го, върни ми го! Нося му одеядце — продължи да нарежда Амелия, свела поглед към празните си ръце. — Ще го отведе...

— Всичко е свършено! Двете с теб сме в един и същ капан, но ти поне заслужаваш наказанието си, а аз не съм сторила нищо.

— Не можеш да го задържиш, та ти не го искаш! Не може да бъде твой...

Втурна се напред, широко отворила очи и оголила зъби. Ударът, който се стовари върху скулата ѝ, я тласна назад и я повали по гръб на пода.

— Ще напуснеш тази къща. — Беатрис говореше тихо, със спокоен тон, сякаш възлагаше дребна задача на някоя от прислужниците си. — Ако пророниш и дума на някого за това, ще те пратя в лудница. Няма да допусна брътвежите ти да опетнят репутацията ми, уверявам те. Нито ще стъпиш отново в Харпър Хаус или имението, нито някога ще видиш детето си. И това ще бъде твоето наказание, въпреки че според мен съвсем не е достатъчно.

— Ще живея тук с Джеймс...

— Ти си луда — каза Беатрис с известно злорадство. — Захвани се отново със занаята си. Сигурна съм, че ще намериш мъж, който с удоволствие би посял друго незаконно семе в утробата ти. — Отправи се към вратата и енергично я отвори. — Хейвърс! — Изчака, без да обръща внимание на жалните ридания зад гърба си. — Кажи на Данби да изхвърли това същество от къщата.

Но тя все пак се върна. Избутаха я навън и наредиха на кочияша да я откара, но тя отново дойде в имението в мразовитата нощ. Проблясъците на разум бяха все по-откъслечни, но за сетен път успя да измине разстоянието с откраднатата каруца. Беше с мокри от дъжда коси и прилепнала към тялото бяла нощница.

Искаше да ги убие. Всичките. Да ги нареже на парчета, да ги накълца. Тогава, с окървавени ръце, щеше да отнесе своя Джеймс със себе си.

Но нямаше да ѝ позволят. Никога нямаше да държи своето бебе в ръцете си, никога нямаше да види сладкото му лице.

Освен ако...

Когато слезе от каруцата, Харпър Хаус бе потънала в призрачни сенки. Тъмните прозорци проблясваха на лунната светлина. Всички вътре спяха.

Дъждът бе спрял, небето се бе прояснило. Над земята пълзяха мъгли, които обгръщаха премръзналите ѝ боси крака като сиви змии. Подгъвът на нощницата ѝ се влачеше в размякнатата кал, докато вървеше, тананикайки си приспивната песен.

Щяха да си платят — скъпо и прескъпо!

Беше посетила вуду магьосницата и знаеше какво трябва да стори, за да получи веднъж завинаги това, което искаше.

Продължи през градините, сковани от студ, към гаража за файтони, за да намери това, което ѝ бе нужно.

Отново запя, докато крачеше с него във влажната нощ към великолепната къща с каменни зидове, озарени от луната.

— Синя лавандула — пееше тя. — Зелена лавандула.

ПЪРВА ГЛАВА

Харпър Хаус

Юли 2005 г.

Уморена до мозъка на костите, Хейли се прозя така широко, че челюстите ѝ изпукаха. Главата на детето тежеше на рамото ѝ, но всеки път, когато престанеше да я люлее, Лили се раздвижваше и захленчваше, и малките пръстчета стискаха памучния потник на майка ѝ.

„Опитвам се да спя“, мислено си каза Хейли и прошепна успокояващи думи, докато люлеещият се стол отново проскърцваше.

Знаеше, че приближава четири сутринта, а вече бе ставала два пъти, за да приспива капризната си дъщеричка.

Около два часа бе направила опит да я сложи в креватчето и двете да поспят, но Лили упорито искаше на стола.

Сега Хейли я люлееше и се унасяше в дрямка, люлееше я и се прозяваше, и се питаше дали някога през този живот ще може отново да става от сън бодро в осем часа.

Не знаеше как се справят другите хора. Особено самотните майки. Как успяваха да оцелеят под натиска на грижите върху сърцето, ума, тялото... и портфейла?

Как би издържала тя, ако живееше съвсем сама с Лили? Какъв живот щяха да имат, ако нямаше с кого да споделя тревогите, досадните задължения и забавните мигове?

Мисълта бе ужасяваща.

Едва сега осъзнаваше каква наивна и вироглава оптимистка — и глупачка — е била.

Спомни си как реши да тръгне на път, бременна в шестия месец, как напусна работа, продаде голяма част от имуществото си и натовари останалото в старата си таратайка.

„Господи, ако тогава знаех това, което знам сега, никога нямаше да го направя.“

Но вероятно беше по-добре да не го знаеше. Защото сега не бе сама. Затвори очи и потърка лице в меките тъмни коси на Лили. Имаше приятели... не, семейство, хора, привързани към нея и Лили, които винаги бяха готови да помогнат.

Двете имаха не просто покрив над главите си, а разкошния покрив на Харпър Хаус. Роз, нейна далечна роднина по линия на съпруга си, ѝ бе предложила дом и шанс в живота. До нея се нареждаше Стела, най-добрата приятелка, на която Хейли се доверяваше за всичките си страхове и тревоги и от която се учеше.

„И Роз, и Стела също са се грижили сами за децата си, а са се справили“, напомни си тя. Стела бе възпитавала сама две малки момчета, а Роз — три.

А тя се питаше как ще отгледа едно дете — дори с всичката помощ, за която бе достатъчно само да помоли.

След тях идваше Дейвид, който поддържаше домакинството, готвеше и просто бе незаменим. Как ли щеше да се справи, ако всяка вечер след работа трябваше да готви? Ако трябваше сама да пазарува, чисти и премества тежки предмети, освен да пази работното си място и да се грижи за четиринайсетмесечно дете?

Слава богу, че никога нямаше да узнае.

Можеше да разчита и на Лоугън, чаровния втори съпруг на Стела, който не би отказал да се позанимава с колата ѝ, когато проявява капризи. А синовете на Стела — Гевин и Люк, не само си играеха с Лили, а и даваха на Хейли известна представа с какво ще се сблъска през следващите няколко години. Тук бе и Мич, толкова умен и мил. Той обичаше да носи Лили на „конче“, карайки я да се залива от смях. Скоро щеше да се установи в къщата за постоянно, след като двамата с Роз се завърнеха от сватбеното си пътешествие.

Много се бе забавлявала, наблюдавайки как и Стела, и Роз се влюбват. Беше се чувствала част от всичко — вълнението, промените, разширяването на семейния кръг. Разбира се, след женитбата на Роз тя не трябваше повече да отлага търсенето на свое жилище. Младоженците имаха право да бъдат насаме.

Искаше ѝ се да живее съвсем наблизко. Дори в самото имение. В къщичка като някогашния гараж за файтони. Домът на Харпър. Тихо въздъхна и прокара ръка по гърба на Лили.

Харпър Ашби. Първородният син на Розалинд Харпър-Ашби, който бе истинска наслада за окото. Разбира се, тя не гледаше на него по този начин. Не често. Приемаше го като приятел и колега. Беше луд по малкото ѝ момиченце и очевидно любовта бе взаимна. Хейли отново се прозина, унесена колкото детето от ритмичното проскърцване на стола и утринната тишина.

Харпър се държеше страхотно с Лили. Бе търпелив и забавен, спокоен и ласкав. Тя тайно си го представяше като неин татко... но без привилегията да спи в едно легло с майка ѝ.

Понякога си мислеше... нима имаше нещо лошо?... Какво ли щеше да е, ако той беше истинският татко на Лили. И ако спи в леглото на майка ѝ. Кое нормално американско момиче, от доста време лишено от секс, не би фантазирало за високия тъмнокос красавец с чаровна усмивка, кафяви очи с разтапящ поглед и задник, който те изкушава да го щипнеш?

Не че някога би направила последното. Просто на теория.

Освен това имаше и забележителен ум. Знаеше всичко за растенията и цветята. Хейли обичаше да го гледа, докато поставя присадки в градинарския център, с нож или лико за връзване в ръка.

Учеше я и тя му бе благодарна. Толкова благодарна, че ѝ се искаше лакомо да впие устни в него.

Нямаше нищо лошо в това, че понякога ѝ хрумваха подобни мисли.

Сдържайки дъха си, изчака столът да спре да се поклаща. Гърбът на Лили се надигаше и спадаше ритмично под ръката ѝ.

Слава богу!

Стана бавно и безшумно се придвижи до креватчето, сякаш подготвяше бягство от затвора. Чувствайки болка в ръцете и световъртеж от усилието, внимателно се наведе над креватчето и положи детето. Докато я завиваше с одеялцето, Лили се раздвижи, рязко надигна главица и захленчи.

— О, Лили, моля те, миличко! — Хейли я потупа, погали и залюля. — Шшт! Тихо. Дай на мама малко почивка.

Изглежда, имаше ефект... ако ръката ѝ докосваше гърба на Лили, главата на детето оставаше на възглавницата. Затова седна на пода и провря ръка между решетките на креватчето. Потупа я отново. И отново.

Постепенно задряма.

Събуди я приспивният напев. Ръката ѝ бе отпусната и не помръдна, когато очите ѝ се отвориха. В стаята беше студено и мястото на пода, където седеше, приличаше на ледена пързалка. Ръката ѝ бе изтръпнала от рамото до върховете на пръстите, закрилнически обхванали гърба на Лили.

Силуетът със сива рокля седеше на люлеещия се стол и бавно пееше стара приспивна песен. Жената срещна погледа на Хейли, но продължи да пее и да се поклаща на стола.

Шокът разсея унеса ѝ и сърцето ѝ подскочи.

Запита се какво да каже на призрак, когото не е виждала от няколко седмици. „Здравей, как си? Добре дошла у дома?“ Каква беше най-подходящата реплика, особено когато призракът е напълно смахнат?

С настръхнала кожа, Хейли бавно се изправи и застана между стола и креватчето. За всеки случай. Защото имаше чувството, че в ръката ѝ са забодени няколко хиляди иглички. Притисна я към тялото си и енергично я разтри.

„Запомни всички подробности — каза си тя. Мич щеше да настоява да ги узнае. — Изглежда доста спокойна за призрак психопат“, констатира Хейли. Спокойна и тъжна, както когато я бе видяла за първи път. Но я бе виждала и с разтворени широко, безумно святкащи очи.

— Хм! Вчера ѝ направиха инжекция. Имунизация. Винаги капризничи през нощта, след като я боцнат. Но мисля, че вече се успокои. След два часа трябва да ставаме и сигурно ще торМОЗИ детегледачката, докато не я сложи да поспи. Но... сега вече задряма, така че можеш да си тръгваш.

Силуетът избледня и изчезна няколко секунди преди пеенето да затихне.

Дейвид ѝ приготви палачинки с боровинки за закуска. Беше му казала да не готви специално за нея и Лили, докато Роз и Мич

отсъстват, но той всяка сутрин се престараваше. Понеже ѝ харесваше да гледа как се суети из кухнята, не настояваше да престане.

А и палачинките бяха превъзходни.

— Изглеждаш малко напрегната.

Дейвид леко я щипна по бузата, а после направи същото с Лили и тя се засмя.

— Напоследък не мога да се наспя. Снощи имах гост. — Поклати глава, когато той повдигна вежди и се усмихна. — Не беше мъж, за мое най-голямо съжаление. Амелия.

Насмешката му изчезна и на лицето му се изписа загриженост, сядайки срещу нея в кухненския ъгъл.

— Изплаши ли те? Добре ли си?

— Просто седеше на люлеещия се стол и пееше. Казах ѝ, че Лили е добре, така че може да си върви, и тя изчезна. Беше напълно безобидна.

— Може би се е успокоила. Да се надяваме. Затова ли си разтревожена? — Вглеждайки се внимателно в лицето ѝ, забеляза тъмните кръгове под нежносините ѝ очи и бледите бузи под старателно нанесения руж. — Затова ли си недоспала?

— Донякъде — да. Няколко месеца тук беше истинска лудница. Непрекъснато живеехме в страх заради нея. А сега — затишие. Струва ми се още по-зловещо.

— Татко Дейвид е насреща. — Той докосна ръката ѝ с дългите си пръсти на пианист и леко я потърка. — Освен това, Роз и Мич се връщат днес. Къщата вече няма да изглежда толкова голяма и пуста.

Хейли издаде дълга въздишка на облекчение.

— Значи и ти си се чувствал така. Не исках да ти казвам, за да не си помислиш, че не си достатъчно добра компания или нещо подобно. Защото наистина ми е приятно с теб.

— На мен също, съкровище. Но сме твърде разглезени, нали? Свикнали сме тук да е пълно с хора. — Дейвид погледна празните столове около масата. — Липсват ми и онези хлапета.

— О, стига сантименталности! Виждаме ги често. Просто е странно да е толкова тихо.

Сякаш разбрала думите, Лили хвърли чашката си така, че тя се удари в преградния плот и тупна на пода.

— Умно момиче — отбеляза Дейвид.

— И знаеш ли какво? — Хейли стана, за да вдигне чашата. Беше висока и слаба и за нейно съжаление, гърдите ѝ отново имаха големината отпреди бременността. Смяташе се за твърде плоска. — Май изпадам в някакво особено настроение. Не че работата в градинарския център ми е омръзнала, защото наистина ми харесва, а снощи, когато Лили се събуди за милионен път, отново си помислих каква късметлийка съм, щом съм тук, заобиколена от всички вас. — Разпери ръце и ги отпусна. — Но не зная, Дейвид, чувствам се някак... тъпо.

— Имаш нужда от терапевтична разходка по магазините.

Тя се усмихна и взе кърпа, за да забърше изпоцапаното със сироп лице на Лили.

— Това е лекарство номер едно за почти всичко. Но мисля, че се нуждаеш от промяна. Нещо по-голямо от нови обувки.

Силно озадачен, Дейвид я погледна с широко отворени очи и зяпнала уста.

— Какво например?

— Може би да се подстрижа. Дали ще ми отива къса коса?

— Хм! — Той наклони глава встрани и отново се вгледа в нея с красивите си сини очи. — Имаш прекрасни коси, светлокестеняви и лъскави. Но повече ми харесваха, както изглеждаха, когато дойде тук.

— Наистина ли?

— На пластове с различна дължина. Весело, небрежно, шик. И секси.

— Е...

Хейли прокара ръка по косите си. Бяха пораснали почти до раменете ѝ. Лесно бе да ги връзва отзад, когато работи или изпълнява майчинските си задължения. Навярно в това се криеше проблемът. Беше започнала да търси лесното, вместо да намира време и сили да се грижи за външността си. Свали Лили от високото ѝ столче и я пусна да походи из кухнята.

— Може би ще отида на фризьор. Може би.

— Не се отказвай и от новите обувки, скъпа. Никога не са излишни.

В разгара на лятото бизнесът в градинарския център замираше. „В градината“ никога не оставаше без клиенти, но през юли пролетната треска отдавна бе отшумяла. Жегата в Югозападен Тенеси ставаше непоносима и само най-страстните градинари бяха готови да я изтърпят, за да влеят нов живот в лехите си.

Възползвайки се от спокойствието и настроението си, Хейли си записа час в салона за красота, след като получи разрешение от Стела за по-дълга обедна почивка.

На връщане имаше нова прическа, два чифта нови обувки и много по-положителна нагласа.

„Доверявай се на Дейвид“, каза си тя.

Обичаше „В градината“. През повечето дни дори не усещаше, че работи. Според нея едва ли на света съществуваше по-приятна работа.

Обичаше да съзерцава красивата бяла сграда, която повече приличаше на добре поддържан дом, отколкото на фирмена собственост, с цветните лехи, които се простираха край полегатата рампа, и саксиите с разцъфнали цветя до вратата.

Харесваше ѝ секторът за материали от другата страна на широката чакълена алея — купчините пръст и тор, плочките и дървените греди; оранжерии, пълни с растения и нов живот, складовите помещения.

Когато гъмжеше от клиенти, които пристъпваха по пътеките или бутеха колички, натоварени с касетки и саксии, всеки от тях зареден с планове, градинарският център напомняше по-скоро за малко село, отколкото за търговски обект.

И тя беше част от всичко това.

Влезе и се завъртя пред Руби, белокосата служителка, която работеше на касата.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза Руби.

— И се чувствам така. — Хейли прокара пръсти през филираните си къси коси. — Не се бях подстригвала от година. Дори повече. Почти бях забравила какво е да седя във фризьорски салон и някой да ме разкрасява.

— Всяка жена позанемарява външността си покрай грижите за бебе. Как е нашето сладко момиченце?

— Снощи капризничеше след инжекцията. Но тази сутрин е бодра. Задникът ми беше увиснал. Най-сетне се стегнах.

За доказателство повдигна ръце и показа малки бицепси.

— Добре. Стела иска всичко да се полее, до последната саксия — осведоми я Руби. — Очакваме голяма доставка на нови сандъчета. Ще трябва да им поставим стикери и да ги подредим веднага щом пристигнат.

— Можеш да разчиташ на мен.

Хейли започна с поливането навън, в летния зной, от младите едногодишни и многогодишни градински цветя, които все още очакваха да намерят дом. Напомняха ѝ за плахите деца в училище, с които дълго време никой не желае да дружи. Това събуждаше у нея умиление и ѝ се искаше да има свое кътче, където да може да ги засади и да гледа как разцъфтяват и разкриват красотата си постепенно.

Един ден щеше да има свой дом. Щеше да приложи усвоените тук знания, за да оформи градината си. Да създаде нещо красиво, нещо специално. Щеше да има лилии, разбира се. Червени — като онези, които Харпър ѝ бе донесъл по време на раждането. Голям, ярък остров от червени лилии, свежи и ароматни, които щяха да разцъфват отново и отново всяка година и да ѝ напомнят каква късметлийка е.

По тила ѝ потече пот, а водата намокри равните ѝ платнени обувки. Леката струя изплаши рояк пчели, кацнали върху дебелеца. „Елате пак, когато свърша“, помисли си Хейли, докато те се отдалечаваха със сърдито бръмчене.

Придвижи се бавно, почти сънено, покрай масите с пикирания разсад.

Ако един ден имаше своя градина, Лили щеше да играе на тревата. „С кученце“, реши тя. Трябваше да има кученце, пълничко, пухкаво и игриво. Ако можеше да има това, защо да не добави и мъж? Някой, който обича нея и Лили, умен и забавен мъж, който само с един поглед кара сърцето ѝ да се разтупти?

Трябваше да е красив. Какъв смисъл да фантазира, ако мъжът няма да е адски привлекателен? Висок, не би било зле да е висок, със силни рамене и дълги крака. Кафяви очи, наситенокафяви, и буйни тъмни коси, в които тя с наслада ще заравя пръсти. Красиви скули, от които да ѝ се иска да измине с целувки пътя до чувствените му, секси устни. А после...

— За бога, Хейли, ще удавиш жълтичките!

Тя подскочи, пусна пръскалото на маркуча и с тих уплашен вик рязко го отмести. Но преди това струята здравата опръска Харпър.

„Право в десетката“, помисли си Хейли, засрамена, но едва сдържайки неуместния си смях. Той сведе поглед към мократа си риза и джинси с мрачен израз на примирение.

— Имаш ли разрешително за този вид оръжие?

— Извинявай. Толкова съжалявам! Не биваше да се промъкваш така зад мен.

— Не съм се промъкнал. Просто минавах.

Гласът му издаваше раздражение, а говорът му бе типичен за Мемфис, както нейният ставаше носов, когато бе ядосана или разстроена.

— Е, следващия път не минавай толкова безшумно. Наистина съжалявам. Бях се замислила.

— В тази жега е нормално човек да стане разсеян и да му се иска да подремне. — Харпър повдигна мократа риза над корема си. Присви очи и в крайчеца им се появиха леки бръчки. — Какво си направила с косата си?

— Какво? — Хейли инстинктивно прокара пръсти през нея. — Подстригах я. Не ти ли харесва?

— Не, добре е. Отива ти.

Ръцете я засърбяха отново да натисне пръскалото.

— Стига, моля те! Главозамайвам се от подобни комплименти.

Той ѝ се усмихна. Имаше невероятна усмивка — устните му бавно се повдигаха, чертите на лицето му се променяха и покоряващите тъмнокафяви очи засияваха. Почти му прости.

— След малко си тръгвам. Мама си е у дома — съобщи Харпър.

— Вече са пристигнали? Как са? Добре ли са прекарали? О, и ти все още не знаеш, защото не си ходил до къщата. Кажим им, че нямам търпение да ги видя и че тук всичко е наред. Не е нужно Роз да идва и да запрята ръкави, след като току-що се е завърнала. И...

Харпър пъкна палци в предните джобове на изтърканите си дънки.

— Да извадя ли бележник, за да записвам?

— О, върви тогава — засмя се тя и махна с ръка. — Сама ще им кажа.

— Чао засега.

Мъжът от фантазиите ѝ се отдалечи, все още малко мокър.

„Наистина трябва да прогоня Харпър от мислите си — каза си Хейли. — Веднъж завинаги.“ Не беше за нея и тя го знаеше. Отиде да полее храстите и катерливите растения в саксии.

Все още не беше сигурна дали желае мъж до себе си. Лили стоеше на първо място за нея, след това — работата ѝ. Искаше детето ѝ да расте щастливо, здраво и осигурено. Искаше тя да продължи да учи и да става все по-полезна в градинарския център. Колкото повече научаваше, толкова по-малко щеше да гледа на това като на работа и толкова повече щеше да вярва, че е направила верния избор за кариера.

Засега се справяше добре, но искаше да постигне повече.

След Лили, работата и семейството, от което бе станала част, идваше интересната и малко страховита задача да разкрият самоличността на Амелия — Печалната невеста, душата ѝ да почива в мир.

Мич бе поел по-голямата част от отговорността. Той бе специалист по родословия и най-организираният ум в групата след Стела. Дватамата с Роз се бяха срещнали и открили любовта, когато Роз го нае да проучи историята на семейството ѝ и да се опита да установи коя е Амелия. Не че самата Амелия одобряваше случилото се помежду им. Господи, беше се държала като коравосърдечна кучка с тях.

„Възможно е отново да стане страшна“, помисли си Хейли. Сега, когато Роз и Мич се бяха оженили и щяха да заживеят в Харпър Хаус. От известно време беше кротка, но това не означаваше, че ще остане такава.

Ако отново се надигнеше вихрушка, Хейли възнамеряваше да е подготвена за нея.

ВТОРА ГЛАВА

Хейли влезе в Харпър Хаус, едва придържайки Лили към скута си. Лъхна я благословена прохлада. Остави детето и пушна дамската си чанта и торбата с памперси на долното стъпало, за да ги хване по-удобно и да ги отнесе горе. Искаше ѝ се да се вмъкне под душа, а сетне да изпие на един дъх бутилка леденостудена бира.

Но преди да направи каквото и да било, трябваше да се види с Роз.

В същия миг Роз излезе от приемната. Двете с Лили едновременно нададоха викове на радост. Когато детето се отправи към нея, Роз се завтече и го грабна на ръце.

— Ето го моето сладурче! — Силно притисна малката в прегръдката си, потърка нос в шията ѝ и след като се усмихна широко на Хейли, отново се загледа в детето, слушайки с удивление неразбираемото му развълнувано бърборене. — О, не мога да повярвам, че само за една седмица са се случили толкова много неща! Не зная какво бих правила, ако не беше ти, за да ми разкажеш всички местни клюки. — Отново се усмихна на Хейли. — А ти как си?

— Добре съм, чудесно. — Младата жена забърза към тях и прегърна и двете. — Добре дошла у дома. Липсваше ни.

— Радвам се, че съм липсвала на някого. Я виж ти! — Роз прокара пръсти през косите ѝ.

— Преди малко се върнах от фризьор. Днес ми бе влязла някаква муха в главата. Но ти изглеждаш прекрасно!

Това бе самата истина. След едноседмичното сватбено пътешествие из Карибско море вродената красота на Роз бе добила нова свежест и блясък. Слънцето бе променило нежния светъл цвят на кожата ѝ в бледозлатист, който още повече подчертаваше тъмните ѝ издължени очи. Късо подстриганите прави коси обграждаха лице с класическа, неувяхваща хубост, за която Хейли можеше само да ѝ завижда.

— Харесва ми прическата ти — отбеляза Роз. — Изглежда толкова младежка и небрежна.

— Поне ме настрои по-оптимистично. С Лили прекарахме тежка нощ: вчера я ваксинираха.

Роз отново притисна Лили.

— В това няма нищо забавно. Да видим какво можем да направим. Да влезем тук, миличко. — Носейки я на ръце, тръгна обратно към приемната. — Ела да видиш какво съм ти донесла.

Първото, което Хейли зърна, бе огромна кукла с буйни огненочервени коси и миловидно, глуповато усмихнато лице.

— О, страхотна е! Голяма е почти колкото Лили.

— Това беше идеята. Мич я забеляза пръв и не ни оставаше друго, освен да я вземем за нея. Какво ще кажеш, сладурче?

Лили пхна пръстче в окото на куклата, дръпна косите ѝ и преливайки от радост, седна на пода да се запознае с нея.

— Ще ѝ даде име още преди втората си годинка и ще я запази в стаята си, докато стане време да учи в колеж. Благодаря, Роз.

— Не сме свършили. В един малък магазин имаше най-прекрасните дрешки на света. — Роз започна да ги изважда една по една от чантата пред смаяния поглед на Хейли. Меки памучни роклички с къдрички и дантели, от дънков плат с бродерии... — Погледни това гащеризонче, кой би могъл да му устои?

— Красиви са, прелестни! Не зная как да ти благодаря. Тя няма... баба или някой друг, който да я глези така.

Роз повдигна вежди, сгъна гащеризончето и се пошегува:

— Харесва ми да се смятам за почетна баба. Няма да припадна от ужас, ако малката ме мисли за такава.

— Такава късметлийка съм. И двете сме късметлийки.

— Тогава защо не се радваш?

— Не зная. Напоследък в главата ми се въртят толкова въпроси. — Хейли повдигна ръка, за да изтрие влагата в очите си. — Къде се намирам, как се озовах тук и какъв би бил животът ни, ако бях сама с Лили, както очаквах.

— С умуване какво можеше да се случи няма да стигнеш далеч.

— Зная, просто се чувствам толкова добре при теб. Но знам, че трябва да потърся свое място.

— Място за какво?

— За живеене.

— Не ти ли харесва тук?

— Това е най-прекрасната къща, която съм виждала.

Тя, Хейли Филипс от Литъл Рок, живееше тук, в къща с приемна, обзаведена с изящни антики, с дълбоки меки мебели и големи прозорци, от които се разкриваше красивото имение.

— Помислих си, че трябва да си потърся жилище, но поне засега нямам желание. — Сведе очи и се загледа в Лили, която се опитваше да влачи куклата из стаята. — Ала искам да ми кажеш, когато сметнеш, че е време да започна да търся. Знам, че сме достатъчно близки, за да бъдеш откровена с мен.

— Добре, значи се разбрахме.

— Да.

— Не искаш ли да видиш какво съм донесла и за теб?

— Купила си ми подарък? — Бледосините очи на Хейли засияха в очакване. — Обожавам подаръци. Не се срамувам да го призная.

— Надявам се, че този ще ти хареса.

Роз извади от чантата кутийка и ѝ я подаде.

Без да губи време, младата жена повдигна капачето.

— О, великолепни са!

— Реших, че червен корал ще ти подхожда най-много.

— Страшно ми харесват! — Хейли извади обиците, повдигна ги към ушите си и се втурна към едно от старинните огледала на стената, за да види как ѝ стоят. Трите екзотични камъчета на всяка от тях висяха на лъскави триъгълни пластинки от сребро. — Фантастични са! Господи, подарък за мен от Аруба! Не мога да повярвам. — Изтича обратно при Роз, която я прегърна, заливайки се от смях. — Много са красиви. Благодаря ти. Нямам търпение да ги сложа.

— Можеш да се похвалиш с тях довечера, ако искаш. Стела, Лоугън и момчетата ще дойдат за вечеря. Дейвид настоява за тържествено посрещане.

— Но вие сигурно сте уморени...

— Уморени ли? На колко години съм? На осемдесет? Все пак се върнах от почивка.

— Меден месец — поправи я Хейли с дяволита усмивка. — Едва ли сте си почивали.

— Спяхме до късно всяка сутрин, умнице.

— В такъв случай ще има купон. С Лили ще се качим да се издокараме.

— Ще ти помогна с всичкия този багаж.

— Благодаря. Роз? — Хейли вече бе напълно спокойна и сияеше.
— Много се радвам, че се върнахте.

Забавно бе да сложи новите си обици, да облече Лили с един от красивите ѝ нови тоалети, да се посуети и за себе си, и за дъщеря си. Завъртя глава само заради удоволствието да усети как косите ѝ се развяват и обиците ѝ се поклащат.

„Ето — помисли си тя, — край на празнотата и апатията.“ Тържествувайки, обу и новите си обувки. Черните сандали с тънки каишки ѝ паснаха идеално.

— А и бяха с намаление — каза тя на Лили. — Това означава, че са по-интересни от някакъв транквилант или нещо подобно.

Чувстваше се страхотно с късата си секси рокля, високи обувки и нова прическа. Сложи си червило.

Завъртя се пред огледалото и зае поза като фотомодел. Може би бе твърде слаба, но не можеше да промени теглото си. Все пак дрехите ѝ стояха добре. Не висяха като на закачалка. В съчетание с нова прическа, обувки и обици се получаваше нещо. Тя се усмихна и бодро изрече на глас:

— Дами и господа, вече наистина се върнах към предишния си образ.

На долния етаж Харпър се бе изтегнал в едно кресло, отпиваше бира и гледаше как Мич докосва ръцете на майка му, докато двамата разказваха подробно за пътуването си на Лоугън, Стела и момчетата.

Вече бе чул голяма част при едночасовия телефонен разговор, когато бе позвънил у дома следобед. Всъщност не ги слушаше, а загледан в тях, си мислеше колко е хубаво, че майка му най-сетне е намерила човек, който очевидно я боготвори.

Радваше се за нея... и изпитваше облекчение. Колкото и добре да можеше да се грижи за себе си — а майка му наистина се справяше

доста добре — за него бе утеха да знае, че има до себе си разумен мъж, способен да ѝ бъде опора.

След случилото се през изминалата пролет, ако Мич не се бе преместил в къщата, самият той би го направил. Но би се чувствал малко неловко, защото Хейли живееше тук.

„За всички бе по-удобно да си остана в някогашния гараж за файтони“, помисли си Харпър. Може би се намираше малко далеч, но това го устройваше.

— Казах му, че е полудял — продължаваше да говори Роз, жестикулирайки с чашата вино в ръка и потупвайки Мич по раменете. — Уиндсърфинг? Какъв смисъл има човек да се мъчи да се задържи върху плаваща дъска с прикрепено платно? Но той просто трябваше да пробва.

— Веднъж и аз опитах. — Стела седеше до тях, с разпилени по раменете червени къдрици. — През пролетната ваканция в колежа. Щом схванеш какво трябва да правиш, става забавно.

— Чувал съм това — промърмори Мич и накара Роз да се усмихне широко.

— Стъпва върху сърфа и след две секунди — цоп! Отново се качва, задържа се и тъкмо мисля, че се е научил, за пореден път се преобръща във водата!

— Дъската беше дефектна — оплака се Мич и я смуща закачливо в ребрата.

— О, разбира се! — съгласи се шеговито Роз. — Но едно мога да ви кажа за нашия Мичъл: не се отказва лесно. Не зная колко пъти се нагълта с вода и с мъка се довлече обратно до сърфа.

— Шестстотин петдесет и два.

— А ти, Роз? — попита Лоугън.

Едрият мускулест и як мъж седеше до Стела, повдигайки чашата си с бира.

— О, не обичам да се хваля — отвърна скромно тя и погледна ноктите на ръцете си.

— Напротив. — Мич отпи голяма глътка сода и изпъна дългите си крака. — Обича, и още как. — Той прокара ръка през въздуха. — Просто фучеше, сякаш се е родила върху някоя от онези проклети дъски.

— Всички от рода Харпър сме атлетични и с вродена дарба за пазене на равновесие.

— Наистина не обича да се хвали — отбеляза ехидно Мич. Сетне погледна в посоката, от която се чуваше тракане на токчета по паркета.

Харпър стори същото и почувства как вродената дарба за пазене на равновесие му изневери.

Хейли изглеждаше зашеметяващо с прилепналата червена рокля и обувките с твърде висок ток. Краката ѝ му се сториха безкрайно дълги. По тях един мъж би плъзгал поглед с часове. Прическата ѝ бе дяволски секси, а устните — яркочервени и горещи.

„И тази жена е майка!“, напомни си той. Не биваше да си представя как би докосвал тези устни, докато я гледаше да се приближава, носейки Лили. Просто такива фантазии бяха непочтени.

Лоугън, който седеше срещу него, подсвирна от удивление.

Лицето на Хейли засия.

— Здравей, красавице. Всеки, който те види, би те схрускал!

При тези думи тя избухна в характерния си закачлив смях, раздвижи ханш и остави Лили в скута му.

— Благодаря, но искам да си остана цяла.

— Какво ще кажеш за чаша вино? — предложи ѝ Роз.

— Честно казано, пийва ми се студена бира.

— Ще ти донеса. — Харпър скочи от креслото си и се запъти към вратата, преди Хейли да каже нещо. Надяваше се разходката до кухнята и обратно да възстанови нормалния му пулс.

„Тя е твоя далечна братовчедка — напомни си той. — И работи за теб. И е гостенка на майка ти. Освен това има дете. Всяко от тези неща означава: долу ръцете! А събереш ли ги накуп, Хейли е недостъпна територия.

Всъщност тя и не гледа на теб по този начин. Ни най-малко. А и един мъж не предприема ход към жена при тези обстоятелства, защото само би рискувал да провали доброто приятелство“, разсъждаваше трескаво Харпър.

Извади бира и халба, но докато наливаше, чу писък и бързо тракане на токчета по пода. Вдигна поглед и видя Лили да тича към него, а Хейли да я следва по петите.

— И тя ли иска бира?

Хейли със смях се наведе да вдигне момиченцето, но то се зачерви и започна да се дърпа от нея.

— Това е моето момиче! — Харпър я вдигна на ръце и я залюля.

Намръщеното личице мигновено доби лъчезарен израз. Преструвайки се на нацупена, Хейли доля бирата си.

— Ето на кое място съм аз в списъка на любимците ѝ.

— За теб бирата, за мен хлапето.

Лили обви ръчички около врата му и потърка глава в бузата му. Хейли кимна, докато повдигаше чашата си:

— Така изглежда.

Чудесно бе всички отново да се съберат около масата. „Цялото семейство на Харпър Хаус“, както мислено ги наричаше Хейли, пак седеше заедно и лакомо хапваше от залятата с апетитен сос шунка на Дейвид.

Винаги ѝ се бе искало да има голямо семейство. Беше отраснала само с баща си. Не се бе чувствала лишена от нещо, двамата се разбираха чудесно. Той бе най-забавният, най-сърдечният човек, когото бе познавала.

Но ѝ бяха липсвали подобни вечери, голяма компания около масата, много гласове... Липсваха ѝ дори споровете и драмите, които знаеше, че неизбежно се разиграват в големите семейства.

Лили щеше да расте в такова семейство благодарение на Роз, която ги прие в дома си. В живота ѝ щеше да има безброй подобни вечери с лели, чичовци и братовчеди. „Баба и дядо“, помисли си Хейли и крадешком погледна към Роз и Мич. Когато им гостуват и другите синове на Роз или синът на Мич, семейната компания щеше да бъде още по-пъстра.

Един ден и синовете на Роз, и Джош, синът на Мич, щяха да се оженят. В къщата щеше да се събира цяла детска градина.

Хвърли поглед към Харпър и си заповяда да потисне леката болка, която изпита, щом си го представи женен и баща на децата на жена, чието лице не можеше да види.

Разбира се, щеше да бъде красавица, може би блондинка със синя кръв. Кучка!

Но както и да изглеждаше тя и каквато и да бе по характер, Хейли бе твърдо решена да се сприятели с нея. Въпреки че щеше да е мъчително.

— Не ти ли харесват картофите? — тихо попита Дейвид. — Превъзходни са, а ти изглеждаш така, сякаш с мъка преглъщаш горчиво лекарство, скъпа.

— О, замислих се за нещо, което скоро ще трябва да направя, колкото и да не ми се иска — отвърна Хейли. — Животът е пълен с такива неща. Но тези вкусни картофи не са едно от тях. Всъщност хрумна ми да те помоля да ми дадеш някоя и друга рецепта. Умея да готвя доста добре. С татко си поделяхме домакинските задължения, и двамата се справяхме с най-обикновените ястия... Дори от време на време импровизирах. Но Лили свиква с твоите вкуснотии, така че не е зле и аз да се науча да приготвям това-онова, когато се наложи.

— Хм, кухненска помощничка, която мога да моделирам по свой образ и подобие! С голямо удоволствие.

Когато Лили започна хитро да пуска на пода парчетата храна, останали в чинийката ѝ, Хейли скочи.

— Е, някои от нас вече се наядоха.

— Гевин, защо не излезете с Люк и Лили да си поиграете навън? Хейли поклати глава, когато чу предложението на Стела.

— Не искам да ги карам да ѝ бъдат бавачки.

— Лесна работа — извика Гевин. — Тя обича да гони топка и фризби.

Десетгодишният Гевин бе доста висок за възрастта си. А току-що навършилият осем години Люк вече го настигаше. Можеха да наглеждат Лили, докато играят на тревата в задния двор, а те неведнъж го бяха правили.

— Щом нямате нищо против, аз съм съгласна, а и на нея ще ѝ хареса. Но когато се уморите, просто я доведете тук — каза Хейли.

— А за награда по-късно ще хапнете мелба — тържествено съобщи Дейвид.

Новината бе посрещната с радостни викове.

След играта и мелбите Хейли отнесе Лили горе, за да я приготви за спане, а Стела заведе момчетата във всекидневната на втория етаж, която по-рано бяха споделяли с нея, да гледат телевизия.

— Роз и Мич искат да поговорим за Амелия — прошепна ѝ Стела. — Не знам дали са ти казали.

— Добре, ще сляза веднага щом я приспя.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Този път не, но ти благодаря. Клепачите ѝ вече натежават.

Приятно бе да чува приглушените гърмежи и трясъци на космическата война, която даваха по телевизора във всекидневната, и развълнуваните коментари на момчетата. Тези звуци ѝ липсваха, откакто Стела се омъжи.

Сложи Лили в креватчето ѝ, надявайки се да заспи бързо, и провери бебелефона и дали нощната лампа свети. Остави вратата открената, преди да слезе отново на долния етаж.

Откри възрастните в библиотеката — обичайното място за разговори за призрака. Слънцето все още не бе залязло и стаята бе изпълнена с леко розовееща светлина. Отвъд стъклата, градините бяха в най-внушителния си вид. Лилави стръкове напръстник танцуваха над море от бели импаценси, сред които се издигаха елегантни пурпурни циклами.

Виждаха се нежните зелени облачета на ранилиста, очарователните восъчни бегонии, виолетовите ехинацеи със стърчащи надолу венчелистчета и кафяви главици.

Тъй като Хейли пропусна вечерната разходка с Лили, си напомни да я изведе в градината на следващия ден.

Нямаше навик да проверява дали бебелефонът, свързан със стаята на детето ѝ, работи, но сега забърза към масата, върху която бе сложен до ваза с червени лилии. И едва когато се увери, че е включен, се присъедини към останалите в стаята.

— Е, щом всички сме тук — започна Мич, — реших да ви осведомя за последните си изводи.

— Нали няма да разбиеш сърцето ми, като кажеш, че по време на медения ви месец си се занимавал с проучвания — намеси се Дейвид.

— Е, намирахме по малко време да обсъдим някоя и друга теория. Но най-важната новина е, че получих няколко имейла от нашия човек в Бостън. Наследницата на главната домашна помощница в Харпър Хаус по времето на Реджиналд и Беатрис.

— Намерила ли е нещо?

Харпър бе предпочел да се настани на пода, вместо на някой от диваните и фотьойлите, и сега седеше с изправен гръб и сгънати колене.

— Осведомявам я за всичко, до което се доберем. Разказах ѝ за дневника на Беатрис Харпър и бележките във връзка с твоя прапрадядо, Харпър. Доказателството, че не е неин син, а извънбрачно дете на Реджиналд от любовница, която предполагаме, че е била Амелия. Не ѝ е провървяло в търсенето на писма или дневници на Мери Хейвърс — домашната помощница. Но е открила снимки, от които ни изпраща копия.

Хейли погледна към библиотеката, отрупаната с книги маса и лаптопа на Мич. По плота имаше безброй снимки, копия от писма и бележки от дневници.

— С какво могат да ни помогнат?

— Колкото повече лица, толкова по-добре — каза той. — Жената е говорила и с баба си, която не е с всички си, но има известни проблясъци. Старицата твърдяла, че помни разказите на майка си и нейна далечна братовчедка, също работила тук по онова време, за дните им в Харпър Хаус. Често разказвали за приемите и суетнята около тях. Братовчедката споменавала и за „младия господар“, както наричала Реджиналд младши. Твърдяла, че щъркелът доста е забогатял, когато е донесъл това бебе. Майка ѝ казвала да замълчи, защото въпреки някакво проклетие и пари, изцапани с кръв, детето било невинно. Когато питала какво иска да каже с това, майка ѝ отговаряла само, че е изпълнила дълга си към семейство Харпър и трябва да живее с тази мисъл. Но най-щастливият ден в живота ѝ бил, когато прекрачила прага на тази къща за последен път.

— Знаела е, че дядо ми е бил отнет от майка си! — Роз протегна ръка и докосна рамото на Харпър. — Ако тази жена си спомня правилно, изглежда, Амелия не се е отказала от него доброволно.

— Проклетие и пари, изцапани с кръв — повтори Стела. — Кой е получил пари и какво е било проклетие?

— Имало е акушерка и лекар, които са помогнали на Амелия при раждането. — Мич разпери ръце. — Почти е сигурно, че им е било платено, за да запазят тайната. Може би и някои от прислугата са били подкупени.

— Зная, че звучи ужасно — намеси се Хейли, — но не бихме могли да говорим за пари, изцапани с кръв. А по-скоро за мълчание, купено с пари.

— Именно — каза Мич. — Ако обаче е била пролята кръв, чия е?

— На Амелия. — Лоугън се размърда и се наведе напред. — Щом духът ѝ витае в тази къща, значи е умряла тук. Няма сведения за това, но можем да предположим, че смъртта ѝ е била потулена. Най-лесният начин да се скрие нещо е с пари.

— Съгласна съм — кимна Стела. — Но как е попаднала тук? В никой от дневниците на Беатрис не се споменава за Амелия. Държанката на Реджиналд не е назована по име, нито пък става дума за нейно посещение в Харпър Хаус. Писала е за бебето и за чувствата си, когато Реджиналд го е донесъл, очаквайки от нея да се преструва, че тя го е родила. Нима не би побесняла и написала нещо, ако бе довел и Амелия в къщата?

— Едва ли го е направил — тихо заговори Хейли. — Съдейки по всичко, което научихме досега за него, не би довел жена от нейната класа в къщата, с която толкова се е гордял. Гледал е на любовницата си като на вещ, като средство за постигане на една цел. Не би искал тя да бъде близо до сина, когото е представял за свой законен наследник. Присъствието ѝ непрекъснато би му напомняло истината.

— Добър довод. — Харпър изпъна крака и въздъхна: — Но за да повярваме, че е умряла тук, трябва да приемем, че е идвала.

— Може би е дошла като прислужница — предположи Стела. Махна с ръка и златната ѝ венчална халка проблесна на чезнещата светлина. — Ако Беатрис не я е познавала и не е знаела как изглежда, възможно е Амелия да е постъпила на работа в къщата, за да бъде близо до сина си, към когото е изпитвала силна привързаност.

— Това е една възможност — отбеляза Мич. — Не попаднахме на сведения за нея в архивите на къщата, но звучи правдоподобно.

— Или е дошла, за да се опита да си го вземе. — Роз погледна Стела и Хейли. — Отчаяна, скърбяща майка, полудяла от мъка. Едва ли е полудяла след смъртта си, в това не бих повярвала. Не е ли логично да е пристигнала и нещо да се е объркало? Не бива да изключваме вероятността да е дошла тук и да е била убита. Престъпление, прикрито с пари.

— Затова къщата е прокълнатата. — Харпър повдигна рамене. — И духът на Амелия ще витае тук, докато постигне възмездие? Но как?

— Може би докато самоличността ѝ бъде разкрита — предположи Хейли. — Докато ѝ бъде отдадено дължимото. Ти си нейна кръв — обърна се тя към Харпър. — Може би ѝ е нужна кръвта на рода Харпър, за да намери покой.

— Трябва да призная, че звучи логично. — Дейвид леко потръпна. — Но малко страховито.

— Ние сме трезво разсъждаващи възрастни хора, а седим на тази маса и разговаряме за призраци — напомни му Стела. — Едва ли може да стане по-страшно от това.

— Снощи я видях.

С тези думи Хейли привлече погледите на всички.

— И не си ни съобщила? — укорително попита Харпър.

— Разказах го на Дейвид сутринта — отвърна тя. — Ето, сега казвам на всички. Не исках да говоря пред децата.

— Почакай да включа на запис.

Мич стана, за да вземе касетофона си.

— Не се случи нищо особено.

— През пролетта се разбрахме, че след двете ѝ прояви на необузdana ярост всичко ще бъде записвано. — Върна се при тях и сложи касетофона на масата. — Разкажи ни.

Хейли бе малко смутена от това, че всяка нейна дума се записва, но подробно описа случката.

— Понякога я чувам да пее, но обикновено, когато надникна в стаята си, изчезва. Знаете, че се е появявала там. Друг път пеенето идва от стаята на момчетата — онази, в която спяха Гевин и Люк. Понякога плаче. А веднъж ми се стори...

— Какво ти се стори? — подкани я Мич.

— Сякаш я видях да се разхожда навън. В нощта, след като заминахте на сватбено пътешествие, след тържеството тук. Събудих се с главоболие, навярно съм пийнала повечко вино. Затова взех аспириин и нагледах Лили. Стори ми се, че зърнах някого през прозореца. Лунната светлина беше достатъчно силна, за да различа русата коса и бялата рокля. Вървеше към къщата за гости. Но изчезна, когато отворих вратите на терасата, за да я видя по-ясно.

— Нали се разбрахме да записваме всичко след онзи момент, когато мама най-сетне реши да сподели с нас, че Амелия едва не я е удавила във ваната? — В гласа на Харпър се долови гняв. — Не да чакаме по цяла седмица да съобщим за случилото се.

— Харпър! — сухо го смърри Роз. — Станалото — станало, не започвай отново да раздухваш тази история.

— Но бяхме се разбрали! — настояваше той.

— Не бях сигурна — хладно изрече Хейли и рязко изправи гръб. Сетне укорително погледна Харпър. — И все още не съм. Стори ми се, че виждам жена да върви към къщата ти, но това не означава непременно, че е била призрак. Реших, че е по-вероятно... да е същество от плът и кръв. Какво трябваше да направя, Харпър, да ти се обадя, за да попитам дали имаш компания?

— Господи! — изстена той.

— Е, сега разбра ли? — попита тя, доволна от прозрението си. — Нали не е възможно никога да не каниш жени в дома си?

— Добре де, добре... Но за твое сведение, точно в онази нощ няхах гостенка от плът и кръв. Следващия път не мълчи.

— Колеги! — любезно се провикна Мич и потупа с химикалката по бележника си като професор пред студенти. — Можеш ли да ни опишеш по-подробно какво видя, Хейли?

— Всъщност беше само за няколко секунди. Просто стоях и се надявах аспириинът да ми подейства до сутринта, когато долових някакво движение. Съзрях жена с дълга руса или светла коса, облечена в бяло. Първата ми мисъл беше, че на Харпър му е излязъл късметът.

— О, по дяволите! — промърмори отново той.

— После се сетих за Амелия, но когато излязох, за да я огледам по-добре, вече я нямаше. Споменавам го, само защото ако е била тя — а все повече се убеждавам в това — вече я виждам за втори път от седмица насам. А това е твърде много за мен.

— Ти беше единствената жена в къщата през това време — изтъкна Лоугън. — А Амелия по-често се явява на жени.

— Звучи разумно.

Предположението я накара да се почувства по-спокойна.

— Освен това е било в нощта, след като се венчах за Мич — добави Роз. — Сигурно е била сърдита.

— За втори път някой от нас я е видял с очите си да върви към постройката, която е била гараж за файтони. Там има нещо, Харпър — каза Мич.

— Досега не ми е разкрила какво.

— Продължаваме да търсим. Щом приемаме, че е живяла в този район, най-вероятно Реджиналд я е настанил в някой от имотите си. — Мич повдигна ръце. — Все още проследявам тази нишка.

— Ако открием фамилията ѝ — интересува се Хейли, — ще можеш ли да направиш проучване за нея, както за рода Харпър?

— Би било добро начало.

— Може би тя ще ни го каже, ако намерим начин да я попитаме... — Хейли замълча, защото изведнъж от бебелефона зазвуча приспивната песен. — При Лили е! Тази вечер е подранила. Отивам горе!

— Ще дойда с теб. — Харпър се изправи.

Тя не възрази. След повече от година тъжният напев все още я караше да чувства хладни тръпки, пълзящи по гърба ѝ. По навик включи лампите в своето крило, за да не се качва по стълбите в мрак. Слънцето почти бе залязло и светлината ѝ вдъхна увереност, както и гласовете на Гевин и Люк от всекидневната.

— Знаеш ли, ако се страхуваш да си сама в тази част на къщата, можеш да се преместиш в другото крило, по-близо до мама и Мич.

— Точно това биха искали двама младоженци — майка с малко дете в съседната стая! — заядливо подхвърли Хейли. — Впрочем вече свикнах. — Сетне се послуша и прошепна напрегнато: — Не престава да пее! Почти винаги млъква, когато стигна до вратата, която винаги оставям леко открената.

Инстинктивно посегна към ръката на Харпър, докато отваряше.

Вътре бе студено, но бе очаквала това. Дори след като Амелия изчезнеше, след нея оставаше хлад. Ала Лили сякаш не го усещаше. Хейли въздъхна и дъхът ѝ се издигна като уплашено облаче във въздуха, когато чу характерното проскърцване на люлеещия се стол.

„Боже мой, това е нещо ново“, помисли си тя.

Видя я да се поклаща на стола, облечена със сивата си рокля. Ръцете ѝ стояха отпуснати в скута, докато пееше. Гласът ѝ бе приятен — нежен и мелодичен. Успокояващ глас, подходящ за приспивни песни.

Но щом извърна глава и погледна към вратата, кръвта на Хейли изстина като хладния въздух в стаята.

На лицето ѝ нямаше усмивка, а ужасяваща гримаса. Очите ѝ бяха изпъкнали и зачервени от гняв.

Ето как постъпват те. Ето какво ти дават.

Докато говореше или предаваше мисли, силуетът започна да се разпада. Плътта по костите се стопи и на стола остана скелет в дрипи, който продължи да се поклаща.

В следващия миг и той изчезна.

— Моля те, кажи ми, че и ти си видял и чул същото!

— Да. — Харпър стисна ръката ѝ и я повлече към креватчето. — Тук е по-топло. Усещаш ли топлината около детето?

— Досега не е направила нищо, с което да изплаши Лили, но не ми се иска да стои сама. Ще бъда по-спокойна, ако остана при нея. Нали ще кажеш на другите какво се случи?

— Мога да пренощувам тук, в някоя от стаите за гости.

— Няма нужда. — Хейли придърпа одеялцето на детето поплътно до брадичката му. — Не се безпокой за нас.

Харпър настойчиво стисна ръката ѝ и я подкани да излезе в коридора с него.

— Беше за първи път, нали?

— За мен — определено. Ще сънувам кошмари — прошепна Хейли.

— Сигурна ли си, че всичко ще е наред?

Той докосна бузата ѝ и за миг ѝ хрумна, че това също се случва за първи път. Стояха близо един до друг, държеше ръката ѝ, а пръстите му галеха лицето ѝ.

Трябваше само да каже: „Остани при мен“.

А после какво? Можеше да сложи начало на нещо или да разруши всичко.

— Да. Не изглежда да ми е сърдита, а и няма причина. Оставам при малката, а ти най-добре слез да разкажеш на другите.

— Ако призракът те изплаши през нощта, обади се. Ще дойда.

— Благодаря за загрижеността.

Отскубна ръката си от неговата, отдръпна се и се прибра в стаята си.

Не, Амелия нямаше причина да ѝ бъде сърдита. Хейли нямаше нито съпруг, нито любовник, а единственият мъж, когото желаше, бе недостъпен.

— Бъди спокойна — промърмори тя. — Изглежда, още доста време ще бъда сама.

ТРЕТА ГЛАВА

Харпър издири Хейли на следващия предобед, но трябваше да подходи внимателно към нея. Познаваше я достатъчно добре, за да е сигурен, че ако тя разбере, че той се опитва да ѝ помогне, да разсее тревогите ѝ, веднага ще го отпрати.

Хейли Филипс бе от момичетата, които държат да се справят сами и се дразнят от всяка проява на загриженост.

„В това няма нищо лошо“, помисли си Харпър. На нейно място много жени биха злоупотребили с щедростта на майка му или поне биха се възползвали от нея, без никаква благодарност. Хейли не постъпваше по този начин и заслужаваше уважението му. Възхищаваше се на упоритостта ѝ, макар че често граничеше с безсмислен инат.

Затова се престори на безгрижен и нехаен, когато надникна в двете оранжерии и прекоси главната постройка, докато най-сетне я откри да аранжира нови стайни растения в търговската част.

Беше сложила една от градинарските престилки върху черните си бермуди и горнището с триъгълно деколте. По престилката, както и по ръцете ѝ до лактите, имаше засъхнала кал. Това му се стори невероятно секси. Дали не беше само дълго потискана страст...

— Здравей, как е?

— Не е зле. Аранжировките за вътрешна декорация се харчат като топъл хляб. Преди малко влезе клиентка, която поиска пет от тях за украса — имала обедна среща на випуска си от колежа. Придумах я да вземе и палма за верандата си.

— Значи нещата вървят добре. Сигурно ти се струпа доста работа?

Хейли извърна глава към него.

— Не е много. Стела иска да направи още аранжировки, но е твърде заета с Лоугън, и то не в сексуален смисъл, за съжаление. Получихме сериозна заявка и те са се затворили в офиса ѝ, за да

обсъдят подробностите по договора. Когато влязох там за последен път, той не изглеждаше особено доволен.

— Значи няма да свършат скоро. Канех се да събирам пъпки за присаждане. Чужда помощ не би ми била излишна...

— Наистина ли? Аз мога да се справя! Ще взема малката радиостанция, в случай че Стела или Руби имат нужда от мен.

— Още една работна ръка винаги е ценна.

— Е, имаш моите две. Само ме почакай.

Хейли се втурна през двойната остъклена врата и се върна след минута без престилката и с малка радиостанция на колана. Над него се разкриваше приятна гледка на гола плът.

— Прочетох доста, но не си спомням точно как се събират пъпки.

— Стар метод — обясни ѝ Харпър, докато вървяха към вратата. — Напоследък се прилага по-често. Ще се заемем с някои от младите дръвчета и декоративни храсти. Средата на лятото е най-подходящото време за това.

Жегата навън ги връхлетя като гореща вълна.

— Сега определено е средата на лятото! — въздъхна Хейли.

— Ще започнем с магнолиите. — Мъжът взе кофата с вода, която бе оставил до вратата. — Винаги ще бъдат търсени.

Продължиха по застланата с чакъл алея между оранжериите към откритите площи.

— Спокойно ли мина нощта?

— Нямаше никакви проблеми след малкото представление, на което бяхме свидетели. Дано тя не възнамерява да повтори този номер. Но знае ли човек?

— Определено е наясно как да привлече вниманието ти. Е, ето какво ще направим първо. — Харпър застана пред висока разлистена магнолия. — Ще отчупя няколко тазгодишни клонки. Избират се малко по-дебели от молив, с добре развити пъпки. Виждаш ли тази?

Той протегна ръка и внимателно придърпа клонката надолу.

— Какво следва сега?

— Отрязвам я. — Харпър извади градинарските ножици от чантата си. — Ето тук, близо до основата, където е започнала да става по-жилава. Това място търсим. Зелените все още са твърде слаби. — След като отрязва клонката, той я натопа в кофата с вода. — Държим ги

натопени, защото, ако изсъхнат, не се прихващат. А сега ти отрежи една.

Харпър хвана ръката ѝ, когато тя понечи да заобиколи дървото.

— Не, по-добре е да работим откъм слънчевата страна.

— Добре. — Хейли прехапа устни, докато оглеждаше и избираше. — Какво ще кажеш за тази?

— Става. Сега направи разреза.

Тя взе ножиците и застана толкова близо до него, че той долови аромата на парфюма ѝ — както винаги, лек и екзотичен, примесен с мириxa на зеленина в градината.

— Колко искаш да събереш?

— Десетина. — Той пхна ръце в джобовете си и се наведе — уж да погледне, а всъщност искаше да вдъхне от уханието ѝ. Каза си, че си струва усилието. — Хайде, отрежи още една.

— Рядко работя навън. — Хейли придърпа друга клонка, погледна към него и изчака одобрителното му кимване. — Тук е различно, не е като да продаваш и аранжираш или да разговаряш с клиентите.

— Бива те за тези неща.

— Тук човек може да опознае същинската част от работата. Стела знае всичко това, а Роз е експертка. Обичам да се уча. Колкото по-компетентен си, толкова повече можеш да продаваш.

— По-скоро бих избол очите си с тази клонка, отколкото всеки ден да продавам — възрази Харпър.

Тя се усмихна, докато работеше.

— Ти си самотник по природа, нали? Аз бих полудяла, ако прекарвах ден след ден затворена в оранжерията като теб. Обичам да бъда сред хора и да ги изслушвам какво търсят и защо, харесва ми и да продавам. „Ето, вземете това прекрасно цвете и ми дайте парите.“ — Засмя се и потопа поредната клонка в кофата. — Вие с Роз имахте нужда от човек като мен, за да можете да се криете в бърлогите си и да работите с растенията часове наред, а аз да ги продавам.

— Изглежда, този план е сполучлив.

— Ето десет. А после?

— Това тук са резници, които взех от оранжерията за разсаждане.

— Знам какво е резник. — Хейли сведе поглед към съвършената редица изправени, стройни растения. — Забождаш го и отгъпкваш пръстта, за да стимулираш вкореняването, а през зимата отрязваш листа на това, което се нарича растение майка, и засаждаш новото растение с коренчета навън.

— Доста си прочела.

— Обичам да научавам нови неща.

— Личи си. — Харпър внезапно осъзна още нещо: никога не бе срещал жена, която да го привлича физически и емоционално и същевременно да споделя любовта му към градинарството. — Добре. Използваме остър и чист нож. Ще съберем всички пъпки от клонките, които току-що отрязавме. Но ще вземем съвсем малка част — около три милиметра, от стъблото.

— Зная — промърмори тя, докато ѝ показваше, преди да ѝ позволи да опита.

„Страхотни ръце — помисли си Хейли. — Бързи, опитни, уверени. Изглеждат красиви въпреки драскотините или може би благодарение на тях.“

Хрумна ѝ, че отразяват цялата му същност — аристократично потекло с работнически начин на живот.

— Отрязва се меката част. Виждаш ли как? — Харпър се извърна, за да може тя по-добре да го наблюдава. Главата му почти докосна косите ѝ. — Искаме да вземем първата пъпка от основата и там ще направим разрез в стъблото, точно под нея. Ето какъв трябва да е наклонът, един разрез надолу и един започващ малко над него, от другата страна на пъпката, към първия.

Внимателно хвана отрязаната пъпка и ѝ я подаде.

— Мога да направя това.

— Опитай тогава!

Харпър пхна отрязаната пъпка в найлонова торбичка и проследи движенията ѝ. Бе внимателна, за негово облекчение, и дори я чу шепнешком да си повтаря указанията му.

— Успях!

— Добра работа. Да продължим с останалите.

Той отдели седем пъпки за времето, което на нея ѝ бе нужно за три. Показа ѝ как да застава над лехата със засаден разсад и да отделя резници от долната част на младите растения.

Хейли предприе хитър ход, за който навярно по-късно щеше да съжالياва — нарочно сбърка при първия опит.

— Не, трябва да го нагласиш между краката си, ето така. — Както се бе надявала, той застана зад нея и ръцете му я обгърнаха. Тя почувства гореща тръпка, когато пръстите му обхванаха китките ѝ. — Наведи се малко, отпусни коленете, това е... — Направляваше ръката ѝ за разреза. — Само тресчица от кората — почти прошепна и дъхът му докосна ухото ѝ. — Виждаш ли, трябва да остане вдлъбнатина в основата, където ще бъде поставена пъпката.

Ароматът от тялото му ѝ напомняше за този на дърветата — топъл и земен. Тя усещаше допира на стегнатата му снага. Искаше ѝ се да се обърне, за да се озоват притиснати един към друг, лице в лице. Нужно бе само да се повдигне на пръсти, за да достигне с устните си неговите.

Би трябвало да се срамува от себе си заради този ход, но тя извърна глава и го погледна през рамо право в очите.

— Така по-добре ли е?

— Да, много по-добре.

Както се бе надявала, погледът му се плъзна надолу и се задържа върху устните ѝ.

„Е, постигнах класически резултат“, помисли си Хейли.

— Ще ти покажа какво се прави по-нататък — рече Харпър, но за миг остана загледан в нея с безизразни очи, сякаш изведнъж бе забравил какво прави в момента.

Тя се почувства безкрайно щастлива. После се отдръпна назад и посегна към чантата си за лепенки.

„Беше толкова хубаво — каза си Хейли. — Един срещу друг, слели топлината на телата си, макар и само за няколко секунди.“ Разбира се, сега щеше да ѝ бъде още по-трудно да овладее поривите си, но усещането, че всичко в нея се носи във волен полет, бе приятно.

Реши вече да бъде послушна като самонаказание за хитрината си. Вживя се в ролята на любознателна ученичка, докато слагаше парченцето кора с пъпката на стъблото така, че да прилепне плътно към вдлъбнатината, както тялото на Харпър към нейното.

Прикрепи присадката към стъблото с лепенка, следвайки инструкциите му.

— Добре, идеално. — Все още малко задъхан, Харпър изтри длани в дънките си. — След около шест седмици присадката ще се прихване и ще свалим лепенката. В края на зимата ще отрежем горната част на стъблото, малко над тази пъпка, и през пролетта новото растение ще започне да се развива за наша радост.

— Забавно е, нали? Вземаш две парченца от различни растения, сливаш ги в едно цяло и създаваш нещо ново.

— Това е целта.

— Ще ми покажеш ли и други техники? От онези, които прилагаш в оранжерията? — Бе наклонила тяло и навела глава над следващото засадено растение. — Роз и Стела ми показаха начини за разсаждане. Сама подготвих няколко касетки с разсад. Искам да се пробвам и в присаждането.

Насаме с нея в горещия влажен ден... Би могъл да се удави в морето на собствената си страст.

— Разбира се, няма проблем.

— Харпър? — Хейли се наведе да постави поредната присадка. — Мислеше ли, че ще постигнете всичко това, когато майка ти реши да създаде градинарски център?

Трудно му бе да се съсредоточи върху думите ѝ, без да обръща внимание на тръпките, обхванали цялото му тяло. Това го измъчваше.

„Майката на Лили, гостенката в дома ми, моята подчинена... Нима е възможно нещата да бъдат по-сложни? Бог да ми е на помощ!“, помоли се мислено той.

— Харпър?

— Извинявай. — Уви лепенката около стъблото, после вдигна очи и се огледа наоколо. Погледът му стигна отвъд моравите и лехите до оранжерии и бараките, и най-сетне се успокои. — Вярвах, че ще успеем, защото това беше и моето желание. А и зная, че когато мама си науми нещо, влага цялата си енергия, за да го постигне.

— А ако тя не се бе впуснала в това начинание с цялата си енергия, с какво щеше да се занимаваш ти?

— Със същото. Ако не беше тя, сам щях да създам градинарски център. Щом желанието ми е толкова силно, мама със сигурност щеше да ме подкрепи, така че навярно щяхме да имаме почти същото, което е и сега.

— Роз е най-добрата, нали? Хубаво е, че осъзнаваш какъв късметлия си. Виждам колко сте близки и сигурни, че можете да разчитате един на друг. Надявам се един ден двете с Лили да имаме такива взаимоотношения.

— Струва ми се, че вече ги имате.

Тези думи я накараха да се усмихне, докато се изправяше, за да отиде до следващото растение.

— Мислиш ли, че близостта помежду ви и с братята ти се дължи на факта, че през по-голямата част от живота си сте били без баща? Искам да кажа... Мисля, че аз бях толкова близка с баща си, защото бяхме само двамата.

— Може би. — Тъмните му коси паднаха на челото му, докато работеше. Отметна ги назад, леко раздражен, че бе забравил да сложи шапка. — Помня как мама се държеше с баща ми, а и той с нея. Беше нещо специално. Има нещо подобно между нея и Мич, но не е същото. Мисля, че никога не става същото, а и човек не бива да го очаква. Но двамата изживяват нещо прекрасно. Тя го заслужава.

— Искан ли ти се и ти да откриеш своя специален човек?

Харпър тръсна глава и едва не поряза пръста си с ножа.

— Не, не. Е, може би някой ден. Защо, на теб нужен ли ти е?

Чу въздишката ѝ, докато пристъпваше покрай лехата.

— Някой ден.

Когато приключиха и тя си тръгна, Харпър отиде до малкото езеро. Извади всичко от джобовете си, остави слънчевите очила на тревата и се гмурна във водата.

Не бе правил това отдавна, от детските си години. Нищо не действаше така освежаващо в горещ летен ден, както едно къпане в прохладното езеро.

Едва се бе сдържал да не я целуне. „И не само това“, призна си той и се потопи под повърхността, до водните лилии и жълтите диви ириса. Беше си представил нещо повече — най-горещата и страстна целувка...

Трябваше да се отърси от тези мисли, както правеше всеки път, когато го връхлитаха подобни фантазии. Тя искаше приятелство. Бог да му е на помощ — може би гледаше на него като на брат!

Затова просто трябваше да продължи да потиска неподобаващите на брат чувства, докато разсее и последната искра от тях. Или я угаси.

Най-доброто, което можеше да стори, бе отново да започне да излиза извън имението. Прекарваше твърде много време у дома и голяма част от него — сам. Може би тази вечер щеше да отскочи до града, да се обади на приятели. А още по-добре — да си уговори среща с момиче. Щяха да вечерят някъде, да послушат музика. С чара си щеше да завоюва място в леглото на някоя страстна жена.

Проблемът бе, че не се сещаше за никоя, с която би искал да прекара вечерта. Това го накара да осъзнае окаяното положение, в което бе изпаднал.

Просто не бе в настроение за танци, завършващи между чаршафите. Нямаше желание да се обади на някоя жена, да я омайва с чара си и да се преструва, докато онази, която истински желае, спи в собствения му дом.

А тя бе недостижима като луната.

Излезе от водата и разтърси ядно глава, разпръсквайки облак от капчици. Може би все пак щеше да отскочи до града. Събра нещата си и ги пхна в мокрите си джобове. Вероятно някой от необвързаните му приятели щеше да поиска да отидат на кино, да хапнат печено, да посетят някой клуб. Да направят каквото и да е, стига да се отклонят мислите му в друга посока поне за една нощ.

Но когато се прибра у дома, не бе в настроение за излизане. Намери си оправдание: навън бе твърде горещо, беше преуморен, а трябваше да шофира. Това, което искаше всъщност, бе хладък душ и студена бира. Почти бе сигурен, че сред опакованите порции храна, които Дейвид му даваше всеки ден, е заровено парче замразена пица. По телевизията имаше бейзболен мач. Какво друго му беше нужно?

Едно високо горещо тяло с невероятно дълги крака и гладка кожа. Чувствени устни и големи сини очи.

Тъй като това не бе в менюто, реши да вземе студен душ.

Нахлузи старите си отрязани джинси и влезе в кухнята за бира с все още мокра коса.

Както останалите помещения, и тя бе с малки размери. Нямаше нужда от простор. Къщата, в която бе отраснал, бе твърде голяма. Харесваше му уютът и удобството на малките стаи. Двуетажната постройка, която някога бе представлявала гараж за файтони,

приличаше на скромна вила. Намираще се недалеч от голямата къща, заобиколена от градините и криволиचेщите пътеки през тях, потънала в сенките на стари дървета. Всичко това ѝ придаваше очарованието на уединението, което му допаднаше. И все пак бе достатъчно близо до голямата къща, за да може да дотича, ако майка му се нуждае от помощ.

Ако искаше компания, трябваше само да отскочи дотам. Ако предпочиташе да бъде сам, оставаше тук. Истината бе, че прекарваше повечето вечери напълно самотен.

Помнеше деня, в който реши да се нанесе в тази постройка с намерението да боядиса стените в бяло и това да е целият ремонт. Но майка му и Дейвид не го оставиха на мира, докато не възприе идеите им за цялостно обновяване на сградата.

Трябваше да признае, че са били прави. Харесваше сребристосивите стени на кухнята си, плотовете от сив мрамор, дървените шкафове. Предполагаше, че този цвят го е вдъхновил да освежи обстановката със старинни керамични и порцеланови съдове, и сандъчета с подправки на первазите.

Бе приятно място дори като хапваш сандвич над мивката. Харесваше му да стои тук, да гледа към малката си лична оранжерия и летните градини, сияещи в целия си блясък.

Тази година хортензиите избуяха много, а с присадките, които им бе сложил, постигна съвършено наситеносиньо. Може би щеше да отреже няколко и да ги постави някъде в къщата.

Пеперуди пърхаха над лехата, която бяха засадили с майка му, за да ги привличат. Летяха над примамливите лилави ехинацеи, жълтите маргарити, ароматната върбинка и издръжливите астри, зад които като в танц се поклащаха прелестни лилии.

Може би щеше да отреже и от тях и да ги занесе в голямата къща за стаята на Лили. Тя обичаше цветята, харесваше ѝ да се разхожда с него из градините и да ги докосва.

Сините ѝ като на майка ѝ очи ставаха големи и сериозни, докато слушаше имената им. Сякаш поглъщаше всичко и го запечатваше в паметта си.

Господи, кой би предположил, че той ще се привърже толкова силно към едно дете?

Но бе неповторимо изживяване да я води, хванал малката ѝ ръчичка, а когато спре, да вижда красивото ѝ лице, засяло в радостно очакване да я вдигне и завърти във въздуха. Обвиваше ръчички около врата му или заравяше пръстчета в косите му, а Харпър просто не бе на себе си от щастие.

Удивително бе, че му се искаше да бъде обичан така искрено и безусловно.

Отпи глътка бира и отвори хладилника да потърси парчето пица, когато чу бързо почукване на входната врата. След миг вътре нахълта Дейвид с нехайна походка, наклонил глава встрани.

— Дано не прекъсвам оргия? — извика той, поглеждайки хитро към Харпър. — Няма ли танцуващи мацки?

— Току-що си тръгнаха.

— Очевидно първо са разкъсали дрехите ти.

— Знаеш какви са танцорките. Искаш ли бира?

— Изкушавам се, но не. Тази вечер ще пия превъзходно мартини „Грей Гуус“. Днес е почивният ми ден и ще отида до Мемфис да се срещна с някои хора. Защо не покриеш тези мъжествени гърди с нещо и не дойдеш с мен?

— Много е горещо.

— Аз ще карам. Хайде, сложи си удобни обувки и ще посетим няколко клуба.

Харпър повдигна бирата към приятеля си.

— Всеки път, когато обикалям клубовете с теб, някой се опитва да ме сваля. И невинаги е жена.

— Така е, защото си разбивач на сърца! Ще те пазя, ще сригам всекиго, който дръзне да те ошипе отзад. Какво ще правиш тук, Харп? Ще киснеш с бира и чийзбургер „Крафтс“ ли?

— Сандвичите „Крафтс“ са пакетирана храна за шампиони, но тази вечер ще се задоволя със замразена пица. Освен това по телевизията има мач.

— Наистина разбиваш сърцето ми, Харпър! Виж, млади сме и жадни за развлечения. Ти си хетеро, а аз съм гей, което означава, че можем да опитаме късмета си и в двете територии и да удвоим шансовете си. Или пък да се поразходим само двамата по Бийл стрийт. Не помниш ли, Харп? — Сграбчи го за раменете и силно го разтърси. — Не помниш ли, някога целият град беше наш.

Харпър не можа да сдържи усмивката си.

— Бяха страхотни дни.

— Все още не са отминали.

— А ти сещаш ли се как веднъж изповръщах червата си в канавката?

— Сладки спомени. — Дейвид се повдигна на пръсти, седна на плота и отпи от бирата на Харпър. — Трябва ли да се тревожа за теб?

— Не. Защо?

— Кога за последен път си чукал?

— За бога, Дейвид!

Харпър отпи голяма глътка бира.

— Преди време момичетата се редяха на опашка в три колони на пътеката пред вратата ти, а сега единственото ти развлечение е да хапваш замразени пици.

Това бе твърде близо до истината, за да го приеме спокойно.

— Взех си отпуск. Мисля, че съм се уморил от тях — каза той, свивайки рамене. — А и напоследък тук се случиха доста неща. Историята с Печалната невеста и особено откритието, че е била моя прапрабаба. Някой я е използвал и се е подиграл с нея. Била е изоставена и напъдена жестоко. Не искам повече да бъда нехаен с момичетата.

— Никога не си бил. — Вече по-сериозен, Дейвид скочи от плота. — Откога сме приятели? Почти от цяла вечност. Не помня някога да си проявявал нехайство към когото и да било. Ако става дума за секс, ти си единственият човек, когото познавам, дето поддържа приятелства с бивши любовници. Не си нехаен по отношение на хората, Харпър. Това, че Реджиналд е бил мръсник, не означава, че е писано и ти да бъдеш такъв.

— Да, зная. Нямам подобни натрапчиви мисли. Просто реших да я карам по-кратко. Да си почина известно време, докато реша какво искам на следващия етап.

— Имаш нужда от компания. Мога да остана да пийна бира с теб и да спретна нещо по-своято за хапване.

— Обичам замразена пица — рече Харпър. После си помисли: „Готов е да го направи, да се откаже от плановете си само за да постъпи като добър приятел“. Той сложи ръка на рамото му и го

побутна към входната врата. — Върви, мартинито те чака. Хапни, пийни, намери си гадже.

— Имаш номера на мобилния ми, ако промениш решението си.

— Благодаря. — Харпър отвори вратата и се подпря на касата. — Но докато се вихриш на „Бийл“, аз ще си седя тук на хладно и ще гледам как „Брейвс“ натриват носа на „Марийнс“.

— Жалко, приятел, наистина жалко.

— И ще пия бирата си по бельо, а това също не е за подценяване. Изведнъж млъкна и се взря навън, забелязал Хейли и Лили да свиват по една от алеите в градината.

— Ето какво се казва красива гледка.

— Да, добре изглеждат.

Момиченцето бе с гащеризонче на розови и бели райета и с малка розова панделка в тъмните коси.

А Хейли бе обула къси сини панталони, изпод които дългите ѝ боси крака просветваха между храстите. Беше нахлузила тясно бяло горнище и сложила извити слънчеви очила.

Когато Харпър повдигна бирата, за да накваси пресъхналото си гърло, Лили го забеляза. Издаде нещо средно между писък и радостен възглас, отскубна се от майка си и се втурна към малката къща толкова бързо, колкото можеха да тичат крачетата ѝ.

— По-бавно, сладурче! — Дейвид я пресрещна, повдигна я и я залюля във въздуха. Тя докосна лицето му с ръчички, а после ги протегна към Харпър. — Както винаги, аз не съм никак интересен, щом ти си наблизко.

— Дай ми я. — Харпър я обгърна, докато риташе с крачета от радост и го гледаше със светнали очи. — Здравей, хубавице.

В отговор Лили отпусна глава на рамото му.

— Каква флиртаджийка е само! — отбеляза Хейли, когато стигна до тях. — Разхождаме се, говорим си по женски, а тя изведнъж забелязва двама красиви мъже и ме зарязва.

— Какво ще кажеш да я оставиш при Харпър, да се издокараш за купон и да дойдеш с мен в Мемфис? — въодушевено предложи Дейвид.

Хейли не очакваше подобна покана и млъкна смутено.

— Разбира се. — Харпър полагаше усилия да запази неутрален тон, докато гъделичкаше Лили. — Може да остане при мен. Донеси

онова сгъваемо креватче и ще я сложа да спи, когато се умори.

— Много мило, благодаря ти, но имах уморителен ден и не ми се ходи в Мемфис.

— Заобиколен съм от мърморковци, Лили! — Дейвид се наведе и я целуна. — Тогава излитам сам. Най-добре е да тръгвам. Довиждане на всички.

— Нямам нищо против да я погледам, ако искаш да излезеш една вечер — отново се обади Харпър.

— Не. След малко ще я сложа в креватчето, аз също ще си легна. А ти защо не отидеш? — попита Хейли.

— Горещо е — прибягна той до най-лесното извинение.

— А държиш вратата отворена, за да влиза жега — скара му се тя. — Хайде, Лили.

Но когато понечи да вземе детето, то се вкопчи в Харпър. Звучите, които издаде, бяха отчетливо та-та.

Страните на Хейли поруменяха и тя се засмя притеснено:

— Това не означава нищо, просто е най-лесно за произнасяне. Напоследък доста неща са „та-та“. Хайде, Лили.

Този път малката обви ръце около врата му като примка и захленчи.

— Искаш ли да останеш за малко? — покани я Харпър.

— Не, не — припряно заговори Хейли. — Тъкмо щяхме да се прибираме. Трябва да я изкъпя преди лягане.

— Тогава ще дойда да ви изпратя.

Целуна Лили по бузката и прошепна в ухото ѝ нещо, което я накара да се засмее и да се сгуши до него.

— Не може да получава всичко, което поиска.

— Скоро ще го научи.

Харпър протегна ръка и затвори вратата зад себе си.

Докато къпеше Лили и я слагаше да спи, Хейли бе твърде заета, за да мисли за други неща.

После опита да почете, да погледа телевизия, но тези занимания не укротиха неспокойните ѝ мисли. Извъртя касета с йога упражнения, която си бе купила от търговския център. Слезе на долния етаж да хапне бисквити. Пусна музика, но я спря.

В полунощ все още бе напрегната и не можеше да си намери място. Накрая излезе да поседи на терасата в топлата вечер.

Прозорците на къщата му светеха. „В спалнята си е“, предположи тя. Никога не се бе качвала на втория етаж, който той наричаше „мансарда“. Там спеше. Сигурно точно сега четеше книга в леглото си, навярно гол.

Не биваше да тръгва натам с Лили. Имаше толкова много други места, а тя се запъти право към някогашния гараж за файтони. Заслепена като дъщеря си.

Господи, краката ѝ се бяха подкосили, когато стигна до онзи завой на пътеката и го зърна.

Облегнат на вратата, само по стари отрязани дънки, с разрошени и влажни коси. Мускулестите му гърди имаха златист загар. Усмихна ѝ се загадъчно, когато отпи глътка бира.

В рамката на вратата на къщата си, заобиколен от цветя, изглеждаше секси, като модел от рекламен билборд. Излъчваше гореща чувственост и цяло чудо бе, че тя успя да изрече няколко смислени думи, докато всичко в нея тръпнеше.

Не биваше да изпитва подобно вълнение заради Харпър. Това трябваше да престане. Защо не можеше нещата отново да станат както преди? Докато беше бременна, не се чувстваше неспокойна в негово присъствие. Дори през първите месеци след раждането на Лили не се смущаваше в компанията му. Кога настъпи промяната?

Не знаеше, не би могла да посочи точния момент. Просто се бе случило.

А не биваше. Лили не бе единствената, която не можеше да получава всичко, което поиска.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На работа Хейли се чувстваше странно. Сякаш не се побираше в кожата си, а главата тежеше на раменете ѝ.

„Упражнявах твърде много йога за новачка“, реши тя. Освен това преумората и недоспиването също си казваха думата. Може би трябваше да си вземе кратък отпуск, да си позволи няколко дни почивка. Да отскочи до Литъл Рок, да се види със стари приятели и бивши колеги, да поразходи Лили.

Но това би намалило спестяванията, които бе започнала да заделя за пътуване до Дисни Уърлд за третия рожден ден на Лили. Все пак колко би струвало? Няколкостотин долара, а промяната на обстановката щеше да ѝ се отрази добре.

Потърка чело с opakото на ръката си. В оранжерията бе задушно. Пръстите ѝ бяха отекли и ги движеше все по-трудно, докато се опитваше да оформя малки цветни градини в сандъчетата. Не знаеше защо ѝ бяха възложили тази работа. Можеше да я свършат Стела или Руби, а тя да стои на щанда... „Дори маймуна би се справила като продавачка по това време на годината“, помисли си Хейли с раздражение.

Трябваше да поиска почивен ден, сега нямаха голяма нужда от нея. Поне днес можеше да си остане у дома, на хладно, а не да стои тук, плувнала в пот, и да засажда растения в сандъчета, защото Стела бе наредила така. Всички я командваха. Кога най-сетне щеше да прави каквото пожелае?

Гледаха я отвисоко, защото не бе потомка на известен род, нямаше образованието и потеклото, които им даваха превъзходство. Но бе добра колкото тях, дори по-добра, защото постигна всичко сама. Започна от нулата, готова да си проправя път със зъби и нокти, защото...

— Хей! Ще пречупиш корените на тази лудизия^[1]!

— Какво? — Сведе поглед към растението и пръстите ѝ застинаха, когато Стела го дръпна от ръцете ѝ. — Съжалявам, нараних

ли го? Не знам защо съм толкова разсеяна.

— Няма страшно. Но изглеждаш потисната. Какво има?

— Нямам представа — отвърна тя и поклати глава, изчервявайки се от срам заради мислите, които я спохождаха. — Сигурно е от жегата и главоболието. Съжалявам, че толкова се забавих с тези цветя, но не мога да се съсредоточа.

— Не се тревожи. Дойдох да ти помогна.

— Не е нужно, сама ще се справя.

— Хейли, знаеш, че обичам да заравям ръце в калта, когато мога. Готово! — Стела посегна към хладилната чанта под плота и извади две бутилки минерална вода. — Почини си пет минути.

„Как можа да ми хрумне онази мисъл?“, запита се тя, докато отпиваше. Нима бе способна на такава неблагодарност? Не можеше да си обясни как нещо подобно се бе прокраднало в съзнанието ѝ. Не изпитваше такива чувства, просто я бяха връхлетели за минута-две и сега се чувстваше ужасно.

— Не зная какво става с мен.

Стела се намръщи и докосна челото ѝ с майчински жест.

— Може би се разболяваш от летен грип.

— Не, мисля, че е по-скоро униние. Не тъга, просто униние. Обзема ме от време на време, без да зная защо. Имам най-прекрасното дете на света, обичам работата си, около мен са добрите ми приятелки...

— Човек може да има всичко това, но пак да бъде потиснат. — Стела свали престилка от закачалката и докато я препасваше, продължи да наблюдава Хейли. — Не си излизала с мъж повече от година.

— Близо две. — Отпи отново голяма глътка вода. — Мислила съм по въпроса. Получих няколко покани за срещи. Нали познаваш Уайът — сина на госпожа Бентли? Преди няколко седмици намина да купи висяща кошница за рождения ѝ ден и откровено флиртуваше с мен. Попита ме дали бих искала да излезем на вечеря.

— Доста е симпатичен.

— Да, сексапилен е. Поколебах се дали да приема, но тогава просто не ми се излизаше, затова отказах.

— Случайно си спомням как ти ме избута до вратата, когато се чудех дали да изляза с Лоугън за първи път.

— Направих го, нали? — Хейли леко се усмихна. — Ах, тази моя голяма уста!

Преди да избере нови растения, Стела пристегна ластика, с който бе вързала на опашка буйните си къдрави коси.

— Може би просто си малко нервна. Трудно ти е отново да започнеш да се срещаш с мъже.

— Никога не съм се смущавала да общувам с тях. Това е едно от най-забележителните ми умения. Обичам срещите. Зная, че ако имах желание, Роз или Дейвид щяха да се погрижат за Лили. — Това я накара отново да се почувства виновна заради прокрадналото се у нея негодувание. — Знам, че тя не би имала нищо против, така че това не е оправдание. Просто не мога да се реша.

— Може би все още не си срещнала подходящия човек.

— Да... може би. — Хейли отпи още една голяма глътка вода и опита да се стегне. — Проблемът, Стела, е, че...

Когато паузата стана твърде дълга, Стела вдигна глава от сандъчето, което запълваше, и я изгледа въпросително.

— Какъв е проблемът?

— Първо ми обещавай... закълни се, че няма да кажеш на никого. Дори на Лоугън. Нито дума!

— Добре.

— Заклевах ли се в живота си?

— Ще трябва да се удовлетвориш с честната ми дума, Хейли!

— Добре, добре. — Тя закрачи напред-назад по пътеката между масите. — Проблемът е, че харесвам Харпър.

Стела кимна одобрително:

— И аз го харесвам.

— Не! — Ужасена, че го изрече на глас, Хейли остави бутилката и обхвана лицето си с ръце. — Господи!

Нужна бе минута, докато Стела получи просветление.

— О! — промълви тя с широко отворени очи. — О! — повтори задъхано и нацупи устни.

— Ако не можеш да кажеш друго, ще те ударя.

— Опитвам се да го проумея. Да реша как да реагирам.

— Това е лудост, зная, лудост е. — Хейли отпусна ръце. — Наясно съм, че не бива дори и да си го помислям. Но... Забрави, че съм ти казала! Просто го изтрий от съзнанието си.

— Не е лудост, просто е неочаквано. Но не съм съгласна с теб, че даже не бивало да си го помисляш.

— Той е синът на Роз, жената, която ме прибра от улицата!

— А, искаш да кажеш, която ти предложи подслон, когато беше гола, боса и без пукната пара и страдаше от рядка смъртоносна болест. Истинска светица е, защото те прие в дома си, облече те и те хранеше с лъжичка нощ след нощ.

— Позволено ми е да преувеличавам, когато се държа като глупачка — сопна се Хейли. — Тя наистина ме подслони, даде ми работа. Осигури дом за мен и Лили, а аз си представям, че лежа гола в леглото с първородния ѝ син.

— Щом Харпър те привлича...

— Иска ми се да поля цялото му тяло с мед и да го оближа сантиметър по сантиметър. Иска ми се...

— Стига, стига! — Стела протегна едната си ръка напред и сложи другата на гърдите си. — Моля те, не споделяй повече от фантазиите си. Да кажем просто, че изпитваш страстно влечение към него.

— Адски страстно! Но не мога да сторя нищо, защото сме приятели. Виж как в телевизионния сериал всичко се обърка при Рос и Рейчъл. С Моника и Чандлър беше различно, ала...

— Но, Хейли...

— Знам, че това не е телевизионно шоу — промърмори тя, докато Стела се заливаше от смях. — Но нали изкуството отразява живота? А и Харпър не изпитва същото към мен.

— Не желае да те полее с мед и да те оближе ли?

Погледът на Хейли се премрежи при тази перспектива.

— Господи, накара ме да си го представя!

— Така ти се пада. Впрочем сигурна ли си, че не изпитва нещо подобно към теб?

— Досега не го е издал по никакъв начин. А е имал възможности. Как да направя първата смела крачка? Ами ако той просто изпадне в ужас и ме отблъсне?

— А ако не реагира така?

— Може да стане и по-лошо. Да се отдадем на необуздан животински секс, а после... — Тя вдигна ръце и енергично ги размаха. — После и двамата да си речем: „Господи, какво направих!“.

чувстваме неловко заедно и ще трябва да грабна Лили и да замина за Джорджия или някъде другаде. А Роз никога вече не ще ми проговори.

Стела я потупа успокоително по рамото и се усмихна:

— Може би съм си създала погрешно впечатление, но съм почти сигурна: Роз знае, че Харпър прави секс.

— Искам да кажа, че е различно, когато той го прави с жени, които тя не познава.

— О, да, сигурно е безкрайно доволна, когато синът ѝ си ляга с непознати. Непознати за нея — добави Стела със смях. — И естествено би се ужасила да узнае, че е в интимни отношения с жена, която тя познава и обича. Би било като нож, забит в сърцето ѝ.

— Това е нещо като предателство.

— Никакво предателство не е! Той е пълнолетен мъж, Хейли. Интимният му живот си е негова работа. Роз първа би ти го казала и без съмнение първа би заявила, че не желае да застава помежду ви.

— Е, може би, но...

— Може би! — Стела така енергично махна с ръка, че Хейли примигна. — Щом проявяваш интерес към Харпър, трябва да му го кажеш. Да видиш какво ще стане. Освен това мисля, че той хлътна по теб от пръв поглед.

— Не е вярно.

Стела сви рамене.

— Е, това просто е мое мнение. Мое впечатление.

— Наистина ли? — Сърцето ѝ внезапно подскочи, което бе и мъчително, и приятно. — Всъщност не зная... Мисля, че ако е хлътнал по някого, това е Лили. Но може би ще събера смелост, да видим какво ще излезе.

— Мисли положително. Е, да довършим сандъчетата.

Хейли пъкна ръце в пръстта.

— Закълни се, че няма да кажеш нищо на Роз.

— О, за бога! — изстена Стела.

После обърна ръка с дланта нагоре и имитирайки свещения ритуал, който бе виждала да изпълняват синовете ѝ, плю върху нея. След това заговорнически я протегна към Хейли.

Вече се чувстваше по-добре. Утешаваше я мисълта, че и някой друг знае за чувствата ѝ. Особено когато това бе Стела. „И не беше шокирана — напомни си Хейли. — Изненадана, да, но не и шокирана, което е добър знак.“

Идеята да си вземе няколко дни отпуск и да поразмишлява върху съдбата си не бе лоша. Замисли се върху нея, докато си почиваше пред телевизора във всекидневната, след като бе сложила Лили да спи в креватчето ѝ.

Вяло превключваше каналите и си казваше колко хубаво е да помързелува поне за час. Но повторенията на предавания, сериалите и другите скучновати летни програми не бяха развлечението, което ѝ бе нужно сега.

Спря се на непознат черно-бял филм. Изглежда, бе от романтичните драми, в които всички носят великолепни тоалети и всяка вечер ходят на танци в луксозни клубове с оркестри и певици с пищни форми.

Героите пиеха уиски със сода от високи чаши.

Откъде ли идваше традицията това питие да се поднася във високи чаши? Трябваше да направи справка.

Какво ли би било да се носи из салон, обзаведен в стил арт деко, в който всичко блести, облечена с някоя от тези невероятни рокли? Той щеше да бъде със смокинг, разбира се. Сигурна бе, че Харпър би изглеждал страхотно в смокинг.

А какво би станало, ако и двамата са дошли с партньори, но изведнъж се видят? Сред целия блясък и коприна погледите им се срещат. И просто разбират, че това е съдба.

Танцуват и всичко около тях изчезва. Така е в черно-белите филми. Нищо не е твърде сложно: всичко, което разделя двама души, може да бъде отстранено или преодоляно. Накрая целият фон изчезва и остава само влюбената двойка, докато звучи финалната музика.

В последния кадър момичето е в прегръдките на любимия. То повдига лице и устните им се сливат в онази съвършена филмова целувка, която не оставя и следа от съмнение, че им е писано да се обичат вечно.

Бавна, безкрайно нежна целувка, докато той ласкаво докосва косите ѝ. И по-дълбока и страстна, щом ръцете ѝ обгърнат врата му. Повдига се на пръсти и тялото ѝ се притиска към неговото.

Линия, наклон, извивки — всичко е идеално съчетано.

Екранът постепенно ставаше черен, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ към местата на трепет и желание. Галеха копринената ѝ рокля и голата ѝ плът, а от сливащите се устни се изтръгваха тихи въздишки и стонове.

Вкусът на тази целувка бе неповторим. Толкова силен, че се разля из цялото ѝ тяло, събуди и извиси всичко у нея.

И всяка следа от студ и умора изчезна, заличена от насладата да желае и да бъде желана.

Свещите затрептяха и угаснаха. Остана дим и сенки. Стаята се изпълни с ухание на цветя. Лилии, разбира се. Цветята, които ѝ бе донесъл — яркочервени и страстни. Очите му — тъмнокафяви, безкрайно дълбоки, казваха всичко, което би искала да узнае: за него е прелестна и единствена.

Когато свалиха дрехите си, разкошната ѝ рокля заблестя на пода като малко искрящо езеро до черния му смокинг.

Най-сетне допир на гола плът. Гладка и съвършена. Златист прах до млечна белота. Прокара ръце по раменете му, по гърба му и усети как изваяните му мускули се стегнаха от възбуда.

Жаждата, с която я докосваше, събуди у нея такова вълнение, че когато се озова притисната в прегръдката му, вече тръпнеше. Отпусна я върху леглото — огромно бяло легло с ефирни като вода чаршафи, и заедно потънаха в него.

Устните му проследиха шията ѝ, обхванаха зърната на гърдите ѝ и още повече разпалиха желанието ѝ. Онази дълга, разтапяща тръпка, обхванала цялото ѝ тяло, я накара да изрече името му като задъхан стон.

Свещи, светлина на огън, цветя. Не лилии, а рози. Неговите ръце бяха гладки — ръце на изтънчен, богат мъж. Изпъна тялото си под тях, надигна се и застана. Мъжете обичаха любовниците им да стенат. Прокара ръка по мускулите му. „Неустоим е“, помисли си тя, но реши да го подразни малко по-дълго. Съпругите бяха тези, които лежаха отпуснати и оставяха мъжете да правят каквото желаят, очаквайки по-скоро да свършат.

Затова те идваха при нея, затова имаха нужда от нея. Затова си плащаха.

Повдигна рамене от купчината възглавници и водопадът от златисторуси къдрици се разпиля по тях. Пищните ѝ гърди щръкнаха, раздвижи ханша си, повали го по гръб и пропълзя с устни и език надолу по тялото му, за да му достави удоволствието, което никога не би могъл да получи от студената си благоразумна съпруга. Стоновете и въздишките му бяха наслада за нея. Ръцете му бяха заровени в косите ѝ, усукваха ги и ги стискаха в шепи, докато го задоволяваше. Тялото му бе стегнато, но дори и да беше някой дебелак, би успяла да го накара да се почувства като бог. Толкова бе лесно.

Когато го възседна и сведе поглед към красивото му лице, долови ненаситността и отчаянието в очите му и се усмихна. Пое го в себе си бързо и страстно и си помисли, че нищо на света не може да ѝ донесе по-голяма радост от мисълта, че един богат мъж е в нейната власт...

Хейли рязко се надигна от дивана, сякаш събудена от сън. Сърцето ѝ препускаше, гърдите ѝ бяха изтръпнали, сякаш някой ги бе докосвал. Устните ѝ пареха. Обзета от паника, сграбчи косите си и едва не заплака от облекчение, когато се увери, че са нейните.

Някой се засмя и я накара да политне назад и да се удари в дивана. Осъзна, че смехът идваше от телевизора. Уплашено скръсти ръце. От черно-бялата драма с изтънчени герои...

Господи, какво се бе случило с нея?

„Не беше сън. Не е възможно да е било само сън“, помисли си тя.

Втурна се към вратата да нагледа Лили. Детето спеше, прегърнало плюшеното си кученце.

Заповяда си да се успокои и тръгна към стълбите. Но когато стигна до библиотеката, се поколеба. Мич седеше на масата и бързо движеше пръсти по клавишите на лаптопа си. Не искаше да го смуцава, но трябваше да узнае, да бъде сигурна; изключено бе да чака до сутринта...

Прекрачи прага.

— Мич?

Той вдигна унесен поглед и примигна зад очилата си.

— А, здравей.

— Извинявай, работеше ли?

— Само няколко съобщения. Имаш ли нужда от нещо?

— Просто исках... — Не бе нито срамежлива, нито старомодна, но не бе сигурна дали няма да се почувства неловко, докато разказва за

преживяването си на съпруга на работодателката си. — Роз заета ли е?

— Защо не ѝ се обадиш и не я попиташ?

— Не бих я безпокоила, ако не трябваше. Би ли я помолил да слезе?

— Добре. — Мич посегна към телефона и натисна бутона за спалнята. — Случило ли се е нещо?

— Да, може би.

За да престане да крачи нервно, Хейли се загледа в снимките върху бюрото му.

За дълго се спря на портрет на мъж в официално облекло — строги черти, тъмни коси, хладен израз на очите.

— Това е Реджиналд Харпър, нали? Първият.

— Точно така. Роз, би ли слязла в библиотеката? Хейли е тук, иска да говори с теб. — Мич затвори. — Слиза. Искаш ли нещо? Вода, кафе?

— Не, благодаря. — Хейли поклати глава. — Добре съм. Просто се чувствам малко странно. Скоро след пристигането ми тук Стела имаше съновидения. Така започна всичко, нали? Искам да кажа, преди... инцидентите. Призракът се е появявал, но не е правел нищо опасно, поне доколкото си спомня Роз.

— Така изглежда. Когато Стела е пристигнала тук с момчетата, са започнали някакви изпълнения от Невестата.

— А след няколко седмици дойдох и аз. Събрахме се трите тук, под покрива на Харпър Хаус. — Все още я побиваха хладни тръпки. Потърка голите си ръце и съжали, че не бе облякла блуза с ръкави. — Аз бях бременна, Стела имаше две деца, а Роз... Е, Роз е кръвната връзка.

— Продължавай — кимна той.

— Стела имаше сънища. Ярки сънища, които решихме, че по някакъв начин са били втълпени в подсъзнанието ѝ от Амелия. Не мога да се изразя по-научно, но...

— Така е добре.

— А когато Стела и Лоугън... — Хейли млъкна, защото в този миг се появи Роз. — Извинявай, че те накарах да слезеш.

— Няма нищо. Какво се е случило?

— Първо довърши мисълта си — подкани я Мич. — Изреди всичко.

— Е, добре. Стела и Лоугън започнаха да се виждат и това не се хареса на Амелия. Сънищата на Стела ставаха все по-натрапчиви и обезпокояващи и последваха прояви на агресивност, кулминацията на която бе вечерта, когато тя заключи стаята на момчетата и не ни пускаше вътре... При първото ти посещение тук, Мич.

— Никога не ще го забравя.

— Тогава ни каза името си — изтъкна Роз. — Стела успя да я трогне и тя ни разкри първото си име.

— Да. Но оттогава почти е оставила Стела на мира. Ако имаше нови сънища или ѝ се бе случило нещо ново, щеше да го сподели.

— Пренасочи агресивността си към Роз — каза Мич.

— Да. — Хейли кимна, доволна, че следват една и съща нишка. — Ала стана още по-страховита. Онези видения в будно състояние, нали, Роз?

— Да, агресивното ѝ поведение ескалира.

— Колкото повече се сближаваште с Мич, толкова повече Амелия полудяваше. Изглежда, това е, което я вбесява. Едва не те уби. Притече ти се на помощ веднъж, когато бе изпаднала в беда, но преди това те нападна. После, след като с Мич се сгодихте и се оженихте, като че ли се укроти.

— Очевидно, поне за момента. — Роз се приближи и погали ръката ѝ. — А сега е набелязала теб, така ли?

— Да. Струва ми се, че присъствието на нас трите в къщата — ти, Стела и аз, може би я е накарало да промени поведението си. — Погледна към Мич и повдигна ръце. — Не знам как точно да се изразя, но тогава лавината започна да набира скорост, ако ме разбираш.

— Разбирам. И теорията ти е интересна. Вие сте три жени на различни етапи от живота. Когато сте се срещнали, сте били необвързани. Би могло да се каже, че със сближаването си по някакъв начин сте се оказали свързани с нея. А когато първо Стела, а после и Роз започна емоционална сериозна връзка, това доведе до опасна промяна в поведението на Амелия.

— Скъпа, нарани ли те? — попита загрижено Роз.

— Не. — Хейли прехапа устни и отмести поглед към Мич. — Знам, че трябва да съобщаваме за всичко, за да бъде записано от теб. Но просто не зная как да го разкажа. Не мога да намеря деликатен начин. Малко е неловко...

— Искаш ли да изляза, за да поговориш насаме с Роз? — попита Мич.

— Не, просто е глупаво от моя страна. Така или иначе, тя ще ти каже. — За да се успокои, Хейли въздъхна дълбоко. — Е, добре. Реших да погледам телевизия във всекидневната горе. Даваха някакъв стар филм и аз започнах да си фантазирам за онези прекрасни дрехи, светлините и разкошните клубове, в които хората са ходели да танцуват и да се забавляват. Представих си, че съм там, облечена с прелестна рокля, и срещам някого. — Замълча за миг. Нямаше нужда да споменава, че това е Харпър, не бе толкова съществено. — Както и да е, танцуваме, влюбваме се и следва онази дълга филмова целувка... нали се досещате за какво говоря?

Роз се усмихна:

— Разбира се.

— Е, предполагам, че съм задрямала, докато си мислех какво става след надписа „Край“. Сексуални фантазии — призна тя и се покашля. — Светлина на свещи, цветя, огромно бяло легло, влюбени, изгарящи от страст. — Наведе глава и обхвана лицето си с длани. — О, умирам от срам!

— Стига глупости! Ако здраво момиче като теб не мислеше за секс, бих се разтревожила — скастри я Роз.

— Беше прекрасно, романтично и вълнуващо — продължи унесено Хейли. — После всичко се промени. Или аз се промених. Станах пресметлива. Мислех какво ще направя по-нататък. Усещах страстта, допира и топлината. Ухаеше на рози. Във фантазиите ми цветята бяха лилии, а сега имаше рози и светлина на огън. И ръцете му бяха различни — меки и гладки. „Ръце на богаташ“, помислих си. Следващата ми мисъл беше, че съпругата му не е способна да му даде това, което му давам аз, и затова идва при мен. И плаща добре. Усещах косите си, гледах ги — бяха дълги, руси и къдрави. Падаха пред лицето ми. Не наблюдавах сцената, а бях част от нея. Жената бях аз. И го виждах, виждах лицето му. — Обърна се към масата и посочи портрета на Реджиналд. — Неговото лице. Усещах го в себе си и виждах този образ. — Отново въздъхна дълбоко: — Това е.

След няколко секунди мълчание Роз заговори:

— Не ми се струва необичайно съзнанието ти да е породило подобна фантазия, Хейли. Прекарваме доста време в размисли за тези

хора и опити да подредим пъзела. Знаем, че е била негова държанка, че му е родила дете, така че със сигурност са правили секс. Що се отнася до нея, можем да стигнем до извода — или поне да предположим, че това е било нещо като бизнес.

— Знаеш как се чувства тялото ти след интимно преживяване. Не просто онази замаяност от сексуална фантазия, а физическите усещания, след като си била с мъж. Аз не съм била отпреди раждането на Лили, но една жена не забравя какво е. В този миг се събудих или дойдох на себе си. Роз, долавях мириса на онези рози! Зная, че е имал стройно тяло... — Хейли почувства нужда да си поеме дъх и да преглътне. — Той беше в мен. Всъщност — в нея, но сякаш аз бях тя, докато това се случваше. Харесваше ѝ да бъде с красив и опитен любовник. За нея не би имало значение дори и да бе грозник и нещастник в леглото, но все пак бе доволна. Зная го, защото сякаш бях в съзнанието ѝ. Или тя в моето. Не съм си го въобразила.

— Вярвам ти — каза Мич.

— И двамата ти вярваме — увери я Роз. — Ти си най-близо до възрастта, на която тя е умряла или поне на която предполагаме, че е била. Може би ти разкрива това, за да ни покаже чрез теб какво е означавало за нея.

— Възможно е. — Мич се отпусна в стола си. — Но твоето преживяване би могло да ни даде по-ясна представа какво се е случило и защо. Какво друго можеш да ни кажеш за нея?

— Не мисля, че е изпитвала голяма наслада от секса. По-скоро от властта, която е имала над мъжете. Гледала е на него като на занаят и съдейки по реакциите, които събуди у мен, била е изключително добра. Тялото ѝ беше много по-надарено от моето. — С дяволита усмивка Хейли сложи ръце пред гърдите си, имитирайки пищни форми. — Но душата ѝ бе студена. През цялото време, докато бяха заедно, си мислеше какво да изкопчи от него. Присмиваше се на съпругата му, която не можеше да му даде подобни ласки.

— Определено това не е най-добрата ѝ страна. А може би е, от нейна гледна точка — замислено каза Мич. — Държала е съдбата си в свои ръце. Сама е направила избор как да живее. Млада, красива, желана от влиятелен мъж, над когото е упражнявала власт чрез секс. Интересно.

— Тръпки ме побиват. Ако имам късмета да спя с мъж, предпочитам да съм в собственото си тяло. Все пак ми олекна, че го споделих. Ще се върна горе, може да се позанимавам с йога. Не мисля, че тя ще ме безпокои повече през тази вечер. Благодаря ви, че ме изслушахте.

— Ако се случи още нещо, държа да го чуя — предупреди я Роз.

— Обещавам.

Роз изчака, докато Хейли излезе, и се обърна към Мич:

— Има причина да се безпокоим за нея, нали?

— Да не прибързваме. — Мич хвана ръката ѝ. — Засега просто ще я държим под око.

[1] Вид орхидея. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

През прозореца на кухнята на Стела, Хейли виждаше обширния заден двор, верандата, беседката и дървената къщичка, която Лоугън и момчетата бяха построили сред клоните на един чинар.

Гледаше как Лоугън люлее Лили на червена люлка, окачена на друг клон, а Паркър гони старата топка, подхвърляна от момчетата.

Всичко наподобяваше приказна сцена на идеална лятна вечер: спокойствието и насладата, които човек може да изпита само в края на натоварен летен ден, преди децата да бъдат повикани за вечеря и лампата на терасата да светне; жълтеникавата светлина прогонва нощните пеперуди и образува кръг, който сякаш казва: „У дома сме“.

Толкова ясно си спомняше какво е да бъдеш дете през август. Да се радваш на топлото време и да тичаш под слънцето, опитвайки се да поемеш и съхраниш цялата му светлина, преди да залезе.

Сега се надяваше да узнае и какво е да бъдеш майка. Да стоиш от другата страна на мрежата против насекоми и включването на лампата да бъде твоя грижа. Хейли въздъхна и се обърна към Стела:

— Свиква ли се с това, или никога не преставаш да си казваш: „Аз съм най-щастливата жена на света“?

Стела се приближи към прозореца и се усмихна.

— И да, и не. Искаш ли да поседнем отвън с тази лимонада?

— След малко — отвърна Хейли. — Не исках да говорим за това на работа. Не само защото имахме задължения, а защото се намирахме в земите на имението Харпър. А тя е там. Тук не може да дойде.

— Роз ми каза какво си преживяла. — Стела сложи ръка на рамото ѝ.

— Премълчах от нея, че мъжът беше Харпър. Искам да кажа, във фантазиите си бях с Харпър. Все още не мога да ѝ кажа, че си се представям гола в леглото със сина ѝ.

— Мисля, че на този етап това е важна подробност. Случило ли се е нещо друго оттогава?

— Не, нищо. Ала не зная дали да се надявам да се случи или не.

Видя как Лоугън хвана омърляната топка, която се търкаляше към него, запрати я далеч и накара момчетата и кучето да хукнат да я гонят. През това време Лили подскачаше на люлката и пляскаше с ръце.

— Ще ти призная нещо — рече Хейли. — Ако мога да се пренеса за малко в живота на друга жена, бих избрала твоя.

— Ценя приятелската ти откровеност, но не бих ти позволила да правиш секс с Лоугън! — престорено възропта Стела.

Хейли прихна и вдигна ръце, сякаш да се предпази.

— Не се сърди. Нямам подобни намерения, макар и да се обзалагам, че...

Приятелката ѝ се усмихна лукаво.

— Можеш да се обзаложиш.

— Както и да е. Просто си мисля какво би било да имам до себе си мъж, който да е луд по мен, както Лоугън по теб. И две страхотни деца, и прекрасен дом, който сте създали заедно... За какво повече би могла да мечтаеш?

— Един ден и ти ще откриеш това, което търсиш.

— Ако ме слуша човек, би казал, че съм черногледа. Не зная какво ми става напоследък. — Раздвижи рамене, сякаш за да се освободи от товар. — Често се самосъжалявам, но това не е характерно за мен, Стела. Весел човек съм. Дори когато съм в лошо настроение, търся начин да го подобра. Не мърморя и не се оплаквам.

— Така е, или пък го правиш много рядко.

— Може би въздишам по Харпър, но една несподелена любов не може да ме накара да се чувствам така потисната. Следващия път, когато ме чуеш да хленча колко съм нещастна, зашлеви ме здравата!

— На твоите услуги съм. Нали за това са приятелите?

На всяка цена трябваше да излезе от това състояние. Не беше от хората, които изброяват отрицателните неща в живота си и се опитват да докажат, че са повече от положителните. Ако нещо не бе наред, ако нещо ѝ липсваше, тя действаше. Решаваше проблема и продължаваше напред. Или ако не може да бъде решен, намираще най-добрия начин да свикне да живее с него.

Когато майка ѝ ги напусна, Хейли се разстрои, почувства се изплашена и наранена. Но не можеше да стори нищо, за да я върне. Не ѝ оставаше друго, освен да се научи да се справя без нея. „Не беше толкова трудно“, каза си тя, докато шофираше към Харпър Хаус.

Усвои всички домакински умения и двамата с баща ѝ заживяха приличен живот. Дори бяха щастливи. Чувстваше се полезна и обградена с обич.

Успехът ѝ в училище бе доста добър. Започна работа, за да помага с пари. Знаеше как да работи и да изпитва удоволствие от заниманието си. Обичаше да се учи как да продава на хората неща, които им носят радост.

Ако бе останала в Литъл Рок, в книжарницата, би се издигнала до длъжността управител. Заслужаваше го.

Но баща ѝ почина и загубата разтърси живота ѝ до основи, както нищо друго, преживяно преди и след това. Той бе нейната опора, както и тя неговата. Чувството за сигурност и стабилност напълно я напусна, скръбта я завладя като неизменна остра болка.

Затова потърси помощта на приятел. „Наистина беше само приятел“, призна си тя, докато завиваше по алеята към къщата. Беше добро момче, което ѝ донесе утеха.

Лили бе плод на тази връзка и сега Хейли се срамуваше от това. Утехата ѝ бе, че все пак бе постъпила благородно. Та как би могла да принуди момчето да се обвърже в нежелан брак и да поеме отговорност, когато вече бе продължило напред по пътя си, преди тя да узнае, че е бременна?

Ала не потъна в самосъжаление, не взе да проклина нито съдбата си, нито мъжете. Поне не за дълго. Пое отговорността за действията си, както бе възпитана. Направи избора, който смяташе правилен за себе си — да задържи детето и да го отгледа сама.

„Но нещата се развиха по съвсем различен начин“, помисли си тя с усмивка, докато паркираше пред къщата. Литъл Рок, книжарницата и домът, в който бе живяла с баща си, престанаха да бъдат нейно убежище и утеха, когато бременността ѝ взе да личи. Скоро започнаха въпросите и шушукането зад гърба ѝ.

Затова трябваше да постави ново начало в живота си... Слезе от колата, заобиколи я, за да отвори задната врата и да разкопчае предпазните колани на Лили.

Спомни си как тогава продаде всичко, което можеше да се продаде, и натовари останалото в багажника. „Мисли положително, продължи напред“, окуражаваше се сама. При пристигането си тук се надяваше да получи единствено работа. А ето че се сдоби със семейство.

Според нея, това бе още едно доказателство, че когато човек е решителен и полага усилия, му се случват и хубави неща... Помага и късметът да срещне хора, готови да му дадат шанс да покаже най-доброто от себе си.

— Това е истината, Лили. — Тя повдигна детето си и обсипа лицето му с целувки. — С теб сме страхотни късметлийки.

Преметна чантата с пелени на рамо и затвори вратата на колата. Но преди да тръгне към къщата, я осени една идея.

Може би бе време отново да опита късмета си.

Човек не губеше и не печелеше нищо, ако просто чакаше нещата да се случват, без да предприема никакви стъпки. А ако действаше — или се проваляше, или постигаше успех. Кое и да е от двете бе за предпочитане, вместо да тъпче на едно място.

Заобиколи къщата, без да бърза, за да види дали ще се разколебае. Но идеята се бе загнездила в съзнанието ѝ и тя не можеше да намери основателна причина да се откаже от нея.

Може би той щеше да бъде смаян, шокиран или дори ужасен. Е, това щеше да си е негов проблем! Поне тя щеше да узнае истината и да престане да се самоизмъчва.

Когато сви по обиколната пътека, пусна Лили да изтича до входната врата на Харпър.

Може би го нямаше у дома, може и да бе излязъл с жена. Или по-лошо — имаше гостенка. Е, добре, ще понесе и това неприятно изживяване!

Крайно време бе да изясни въпроса.

Въпреки че не се бе стъмнило напълно, фенерите вече хвърляха нежна зеленикава светлина върху плочите на пътеката. Няколко подранили светулки примигваха над цветята, прелитаха отвъд моравите и се скриваха в сенките на дърветата.

Хейли вдъхна от уханията на хелиотроп, ароматен грах и рози, примесени с по-острия мирис на пръст. Заедно със свежестта, която

лъхаше от зелената трева, те винаги щяха да ѝ напомнят за Харпър и това кътче.

Настигна Лили, но инстинктивно се отдръпна встрани, оставяйки дъщеря си да барабани с длани по входната му врата. Лампата на верандата бе запалена и около нея трептеше кръг от жълта светлина.

Когато вратата се отвори, прозвуча обичайният поздрав на Лили — нещо средно между възклицание и вик на радост.

— Виж ти, какво намирам пред прага си! — изненада се Харпър.

Хейли видя как ръцете на Лили се повдигнаха, а мъжът я взе в прегръдката си. Детето забъбри въодушевено на неразбираемия си език.

— Така ли? Просто реши да наминеш и да ми кажеш „здрости“? Ще те поканя да влезеш и да хапнеш бисквитка, но първо трябва да открием мама — заговори Харпър.

— Е, тя е тук. — Хейли се засмя и се показа иззад вратата. — Извинявай, но знаеш, че всеки път, когато минаваме наблизко, малката хуква към къщата ти, за да те види. И този път реших да я оставя сама.

Посегна да я вземе, но както обикновено, когато трябваше да избира между нея и Харпър, Лили се притисна към своя любимец.

— Влезте, ще намеря някоя и друга бисквитка за нея.

— Не си ли зает?

— Не, тъкмо се канех да си взема бира и да свърша малко канцеларска работа. Но предпочитам да отложам втората част за по-късно.

— Винаги ми е приятно да се отбивам тук. — Хейли огледа хола, докато той носеше Лили към кухнята. — Доста добре е подредено за ергенско жилище.

— Добил съм домакински навици, докато живеях с мама. — Харпър задържа Лили с една ръка и извади кутия бисквити с форма на животинчета, които пазеше за нея. — Какво ще кажеш за тези? — Отвори кутията и остави момиченцето да си вземе една. — Искаш ли бира, Хейли?

— Бих пийнала. Отскочих до Стела след работа. Хапнахме бургери на скара, но се въздържах от виното. Не пия, когато шофирам дори на кратко разстояние, особено ако возя Лили.

Подаде ѝ бутилка бира и взе една за себе си. После я погледна изпитателно.

— Как си днес? Клюките се разнасят бързо, чух какво ти се е случило. Всъщност всички сме въввлечени в тази история, така че трябва да знаем.

— Малко е смущаващо, че се одумват сексуалните ми фантазии.

— Не е точно така. А и няма нищо лошо в едно еротично видение.

— Да, но предпочитам следващото да бъде плод на собственото ми съзнание. — Повдигна бирата си и го погледна. — Знаеш ли, малко приличаш на него.

— На кого? — недоумяващо попита Харпър.

— На Реджиналд. Особено сега, след като го видях в... интимен момент. Нещо по-лично от онази стара снимка. Имаш същия цвят на кожата, същата форма на лицето и устните... Но по фигура не би могъл да ти съперничи.

Харпър отпи голяма глътка бира. Явно бе изненадан от откровенията ѝ.

— Беше строен, но изнежен — продължи Хейли. — Както и ръцете му. И изглеждаше по-възрастен от теб, с леко прошарени коси. Имаше няколко дълбоки бръчки около устата и очите. Но все пак беше красавец, много мъжествен.

Тя извади чашката за сок на Лили и музикалната ѝ кутийка от чантата с пелени. Успя да отвлече вниманието ѝ и да я свали от ръцете на Харпър.

— Имаш по-широки рамене, а тук си по-стегнат. — Докосна корема му с пръст.

Лили седна на пода с музикалната си кутийка и смени мелодията.

— Забелязах всичко това — продължи Хейли, — докато лежахме голи и плувнали в пот.

— Не се и съмнявам, че е било така...

— Запомних толкова подробно приликите и разликите, защото, когато в началото започнах да си фантазирам, изживяването беше с теб.

— Било е с... кого?

„Е, шокирах го, но ми изглежда по-скоро объркан“, реши тя и отново заговори:

— Започнах с теб. Ето така.

Плъзна ръка зад тила му и се повдигна на пръсти. Спря се, преди устните ѝ да достигнат неговите, за да се наслади на вълнуващия миг, в който една жена затаява дъх и сърцето ѝ замира. Най-сетне ги докосна.

Изпълни се с нежност, както бе очаквала. И с топлина. Косите му бяха като коприна в ръцете ѝ, а допирът на тялото му я опияняваше.

Той стоеше неподвижен и притихнал, и само сърцето му биеше учестено до нейното. След миг ръката му се плъзна по гърба ѝ и събра блузата ѝ...

В този миг музикалната кутийка на Лили издрънча на пода и последва какофония от звуци.

Това накара Хейли да се отдръпне крачка назад. „Не прибързвай“, каза си тя. Въпреки горещите тръпки, които я завладяха, положи усилие да отпие глътка бира с привидно нехайство. Харпър се взираше в нея с неустоимите си тъмни очи. Той повдигна ръка и отново я отпусна. И едва отрони:

— Изглежда, съм загубил способността си за трезво мислене.

— Когато я възвърнеш, кажи ми.

Хейли започна да събира нещата на детето си. Той обгърна кръста ѝ.

През тялото ѝ отново премина гореща тръпка. Погледна към него.

— Какво означава това?

— Казано накратко, не можеш просто да влезеш тук, да ме целунеш и да си тръгнеш. Това нагледна демонстрация на преживяването ти ли беше или нещо друго?

— Питам се какво би било и реших да разбера.

Харпър я накара да се обърне, погледна към Лили, за да се увери, че е увлечена в играта си, и притисна Хейли с гръб към плота.

Докосна ханша ѝ, когато устните им отново се срещнаха. Докато езикът му навлизаше дълбоко в устата ѝ и той жадно поглъщаше дъха ѝ, ръцете му се придвижиха нагоре и по кожата ѝ сякаш пропълзяха искри.

После той се отдръпна назад и погали с пръсти изтръпналите ѝ устни.

— Аз също се питах какво би било. Е, сега вече и двамата знаем.

— Предполагам — едва успя да промълви тя.

Лили задърпа крачола на Харпър и той я вдигна на ръце.

— Може би нещата са твърде сложни.

— Да, така е. Трябва да бъдем внимателни, да обмисляме всичко — въздъхна Хейли.

— Разбира се. Или да кажем: „По дяволите!“, и по-късно тази вечер да дойда в стаята ти.

— Да... иска ми се да кажа „да“. Изкушавам се — припряно заговори Хейли. — Съзнанието ми крещи „да“, но не зная защо устата ми не го изрича.

— Добре — кимна той. — Ще изчакаме известно време, за да бъдем сигурни.

— Да бъдем сигурни — повтори тя и бързо вдигна нещата на Лили. — Трябва да тръгвам, иначе ще забравя за решението да изчакаме... Господи, наистина умееш да целуваш! А трябва и да приготвя Лили за лягане. Не искам да постъпвам глупаво и да проваля всичко.

— Ще бъдем разумни.

— Да, така трябва. — Тя взе Лили, въпреки че детето жално хленчеше, отказвайки да се отдели от Харпър. — Ще се видим на работата.

— Все пак ще ви изпратя до къщата.

— Не. — Хейли забърза към вратата с момиченцето, което плачеше в ръцете ѝ. — Ще се укроти.

Но плачът ѝ ставаше все по-силен, докато прерасна в пронизително пищене.

— За бога, Лили, утре ще се видите отново! Харпър не заминава на война.

Чантата с пелените се плъзна от рамото ѝ и увисна на ръката ѝ, докато сладкото ѝ детенце се преобразяваше в демон със зачервено лице. Малките обувчици нанасяха болезнени удари по корема и бедрата ѝ и тя едва успя да отнесе десеткилограмовата фурия до къщата в задушната лятна вечер.

— И на мен ми се иска да остана — отчаяно говореше Хейли на дъщеричката си. — Но не мога при тези обстоятелства, така че и ти трябва да се примириш.

Капките пот, които се стичаха по челото ѝ и влизаха в очите ѝ, за миг така замъглиха погледа ѝ, че голямата стара къща затрептя пред

нея като мираж. Недостижима илюзия...

Образът щеше да се отдалечава, колкото и дълго да върви към него, защото не беше реален. Не бе за нея. Тук никога нямаше да се чувства напълно в своя територия. Би било по-добре, по-разумно и по-лесно да опакова багажа си и да замине. И къщата, и Харпър бяха недостижими като мираж, неща, които никога нямаше да бъдат нейни. Колкото повече останеше, толкова по-трудно щеше да бъде да се избави от тези илюзии.

— Ей, какво става тук?

Видя Роз през вечерната мараня и цялото ѝ тяло потрепери, когато погледът ѝ отново се проясни. Обляна в сълзи, Лили се изтръгна от ръцете ѝ и се хвърли към Роз.

— Сърдита ми е — промълви Хейли. В очите ѝ запариха сълзи, когато дъщеричката ѝ обвини ръце около врата на жената.

— Няма да бъде за последен път. — Роз прегърна детето и го залюля, докато се взираше в лицето на Хейли. — Какво я разстрои така?

— Искаше да остане при Харпър.

— Трудно е да се разделиш с любимеца си.

— Има нужда от баня и сън. Вече трябваше да съм я сложила да спи. Извинявай за безпокойството, сигурно писъците ѝ са се чували чак до Мемфис.

— Не сте ме обезпокоили. Не е нито първото сърдито хлапе, с което съм си имала работа, нито ще е последното.

— Ще я заведа горе.

— Остави я на мен. — Роз пое по стъпалата към втория етаж. — В момента и двете сте ядосани една на друга. Така става, когато децата искат едно, а майките им знаят, че им е нужно друго. Чувстваш се виновна, защото започват да се държат, сякаш е дошъл краят на света.

По бузата на Хейли се търкулна сълза и тя я изтри.

— Не искам да я разочаровам.

— Как можеш да мислиш, че си я разочаровала, когато си направила това, което е най-добро за нея? Малката е уморена — каза Роз, докато отваряше вратата на детската стая, и светна лампата. — Плувнала е в пот, трябва да бъде изкъпана, облечена с нощничката си и сложена в креватчето. Хайде, върви да приготвиш ваната. Аз ще я съблека.

— Не е нужно, мога и сама...

— Скъпа, трябва да свикнеш да приемаш помощ.

Докато Роз носеше вече успокоената Лили, Хейли влезе в банята. Пусна водата и направи пяна, с чиито балончета Лили обожаваше да си играе. Докато вадеше гуменото ѝ пате и жабчета, с мъка преглътна напирещите сълзи.

— Имам си голо бебче — глезено бърбореше Роз. — Да, да, я какво коремче, само за гъделичкане.

Смехът на Лили накара Хейли отново да заподсмърча, когато по-възрастната жена влезе при нея.

— Защо не вземеш душ? Уморена си и си разстроена. С Лили ще се позабавляваме във ваната.

— Не искам да правиш всичко това заради мен.

— Познаваш ме от достатъчно дълго време, за да знаеш, че никога не правя нещо, което не желая. Сега върви, измий се и се разхлади.

— Добре.

Обзета от страх, че всеки момент ще избухне в плач, Хейли забърза към вратата.

Чувстваше се по-чиста, по-свежа и доста по-уверена, когато се върна и завари Роз да облича сънената Лили с памучна нощничка.

В стаята ухаеше на пудра и бебешки сапун, а детето бе спокойно.

— Виж кой идва да те нацелува за лека нощ. — Роз повдигна Лили и тя протегна ръчички към майка си. — Ела във всекидневната, когато я приспиш.

Хейли притисна дъщеря си и вдъхна от аромата на косите ѝ, на кожата ѝ.

— Благодаря, Роз. — Остана неподвижна няколко секунди, прегърнала малкото си момиченце. — Мама съжалява, миличко. Бих ти дала всичко на света. Ако можех, бих ти го подарила в сребърна кутийка.

Последваха целувки и нежен шепот, докато слагаше Лили в креватчето с плюшеното ѝ кученце. Остави нощната лампа включена, преди да излезе и да тръгне по коридора към всекидневната.

— Донесох минерална вода от твоите запаси. — Роз ѝ подаде бутилка. — Искаш ли?

— Чудесно. Знаеш ли, чувствам се толкова глупаво. Не знам какво бих правила без теб.

— Би се справила страхотно. — Роз седна и изпъна крака. Тази вечер бе боса и ноктите ѝ бяха лакирани в бонбоненорозово. — Ако се самообвиняваш всеки път, когато детето ти капризничи, ще станеш мрачна и черногледа още преди да закръглиш тридесет.

— Зная, че Лили беше уморена. Трябваше да я доведа направо в къщата, вместо да се отбиваме на гости у Харпър.

— Обзалагам се, че се е радвала толкова, колкото и той. Сега спи като ангелче и всичко е наред.

— Не съм лоша майка, нали?

— Разбира се, че не си. Детето ти расте щастливо, здраво и обичано. Сладурана е и знае точно какво иска, а това според мен е признак на характер. Има право да се сърди понякога, както всеки друг, нали?

— Господи, разбира се. Не зная какво става с мен, Роз. — Хейли остави бутилката, без да отпие. — В един миг ставам раздразнителна, а в следващия се чувствам на седмото небе. Човек би помислил, че отново съм бременна, но това е изключено. Освен ако е писано скоро да настъпи Второто пришествие.

— Може би именно тук се крие отговорът, който търсиш. Ти си млада и здрава. Имаш желаниа, които остават незадоволени. Знаеш, че сексът е нещо важно.

— Може би, но за жена в моето положение не е нито лесно, нито безопасно да започне връзка с някого.

— Ако пожелаеш да отидеш на среща, имаш предостатъчно кандидат детегледачки.

— Зная.

— Всъщност, Хейли, мисля, че може би сексът е един от ключовете към Амелия.

— Съжалявам, Роз, готова съм на всичко, за да помогна, но край със секса в тялото на Амелия. Тя е друга жена. При това призрак. И психо. Три основателни причини да ѝ тегля чертата.

— Ето го нашето момиче! — засмя се Роз. — С Мич разговаряхме за случилото се с теб снощи, изложихме теориите си.

Сексът е бил средството, чрез което приживе Амелия е получавала всичко, което поиска. Това е било нейното оръжие. Най-важният извод, до който стигнахме, е, че тя е била държанка на Реджиналд и е заченала дете от него.

— Може би го е обичала. Възможно е да е била прелъстена. Имаме само гледната точка на Беатрис за нея от дневниците, а тя не е обективна.

— Да, възможно е. — Роз замислено отпи глътка вода. — Но това отново води към секса. Дори и да е била влюбена и използвана, всичко се свежда до секса. Реджиналд е ходел при нея, за да търси удоволствие, но е преследвал и своята цел — да се сдобие с наследник от мъжки пол. Не би било пресилено да кажем, че отношението на Амелия към секса далеч не е било еднозначно.

— Съгласна съм.

— А ето че сега ние трите се срещаме и заживяваме заедно в тази къща. Стела чува Амелия, вижда я, което не е необичайно, щом край нея има деца. Но се появява Лоугън и помежду им пламва не само емоционална искра, а и сексуална. И епизодите с нея започват да стават страшни. Продължават с мен и Мич. Друга сексуална връзка и ново ескалиране. А сега и с теб.

— Аз не правя секс — възрази Хейли. Но си помисли: „Все още...“.

— Да, ала фантазираш. Представяш си, че го правиш, както Стела, както мен.

— Значи мислиш, че тя насочва вниманието си към мен, понеже сексуалната енергия е нещо като магнит. И нещата отново ще ескалират.

— Според мен е възможно, особено ако сексуалната енергия е съчетана с искрена привързаност. С любов.

— Ако се обвържа с някого емоционално и сексуално, Амелия може да му навреди, така ли? Или на Лили...

— Не, никога не би наранила дете. — Роз сложи ръка върху нейната. — Поне досега не го е правила, за толкова години. Няма причина да се тревожиш, че може да стори нещо лошо на Лили. Виж, за самата теб нещата са различни.

— Може би ще се опита да ме нарани. — Хейли плахо въздъхна. — Значи трябва да внимавам да не ѝ дам повод. Би могла да навреди и

на друго. На теб, Мич или на Дейвид, на когото и да е от нас. А ако аз проявя интерес към някого, ако пожелаая някого, нима той няма да бъде най-вероятната ѝ мишена?

— Може би. Но знаеш, че не можеш да прекараш живота си в страх от това, което би могло да се случи. Имаш право да живееш, Хейли. Не искам да се чувстваш длъжна да останеш тук и да работиш в градинарския център.

— Искаш да напусна ли?

— Не. — Роз стисна ръката ѝ. — От чисто егоистични подбуди те искам тук. Ти си дъщерята, която никога не съм имала, това е самата истина. А онова дете в съседната стая е една от най-големите радости в живота ми. Казвам ти — заради всичко, което означаваш за мен — че можеш да си тръгнеш.

Хейли въздъхна дълбоко, изправи се и отиде до прозореца. Загледа се в летните градини, пълни с ярки цветове, които се открояваха в мрака. И отвъд тях, в малката къща, на чиято веранда лампата светеше.

— Мама ни напусна. Двамата с татко не успяхме да я задържим. Не ни обичаше достатъчно. Когато той почина, дори не знаех на какъв адрес да ѝ пиша, за да ѝ съобщя. Никога няма да види внучката си. Мисля, че е жалко за нея. Но не и за Лили. Лили има теб, както и аз. Ако ти поискаш, ще си тръгна. Ще си намеря друг дом, друга работа и ще стоя далеч от Харпър Хаус, докогато е необходимо. Но първо трябва да ми кажеш нещо. Зная, че ще бъдеш откровена, както винаги.

— Добре.

Хейли се обърна към нея и срещна погледа ѝ.

— Ти как би постъпила, ако беше на мое място и трябваше да решиш дали да изоставиш хората, които обичаш, защото така би могла да им помогнеш? Щеше ли да напуснеш дома и работата си, ако беше изправена пред тази дилема, заради нещо, което би могло да се случи? Може би е по-добре човек да се сблъска с трудностите в живота си и да ги преодолее, отколкото да избяга от тях. Но как би постъпила ти?

Роз стана.

— Надявам се, че ще останеш.

— Да.

— Дейвид е приготвил пай със сладко от праскови.

— Господи...

Роз ѝ подаде ръка.

— Да слезем да хапнем по едно голямо парче и ще ти разкажа за цветарския магазин, който възнамерявам да открия догодина.

В своята къща Харпър опустошаваше запасите си от храна. И докато хапваше от пърженото пиле на Дейвид, мислеше за Хейли.

Тя беше оставила нещата в неговите ръце, а той не бе наясно какво да прави. През последната година и половина бе потискал чувствата си и поривите, събуждани от Хейли. Съдейки по отношението ѝ, по всеки знак, който тя му даваше, бе предполагал, че за нея той е просто приятел. Дори — бог да му е на помощ — нещо като брат...

Беше се старал да изпълнява добре тази роля. А ето че сега тя сама дойде при него и направи първата крачка към нещо друго. Накара го да загуби разсъдък с една целувка... И то на фона на мелодия от детска музикална кутийка.

От сега нататък, всеки път, когато чуе тази глуповата песничка, щеше да се вълнува.

Какво би трябвало да направи сега? Да я покани да излязат заедно ли? Подобна стъпка бе съвсем нормална, безброй пъти бе канил момичета на срещи. Но нима имаше нещо нормално в тази ситуация, след като толкова дълго си беше внушавал, че тя не проявява интерес към него, че той не бива да има чувства към нея...

Освен това работеха заедно. И Хейли живееше в голямата къща при майка му, за бога! Не биваше да забравя и Лили. Жалният ѝ плач, докато майка ѝ я отвеждаше от него към къщата, бе разкъсал сърцето му. Ако двамата с Хейли се съберат, но нещата не потръгнеха, как би се отразило това на момиченцето?

Трябваше да внимава да не се случи нещо, което би накарало детето да страда. Налагаше се да действа бавно и предпазливо.

Напълно зачеркна идеята да се промъкне в стаята на Хейли през нощта и да даде воля на това, което и двамата жадуваха.

Разчисти кухнята по навик и се качи в мансардата, където се помещаваха спалнята му, банята и малкият му домашен кабинет. Прекара един час в ровене из документи и си заповядваше да се

съсредоточи върху работата всеки път, когато мислите му се отнесяха към Хейли.

Включи телевизора, избра книга и се посвети на едно от любимите си занимания в самотните вечери — да гледа бейзболни мачове и да чете в паузите. Задряма, когато „Бостън“ изоставаха с две точки от „Янкис“.

Сънува, че се люби с Хейли във Фенуей Парк. Бяха се вкопчили голи на тревата, докато край тях се играеше мач. Знаеше, че батерът е отбелязал три и две, докато дългите крака на Хейли обгръщаха тялото му и той потъваше в нея, в горещата ѝ плът, а погледът му се губеше в нежните ѝ сини очи.

Събуди го силен трясък и в просъница осъзна, че е удар на бухалка по топка. Надигна се и разтърси глава, за да се разсъни.

„Господи, странен сън, много странен... Макар че съчетаваше две от любимите ми занимания — спорт и секс“, присмя се на себе си той. Понечи да остави книгата, когато втори трясък от долния етаж отекна като изстрел. И това съвсем не беше сън.

Светкавично скочи на крака и грабна бухалката „Луисвил Слъгър“, която имаше от дванайсетия си рожден ден. Докато тичаше към стълбите, първото му предположение бе, че Брайс Кларк, бившият съпруг на майка му, е избягал от затвора. И сега е дошъл да причинява нови неприятности. „Ще съжалява за това“, мрачно си помисли Харпър и сграбчи бухалката по-здраво. В главата му нахлу кръв, когато се втурна към шумотевицата.

Миг след като включи лампата, към него полетя чиния. Инстинктивно се наведе и чинията се разби в стената зад гърба му на безброй остри парчета.

После настъпи тишина.

Стаята, която старателно бе почистил и подредил, преди да се качи горе, изглеждаше като след нашествие на вандали. Подът бе покрит с натрошени съдове и парчета от бирени бутилки. Хладилникът му зееше отворен и цялото му съдържание бе изсипано. Плотовете и стените бяха изпоцапани с ужасяваща смес от кетчуп и горчица.

В кухнята нямаше друг, освен него. Виждаше само дъха си да се издига като пара във все още леденостудения въздух.

— Мамка му, дяволска работа! — Той прокара ръка през косите си и застина.

Бе използвала кетчуп... Беше така милостива да изпише посланието си към него на стената не с кръв, а със сос: „Няма да се примиря“.

Харпър огледа безпорядъка в стаята и ядно въздъхна:

— Нито пък аз.

ШЕСТА ГЛАВА

Мич намести очилата си, огледа снимките по-внимателно и си помисли: „Много съобразително от страна на Харпър да направи снимки от всеки ъгъл в близък и далечен план“.

Наистина бе проявил забележително хладнокръвие.

— Но трябваше да ни се обадиш, когато се случи!

— Беше един през нощта, какъв смисъл имаше? Ето така изглеждаше всичко.

— Явно си я предизвикал с нещо. Имаш ли представа с какво?

— Не.

Мич подреди снимките, докато Дейвид надничаше над рамото му.

— Успя ли да разчистиш боклуците? — попита Дейвид.

— Да. — Напрегнатите рамене на Харпър затрепериха от гняв. — Изпотрошила е всички съдове в къщата.

— Не е голяма загуба, бяха похабени. Но какво е това? — Дейвид грабна една от снимките. — Десертчета „Туинкис“? На колко години си, Харпър, на дванайсет? — С израз на съжаление поклати глава. — Плашиш ме.

— Е, просто обичам „Туинкис“.

Мич повдигна ръка примирително.

— Да оставим вредните храни настрана...

— „Туинкис“ са бомби от захар, мазнини и консерванти — продължи да негодува Дейвид.

Гневът му накара Харпър да се усмихне.

— Момчета — тихо промърмори Мич. — Да се върнем на въпроса. Това е нова промяна в поведението на Амелия. Никога досега не е идвала в гаража за файтони и не те е безпокоила.

Харпър за миг зърна снимките, които бе направил, и си спомни за шока, яростта и времето, което му бе отнело разчистването на безпорядъка. После въздъхна:

— Беше страхотен дебют!

— Майка ти трябва да узнае.

Все още бесен, Харпър тръгна към задната врата и намръщено се загледа в утринната мъгла. Бе решил да изчака, докато види майка си да излиза за сутрешния крос.

— Мил ми е животът. Но исках първо да го обсъдя с вас, преди да ѝ кажем. — Вдигна поглед нагоре, където предполагаше, че Хейли се приготвя за работа. — И на нея ли трябва да съобщим?

— Да заговорничим и да държим жените настрана ли? — възропта Дейвид. — Не че аз имам нещо против, но това никак не би се харесало на Роз. — Повдигна палец към тавана. — Нито пък на нея.

— Просто не искам да изпаднат в паника, това е. Да смекчим нещата, доколкото е възможно. Имаше само няколко счупени чинии в края на краищата.

— Това е вандалщина, Харпър! Посегнала е на дома ти. Така стоят нещата и те ще го разберат. — Мич махна с ръка успокоително. — Но вече сме се сблъскали и с по-страшна нейна агресивност, ще се справим и с това. Важното е да разберем защо се е случило.

— Може би защото е луда — отвърна Харпър раздражено. — Малка, но не и маловажна подробност.

— Когато е ядосан, прилича на майка си — отбеляза Дейвид. — Непоправим инат.

— И друг път Амелия е вървяла към гаража за фойтони. — Мич се облегна на масата. — Самите вие сте я видели като деца. Можем да предположим, че и приживе е била там. Вероятно, след като Реджиналд Харпър е донесъл детето, плод на тяхната любов, за да го представи за свой законен наследник.

— Можем да предположим, че е била и напълно смахната! — добави Дейвид. — Съдейки по вида ѝ.

— От друга страна, доколкото знаем, никога не е издавала присъствието си в гаража за фойтони, поне откакто Харпър живее там. Откога всъщност се премести?

— Не знам, по дяволите. — Той сви рамене и забарабани с пръсти по крачолите на изтъркания си работен панталон. — Откакто завърших колежа, преди шест-седем години.

— А сега това опустошение. Може би е проява на лудост, но не е без причина. Всичко, което е правила до днес, е имало обяснение. Занасял ли си нещо там наскоро, нещо ново?

Предположението, което го осени, го накара да замълчи и да се замисли.

— Растения. Отглеждам малко разсад там, но го правя от години. Внасял съм най-обикновени неща — храна, дрехи. Нищо особено или необичайно.

— А водил ли си някого в къщата си?

— Моля?

— Имал ли си гост, който не е идвал друг път? Някоя жена?

— Не.

— Е, това наистина е жалко. — Дейвид го потупа по рамото. — Нима вече си загубил чара си?

— Чарът ми е страхотен, както винаги. Просто напоследък съм малко зает.

— Какво правеше, преди призрактът да се развилнее?

— Гледах мач горе в спалнята, четях. По някое време съм задрямал и следващото, което си спомням, е адски трясък. — В този миг Харпър дочу веселия вик на Лили и потръпна. — По дяволите, слизат! Мич, нека да изчакаме, докато...

Замълча и мислено се упрекна, че не бе действал по-бързо, когато Лили се затича пред Хейли право към него, с широко разперени ръце.

— Чу гласа ти — каза Хейли, щом настигна детето. — И лицето й сякаш светна...

— Това е заради страхотния му чар — ехидно промърмори Дейвид. — Омайва малките момиченца.

— Със сигурност е най-приятното начало на деня за нея. — Хейли тръгна към хладилника за сок, но когато се обърна с бутилката и чашката на Лили в ръце, съзря снимките. — Какво е това?

— Нищо. Просто малко среднощно приключение.

— Господи, каква разтурия! Имало е купон в къщата ти и не си ни поканил? — Но когато се наведе и се вгледа по-отблизо, примигна. — О, господи — Амелия! Добре ли си? Нали не си пострадал? — Остави чашата на Лили и пристъпи към Харпър. — Нали не те е наранила?

— Не, не. — Той хвана ръката ѝ, която докосваше лицето му. — Изпочупи само тези съдове.

Дейвид се наведе да вземе пластмасовата чашка и когато вдигна глава, се спогледа многозначително с Мич.

— Но това са всичките неща от твоята малка кухня — продължи да се вайка Хейли. — Какво я прихваща! Откъде е цялата тази злоба?

— Може би се ядосва, че не е между живите — рече Дейвид и допълни: — Мисля, че Лили иска сока си.

— Добре, добре, човек може да очаква всичко от нея. От Амелия, не от Лили. Писна ми! — Хейли наля сока, нагласи капачето и подаде чашата на дъщеричката си. — Заповядай, миличко. — После гневно се обърна към Мич: — Какво ще правим по въпроса?

— Аз съм просто невинен наблюдател — напомни ѝ той.

— Всички сме невинни, но очевидно това не означава нищо за нея. Кучка!

Хейли седна и скръсти ръце.

— Успокой се — каза Дейвид, докато ѝ наливаше кафе.

— Само няколко чинии! — Харпър настани Лили на високото ѝ столче. — Според Дейвид — похабени.

Това накара Хейли да се усмихне.

— Не бяха твърде грозни. Съжалявам, Харпър. — Тя докосна ръката му. — Толкова съжалявам.

— За какво? — попита Роз, която току-що влезе в стаята.

— Удари гонгът за втори рунд! — Дейвид направи широк жест с ръката, в която държеше каничката с кафе. — Настръхвам!

Хейли не можеше да се съсредоточи. Машинално изпълняваше задълженията си да продава цветя на клиентите и да издава касови бележки. Когато реши, че не би изтърпяла още един банален разговор с друго човешко същество, влезе в офиса на Стела с отчаяна молба за милост:

— Възложи ми някаква физическа работа, нещо, от което да плувна в пот! Моля те, измъкни ме от мястото зад щанда. Вандалщината на онази кучка не ми дава покой, а не искам да излея гнева си върху някой клиент.

Стела се залюля на стола си и я изгледа с присвити очи.

— По-добре си почини.

— Ако не съм заета с нещо, няма да престана да мисля за това. Сякаш онези снимки от поломената кухня на Харпър все още са пред очите ми.

— Знам, че си разстроена, Хейли, но...

— Аз съм виновна!

— Какво общо имаш пък ти! Може би си виновна и за счупената ваза в моята всекидневна, защото никой в къщата не си признава?

Хейли въздъхна и се отпусна на един стол.

— Добре, ще си почина, но само за минута. Можеш ли и ти да прекъснеш работата си за малко, за да поговорим?

— Разбира се.

Стела откъсна поглед от таблицата на монитора си.

— Когато снощи си тръгнах от къщата ви, отидох при Харпър. Събрах смелост да предприема нещо, нали разбираш? Казах си: ако гледа на мен като на своя братовчедка или ме възприема само като мамчето на Лили — добре! Реших да опитам и да видя как ще реагира...

— О, набрала си кураж! — възкликна Стела.

— Целунах го. Стоях точно там, в кухнята, и му се нахвърлих с една от онези целувки, за които казват: „ако се дърпаш, никога няма да разбереш какво изпускаш“.

На устните на Стела затрептя усмивка.

— Какво направи той? Предаде ли се?

— Би могло да се каже. Неговата целувка в отговор беше нещо като „ти започна играта, но сега е мой ред да ти покажа нещо незабравимо“. Страхотен е. Предполагах, че умее да целува, но тогава разбрах, че значително съм го подценявала.

— Доволна ли си? Нали това искаше?

— Важното е не какво искам. Или може би е именно това. — Хейли стана, но офисът бе твърде тесен, за да закрачи из него. — Целунах го в неговата кухня, Стела. А няколко часа по-късно тя я е опустошила. Не е нужно човек да е гениален математик, за да събере две и две. Аз изпуснах духа от бутилката.

— Стига метафори! — Стела протегна ръка към хладилната си чанта с минерална вода. — Не твърдя, че не си права, но държа да ти кажа, че според мен нямаш вина. Амелия е непредсказуема и никой от

нас не носи отговорност за действията ѝ. Нито пък за онова, което някога я е сполетяло.

— Разбира се, но опитай да го кажеш на нея!

Стела ѝ подаде бутилка и рече:

— Това, което трябва да сторим, е да разкрием истината. И ако можем, да поправим несправедливостта. Но междувременно трябва да живеем живота си.

— Сексуалната енергия и емоциите на другите вбесяват Амелия. Така мисли Роз и според мен е на прав път.

— Казала си ѝ за теб и Харпър ли?

Хейли отпи голяма глътка.

— Не, имам предвид, като обобщение. Освен това, между мен и Харпър няма нищо. Роз и Мич смятат, че сексуалните тръпки и силните чувства събуждат гнева ѝ. Затова трябва да се освободя от тези тръпки и чувства.

— Дори и да можеше, забравяш, че и Харпър изпитва същото към теб.

— Мога да реша този проблем. Причината е, че чувствата му са насочени към мен, иначе тя би го нападнала и по-рано. — Хейли стисна нервно бутилката. — Със сигурност е целувал жени в онази къща, преди да се появя, ала не я е вбесявал така.

— Дори и така да е, но ако поведението ѝ има връзка с теб и Харпър, то е знак за нещо, може би важно. Както с мен и Лоугън, както с Мич и Роз и всичко, което означават един за друг.

— Не мога да мисля за това. Не и сега. Искам само да се заловя за работа, за да разсея напрежението. Дай ми някаква трудна задача.

— Искам всичкият разсад в излишък да бъде изнесен от оранжерията и изложен отпред за продан. На различни маси за едногодишните и многогодишните и с етикет за тридесет процента отстъпка.

— Веднага ще се заема. Благодаря.

— Не забравяй, че си ми била благодарна, когато припаднеш от жегата — извика Стела след нея.

Хейли натовари касетките и саксиите на количка и ги пренесе пред сградата. Четири курса бяха достатъчни. Напрегна се да размести

масите и да ги подреди така, че да привлекат вниманието на пътуващите шофьори.

Налагаше се да поспира и да упътва клиенти, но през повечето време се радваше на блажено уединение.

Въздухът бе тежък и душен — като пред буря. Надяваше се да притъмнее, да загърми и затреци, в хармония с настроението ѝ.

Все пак, докато работеше, умът ѝ бе зает да разпознава имената на всички видове, от които товареше разсад. Скоро щеше да разбира от растения колкото Роз и Стела. А щом приключеше с работата, със сигурност щеше да е твърде изтощена, за да мисли за каквото и да било.

— Хейли, търсех те. — Харпър смръщи вежди, когато се приближи до нея. — Какво правиш, по дяволите?

— Работа. — Тя попи потта от челото си. — Изпълнявам задълженията си.

— Твърде горещо е за подобна работа. Не се диша. Влез вътре.

— Ти не си ми шеф.

— Началник съм ти поне на книга. Нали съм съсобственик на всичко тук.

Хейли се задъхваше и не смогваше да изтрие потта от лицето си. Това само засили раздразнението ѝ.

— Стела ми каза да подреда този разсад и аз изпълнявам нареждането ѝ. Тя е прекият ми началник.

— Не съм чувал по-глупава заповед!

Харпър влезе в сградата и веднага се отправи към офиса на Стела.

— Какво става, за бога? Защо си накарала Хейли да влочи разсад навън в тази жега?

— Мили боже, значи не се е отказала? — Разтревожена, Стела стана от бюрото си. — Нямах представа, че...

— Дай ми бутилка вода.

Стела грабна една от хладилната чанта.

— Харпър, не мислех, че тя ще...

Но той повдигна ръка и я прекъсна:

— Недей, стига!

Отново се втурна навън към Хейли. Сграбчи ръката ѝ и въпреки опита ѝ да се отскубне, я задърпа покрай страничната стена.

— Пусни ме! Какво си мислиш, че правиш?

— Опитвам се да те отведа на сянка.

Заобиколиха сградата, масите и храстите в саксии и продължиха между оранжерии, докато стигнаха до сенчестия бряг на езерото.

— Седни и пийни вода.

— Не ми харесваш такъв.

— Същото се отнася и за теб. А сега изпий тази вода и се радвай на късмета си, че няма да те хвърля в езерото, за да се охладиш. Очаквах повече съобразителност от страна на Стела — каза той, докато Хейли жадно пиеше. — Но макар и да е тук вече второ лято, тя си остава янки. А ти си родена и отраснала на юг. Знаеш какво може да причини жегата.

— Свикнала съм с нея. Не обвинявай Стела за нищо. — Но Хейли не можеше да отрече, че сега, когато бе прекъснала работата си, се чувстваше леко замаяна. Предаде се и се изтегна на тревата. — Може би прекалих. Увлякох се, това е. — Извърна глава към него. — Неприятно ми е да ме влачат из алеите, Харпър.

— И аз не обичам да мъкна хората насила, но понякога се налага. — Той свали бейзболната си шапка и я размаха пред лицето ѝ като ветрило.

Изведнъж Хейли се почувства добре — изтегната на тревата, наслаждаваща се на полъха от развятата му, влажна от пот шапка.

Слънчевата светлина се процеждаше между гъстите клони на дърветата и листата им хвърляха шарена сянка върху тялото на Харпър. Изглеждаше ѝ нереален, като нарисуван върху платно...

Тези буйни тъмни коси, леко чупливи от топлия влажен въздух. Дълбоките му кафяви очи бяха... неустойими. Изпъкналите скули, чувствените извивки на устните му я караха да потръпва.

Би могла да лежи така с часове и да го съзерцава. Тази идея я накара да се усмихне.

— Този път ще се отървеш безнаказано. Измъчваха ме много тревоги, а тежката физическа работа винаги ми помага да се отърся от тях.

— Имам друга идея как да ги разсееш.

Наведе се, но се спря, когато тя сложи ръката си пред лицето му.

— В работно време сме — пошегува се Хейли. Но истината бе, че работата, макар и изтощителна, бе ѝ помогнала да вземе решение:

важни бяха не желанията ѝ, а изборът, който бе най-добър за всички. — Осъзнах, че това не е добра идея — прошепна тя.

— Кое? — попита объркан Харпър.

— Подобни неща между теб и мен. — Надигна се, отметна коси назад и му се усмихна. Целият ѝ свят би рухнал, ако престанеха да бъдат приятели. — Харесвам те, Харпър. Означаваш много и за мен, и за Лили, и искам да запазим приятелството си. Ако легна с теб, известно време ще бъде забавно, но после и двамата ще се чувстваме странно и неловко.

— Не можеш да бъдеш сигурна.

— Да, но е вероятно. — Тя докосна с ръка коляното му. — Случилото се вчера бе лудост. Макар че целувката ми хареса, беше приятна.

— Само това ли?

— Да. — Хейли знаеше, че изразът на лицето му, привидно равнодушен, е знак за потиснат гняв, и усмивката ѝ стана по-приятлива. — Целувката с красив мъж винаги е приятно изживяване. Но трябва да гледаме в по-далечно бъдеще и най-доброто за нас е нещата да си останат такива, каквито са.

— Вече не са каквито бяха. Ти ги промени.

— Харпър, две целувки между приятели не са нещо съществено.

Хейли понечи да се изправи, но той обхвана китката ѝ и я притисна.

— Беше нещо повече от това.

Очевидно бе, че негодуванието му нараства. Беше го виждала да избухва и знаеше колко страховит може да бъде. „По-добре да е сърдит. По-добре да се държи враждебно и дори да страда известно време“, каза си тя.

— Харпър, знам, че навярно не си свикнал една жена да поставя бариера пред теб, но няма повече да стоя тук и да споря дали да правим секс или не.

— Има и още нещо...

Тези думи накараха сърцето ѝ да трепне.

— Няма и не искам да има!

— Какво е това? Някаква игра ли? Идваш при мен, целуваш ме, а сега ми казваш: „Беше ми приятно, но не проявявам интерес“.

— В общи линии нещата стоят точно така. Трябва да довърша работата си.

Тонът му остана спокоен и уверен, което беше опасен знак.

— Знам какво изпитваше, докато те докосвах.

— Разбира се, Харпър, та нали не съм имала интимни изживявания от месеци.

Пръстите му се отпуснаха и той освободи ръката ѝ.

— Значи просто си търсела другарче за секс.

— Постъпих импулсивно, ала осъзнах, че не трябваше да го правя. Но щом искаш да бъдеш вулгарен, давай! — Погледът ѝ се премрежи, виждаше Харпър като през димна завеса. У нея се надигна гняв, толкова силен, че усети парене в гърлото. — Мъжете мислят само как да си купят поредното чукане и да прикрият лъжите и изневерите си с пари. Щом постигнат своето, за тях жената е просто уличница, която могат да използват отново и отново, а накрая да я захвърлят. Мъжете са долните уличници, които винаги кроят планове как да спечелят нов трофей.

Изразът на очите ѝ се бе променил. За него бе необяснимо как стана това, но знаеше, че през тях не го гледа Хейли. Гневът му внезапно бе изместен от смразяващ страх.

— Хейли...

— Това ли искате, господарю Харпър? — С лукава усмивка тя обхвана гърдите си и ги погали. — А това? — Плъзна ръка между бедрата си. — Колко ще платите?

Харпър обхвана раменете ѝ и силно я разтърси.

— Хейли, престани!

— Искате да се правя на дама ли? И в това ме бива. Достатъчно, за да ме използвате като кобила за разплод.

— Стига! — Трябваше да запази самообладание, въпреки че пръстите му затрепераха. — Искам те точно такава, каквато си, Хейли. — Обхвана брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. — На теб говоря. Трябва да довършим работата тук, а после да отидеш да прибереш Лили. Не би искала да закъснееш, нали?

— Какво? — Тя се намръщи и отблъсна ръката му. — Казах, че не...

— Какво каза? — Той отново разтърси раменете ѝ. — Повтори последното, което ми каза.

— Казах... казах, че постъпих импулсивно. И още... Господи! — На лицето ѝ не остана и капка руменина. — Не исках... Не го изрекох аз...

— Изобщо помниш ли какви ми ги наговори?

— Не зная. Не се чувствам добре. — Хейли притисна потната си длан към стомаха си и се присви. — Малко ми се гади.

— Ще те откарам у дома.

— Не мислех онези неща, Харпър. Бях разстроена. — Коленете ѝ се подкосиха, докато той ѝ помагаше да стане. — Когато съм разстроена, говоря глупости, които не мисля. Не знам откъде ми дойдоха наум.

— Всичко е наред — мрачно каза той, докато я носеше на ръце към главната постройка. — Аз зная.

— Не разбирам.

Искаше ѝ се отново да полежи на тревата, докато световъртежът ѝ изчезне.

— Първо ще те отведа у дома, а после ще поговорим.

— Трябва да кажа на Стела...

— Аз ще ѝ кажа. Само че колата ми не е тук. Къде са ключовете от твоята?

— В чантата ми, зад щанда. Харпър, наистина се чувствам... зле. Той отвори вратата на автомобила и я настани на седалката.

— Ще донеса чантата ти.

Стела бе застанала на щанда, когато той нахълта вътре.

— Трябва да откарам Хейли у дома!

— Прилоша ли ѝ? Толкова съжалявам...

— Не е от жегата. Ще ти обясня по-късно. — Грабна чантата от ръката ѝ. — Кажи на мама да дойде, имам нужда от нея у дома.

Въпреки възраженията на Хейли, че вече се чувства по-добре, Харпър я внесе на ръце в къщата.

— Дейвид, донеси ѝ чай — викна той от вратата.

— Какво става с нашето момиче?

— Просто донеси чай. И повикай Мич. — После помоли Хейли: — Хайде, легни тук.

— Харпър, не съм болна. Няма страшно, просто ми прилоша от жегата. Или дявол знае от какво...

Но бе трудно да спори с него, когато я остави на дивана.

— Именно това ме безпокои — че дявол знае от какво е! Все още си бледа.

Докосна бузата ѝ с пръсти.

— Адски се срамувам заради онова, което изрекох. Не биваше да казвам онези неща, Харпър, колкото и да съм ядосана.

— Не беше чак толкова гневна.

Мич влезе в стаята и попита:

— Какво има?

— Имахме... инцидент — отвърна Харпър.

— Хей, малката, какво става с теб?

Мич се приближи към дивана и приклепна.

— Призля ми от жегата. — Чувството ѝ на отпадналост отшумяваше и тя събра сили смутено да се усмихне. — Сякаш полудях за миг.

— Не беше от жегата — възрази Харпър. — И полудялата не си ти. Сега ще изчакаме да дойде мама.

— Извикал си Роз заради това? Знаеш ли колко виновна ме караш да се чувствам?

— Тихо — нареди Харпър.

— Слушай, не те упреквам, че си ми сърдит, но няма да лежа тук и...

— Ще полежиш. Трябва да приберем Лили чак след два часа. Някой от нас ще отиде.

Хейли го погледна учудено, но той извърна глава към Дейвид, който влезе в стаята с подноса за чай.

— Можеш да вземеш Лили от детегледачката, нали?

— Няма проблем.

— Като нейна майка, аз съм тази, която решава кой да я вземе — сопна се Хейли.

— Руменината ти се възвръща — отбеляза Харпър. — Изпий си чая.

— Не искам чай, по дяволите!

— Ето, сладурче, хубав зелен чай — ласкаво каза Дейвид, когато остави подноса и напълни чашата ѝ. — Бъди добро момиче.

— Престанете да се суетите около мен и да ме карате да се чувствам като идиотка! — Хейли се намръщи, но взе чашата. — Щом ти настояваш, Дейвид, ще го изпия.

Все още бе намръщена, докато отпиваше, но съвсем се ядоса, когато в стаята влезе Роз и попита:

— Какво има? Какво се е случило?

— Харпър е обхванат от някаква лудост — каза Хейли.

— Харпър? — Роз потърка ръката му, докато минаваше покрай него, приковала поглед в младата жена. — Кога най-сетне ще пораснеш?

— Съжалявам за безпокойството — заговори Хейли. — Малко ми прилоша от жегата, това е. Утре ще поработя извънредно, като компенсация за днес.

— О, добре, тогава няма да те уволня. Ще ми каже ли някой какво става, за бога?

— Първо, работила е в жегата до пълно изтощение — започна Харпър.

— Просто се поуевлякох...

— Би ли замълчала за момент?

Хейли стовари чашата си върху чинийката и порцеланът издрънча.

— Кой ти дава право да ми говориш така?

Погледът, който Харпър ѝ хвърли, бе спокоен, но заплашителен като тона му.

— Тъй като не мирясваш, просто ще ти кажа: млъкни, по дяволите! Отведох я на сянка и я накарах да пийне вода — продължи той. — Поприказвахме си няколко минути и започнахме да спорим. Тогава забелязах, че вече не говори тя. Беше Амелия.

— Не. Това, че казах неща, които не бива...

— Хейли, не ги каза ти! Говореше различно. — Харпър се обърна към Мич: — Тонът ѝ беше необичаен, а акцентът — типичен за Мемфис. Нямахме и следа от арканзаския говор. А очите ѝ... не знам как да го обясня. Имаха по-хладен израз.

Цялото ѝ тяло затрепери.

— Не е възможно!

— Знаеш, че се случи точно това.

— Добре. — Роз седна до Хейли. — От твоя гледна точка, какво се случи?

— Не се чувствах добре... заради жегата. После с Харпър се скарахме. Той ме предизвика, а аз му отвърнах троснато. Казах нещо,

което... — Посегна с трепереща ръка към Роз. — О, господи, почувствах се някак... отдалечена. Не знам как да се изразя. В същото време бях изпълнена с гняв. Не знаех какво изричам. Сякаш бях престанала да говоря. После го чух да казва името ми, но все още бях ядосана. За миг не можах да си спомня нищо. Питах се къде се намирам, както при събуждане от сън. Бях леко замаяна.

— Хейли — спокойно каза Мич, — случвало ли ти се е и друг път?

— Не. Всъщност не зная, може би... — Тя затвори очи за миг. — Напоследък ме спохождат мисли и настроения, които са необичайни за мен. Често съм мрачна, без да има причина. Господи, какво да правя?

— Запази спокойствие — посъветва я Харпър. — Заедно ще го измислим.

— Лесно е да го кажеш — разгневи се отново тя. — В теб не се е вселил дух.

СЕДМА ГЛАВА

— Като в доброто старо време — отбеляза Стела, докато седеше във всекидневната на горния етаж с Роз и Хейли пред бутилка охладено бяло вино.

— Трябва да нахраня Лили.

Роз наля виното и избра едно от захаросаните зърна грозде, които Дейвид бе подредил във фруктиера.

— Хейли, знаеш, че не само ще бъде нахранена, а и ще си прекара приятно в компанията на онези мъже.

— Лоугън ще се поупражнява. Може би ще се опитаме да си направим бебе.

— Наистина ли? — За първи път от няколко часа настроението на Хейли се подобри. — Това е чудесно. Ще бъде красиво бебче, а и Гевин и Люк ще се радват да си имат още едно братче или сестриче.

— Все още го обсъждаме, но скоро ще пристъпим към действие.

— Хейли, по-добре ли се чувстваш? — попита я Роз.

— Да. Извинявайте, че бях сприхава.

— Всеки има право на това понякога. А сега е време да изплюеш камъчето. Не искаше да говориш за какво точно сте спорили с Харпър. Дадохме ти достатъчно време да превъзмogneш паниката и да си поплачеш.

— Благодарение на това останахме насаме. Нищо не прогонва мъжете от стаята по-бързо от женска истерия.

— Мисля, че ти искаше точно това. — Роз повдигна вежди и си взе още едно зърно. — Не желаше да го обсъждаш с Мич. Нито за какво сте спорили, нито какво си казала на Харпър... Или по-скоро, какво е казала Амелия.

Хейли избегна погледа на Роз и остана загледана във фруктиерата, сякаш лъскавите гроздови зърна сега бяха най-важното нещо за нея.

— Не разбирам защо толкова се интересувате какво сме си казали. Важно е случилото се.

— Стига глупости — ласкаво я прекъсна Роз. — Всяка подробност е от значение. Не се опитах да го изкопча от Харпър, но ще го направя. Ала предпочитам да го чуя от теб, защото ние трите сме преките участнички в тази история. Затова преглътни гордостта си или каквото те възпира и бъди откровена.

— Съжалявам. Злоупотребих с добротата ти.

— И как стана това?

Хейли отпи глътка вино за кураж.

— Започнах да свалям Харпър.

— Е, и какво от това?

— Не разбираш ли? — Трудно ѝ бе да проумее тази реакция. — Ти ме прие в дома си, с Лили станахме част от семейството ти. Нещо повече, ти...

— Не ме карай да съжалявам, като драматизираш нещата. Харпър е пълнолетен мъж, който сам взема решения за безброй неща, включително и за жените в живота си. Щом го сваляш, не се и съмнявам, че той знае как да ти устои или да отвърне на чувствата ти. — Хейли остана безмълвна, а Роз се настани удобно на дивана с подвити крака и чашата с вино в ръка. — Доколкото познавам сина си, а аз поне мисля, че го познавам, бих заложила на второто.

— Случи се в кухнята. Аз направих крачката. Просто го целунах — припряно добави Хейли, когато осъзна как са прозвучали признанията ѝ за свалката. — Лили беше там и за първи път...

— В кухнята ли? — промърмори Роз.

— Да, сега разбираш ли? — Хейли потръпна. — През същата нощ тя опустоши кухнята му. Реших, че не бива да допускам да се случват подобни неща само защото изпитвам... влечение към Харпър. Нарочно му казах, че всъщност не проявявам интерес към него. И може би засегнах чувствата му. Но по-добре да го нараня, отколкото да предизвикам гнева на Амелия към него.

Роз кимна замислено, докато се взираше в Хейли:

— Представям си как го е приел.

— Не особено добре. Казах му нещо от рода на „какво толкова е станало между нас“. — Хейли остави чашата си, за да жестикулира свободно с ръце. — Отговорът му прозвуча доста вулгарно и ме разстрои. Защото не беше честно. Просто една целувка... Е, две —

поправи се тя. — Но не сме разкъсали дрехите си и не сме се любили ненаситно на пода в кухнята.

— Би било трудно, когато Лили е там — отбеляза Роз.

— Да, но все пак аз не съм такава, въпреки че забременях с Лили по този начин. Може би изглежда, че съм леко момиче, но...

— Нищо подобно — прекъсна я Стела. — Дори за миг не би ни хрумнало. Всички знаем какво е да се нуждаеш от някого, независимо дали е за момента или за повече време. Лично на мен не ми харесва да говориш по този начин за моя приятелка или да намекваш, че аз имам подобно мнение за нея.

Роз се усмихна, наведе се напред и докосна чашата на Стела със своята.

— Добре казано.

— Благодаря.

— Забравих докъде бях стигнала — обади се Хейли след миг.

— До спора ти с Харпър — услужливо ѝ напомни Стела. — И до лекото момиче.

Това я накара да се засмее и да се почувства по-спокойна.

— Добре. Скарахме се и тогава се случи онова, за което вече ви казах. Сякаш се отдалечих, а от устата ми започнаха да излизат думи, които не бяха мои. Че всички мъже лъжат и изневеряват, че искат само да те изчукат и да се държат с теб като с уличница. Беше грозно, а не го мислех. Особено за Харпър.

— Първото, което трябва да запомниш, е, че това не са били твои думи — изтъкна Стела. — И второ — че се връзва с нещата, които знаем за Амелия и модела ѝ на поведение. Мъжете са врагът, а сексът е искрата, която разпалва гнева ѝ.

— По време на спора ви обаче, преди да се намеси призракът, Харпър е казал нещо, което е засегнало достойнството ти.

Хейли отново повдигна чашата си и погледна Роз.

— Не искаше да прозвучи така, както го приех.

— Не оправдавай сина ми. Децата ми не са съвършени. Важното е, че си се почувствала засегната и тогава тя се е намесила.

— Роз, искам да знаеш, че в личен план няма да стигна по-далеч с Харпър.

— Нима? — Роз повдигна вежди. — Какво не харесваш в него?

— Харесвам го. — Хейли примигна и се спогледа със Стела, очаквайки подкрепа, но получи само усмивка и свиване на рамене. — И то много.

— Значи той те привлича, ти него — също, но слагаш край на интимните ви отношения още преди да са започнали. Защо постъпваш така?

— Ами понеже той е...

— Мой син — довърши Роз. — А какво лошо намираш в мен?

На границата на търпението си, Хейли размаха ръка пред лицето си.

— Не мога да повярвам в колко неудобно положение изпаднах!

— Очаквам двамата с Харпър да вземете решение, без да ме намесвате в отношенията си. Като негова майка, просто ще наблюдавам от страни. Ако той знаеше, че ти затръшваш вратата, за да го предпазиш от нещо, което може да го сполети, веднага би я разбил с ритник. И аз бих му ръкопляскала.

— Няма да му кажеш, нали?

— Това не е моя работа, а твоя. — Роз енергично се изправи. — Сега слизам долу и ще го обсъдя с Мич, докато вечеряме. Междувременно имаш още един час на разположение да се цупиш. После очаквам да се стегнеш.

Когато Роз се отправи към вратата, Стела повдигна чашата си и със задоволство отпи.

— Невероятна е, нали?

— Ти не ми помогна много — промърмори Хейли.

— Всъщност ти помогнах. Съгласна съм с всичко, което тя каза накрая, но не го споменах. Реших, че е най-добре да държа езика си зад зъбите. Хей, имаш цял час за цупене, а са изминали едва няколко минути.

— Може би трябва отново да замълчиш.

— Обичам те, Хейли.

— О, по дяволите!

— И се тревожа за теб. Всички сме разтревожени. Затова заедно ще потърсим изход от положението. В това време ти трябва да решиш кое е най-добро за теб и за Харпър. Не бива да позволяваш на Амелия да ви подчини.

— Трудно е, след като тя вече проникна в съзнанието ми. Макар че не зная как.

Стела стана, настани се на дивана до приятелката си и я прегърна през раменете.

— Има сериозна опасност да се побъркам — промълви Хейли.

— Аз също.

Чувстваше се, сякаш пристъпва боса по разпалени въглени. Внимаваше, подлагаше всяка своя мисъл, дума или постъпка на съмнение.

„По всичко изглежда, че съм самата аз“, реши Хейли, докато се събличаше, за да си легне. Ето — беше усетила вкуса на спагетите и салатата от пресни домати на вечеря. Почувства как собствените ѝ слепоочия пулсират от болка. Собствените ѝ ръце бяха сложили Лили в креватчето ѝ.

Но колко дълго щеше да издържи да бъде нащрек във всеки миг, без да полудее?

Имаше неща, които би могла да стори. И щеше да се залови с тях на следващия ден. Първата точка от плана ѝ бе да опразни кредитната си карта с покупка на лаптоп. Навярно в интернет бе пълно с информация за вселяването на духове в живи хора.

Нали така се наричаше това, което се бе случило с нея?

Всичко, което знаеше по този въпрос, бе научила от романите. Не ѝ се вярваше, че някога подобни истории са я карали да изживява приятно вълнение. Може би трябваше да приложи част от прочетеното в своя случай, въпреки че първото, което ѝ дойде наум, бе от „Кристин“ на Стивън Кинг. Но разбиването на колата на парчета не ѝ се струваше разумно решение. А това и в книгата не бе помогнало.

Следващото бе от „Екзорсистът“, но тя не бе католичка, а там се говореше за демони. Все пак бе готова да се обърне към свещеник и да хукне към най-близката църква, ако станеше още по-страшно.

„Може би преувеличавам“, каза си тя, докато нахлузваше памучните си шорти. Това, че се бе случило веднъж, не означаваше, че ще се повтори. Особено сега, когато вече знаеше, може би щеше да успее да го предотврати със силата на волята си.

Трябваше по-често да практикува йога. Вероятно това бе средство за избавяне от зли духове.

Или пък просто се нуждаеше от малко чист въздух? Очакваната буря се надигаше точно сега. Вятърът ставаше все по-силен, зад прозорците проблясваха светкавици. Щеше да отвори вратите на терасата, за да се наслади на прохладата. После щеше да почете нещо леко, може би романтична комедия, и да се унесе в сън.

Пристъпи към вратите и рязко ги отвори.

И изпищя.

— Господи! — Харпър я сграбчи, преди да издаде следващия ужасен вик. — Не съм убиец, успокой се!

— Да се успокоя ли? Да се успокоя?! Промъкваш се тук като крадец, плашиш ме до смърт, а искаш да се успокоя?

— Не съм се промъкнал, тъкмо се канех да почукам, когато ти отвори вратите. И така изпищя, че сигурно си спукала тъпанчето ми.

— Дано съм успяла. Какво правиш на терасата? Всеки миг ще се разрази буря.

— Видях, че прозорците ти светят, и исках да разбера дали си добре.

— Е, бях, преди сърцето ми да изскочи от страх.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Хубави дрешки.

— О, престани — промърмори тя с раздражение и скръсти ръце.
— Стават само за тичане след децата из двора.

— Да, виждал съм те да тичаш след тях... Знаеш ли, дълго размишлявах за случилото се днес следобед.

— Харпър, аз не мога да мисля за нищо друго от часове насам.
— Хейли уморено прокара пръсти през косите си. — Просто не бих понесла повече размисли тази вечер.

— Не е нужно, само трябва да ми отговориш на един въпрос.

Той понечи да влезе, но тя грубо му препречи входа.

— Не съм те канила. И не мисля, че е добра идея да идваш в стаята ми, когато съм разсъблечена.

Той повдигна вежди и спокойно се облегна на вратата. „Сякаш е господар на тази къща“, помисли си Хейли. Но разбира се, че бе такъв.

— Позволи ми да ти напомня, че живееш тук от година и половина. През цялото това време някак успях да сдържам чувствата

си към теб. Мисля, че ще мога да поддържам това отношение още няколко минути.

— Малко си разочарован, нали?

— Бих казал, че съм вбесен. Особено защото се правиш на кралица от някаква мелодрама и ме караш да стоя на прага, докато разговарям с теб.

Когато паднаха първите едри капки, Харпър отново повдигна вежди. „Точно като майка си“, помисли си Хейли.

— Е, добре, влез. Няма смисъл да стоиш отвън в дъжда.

— Благодаря.

— И остави тези врати отворени! — Посочи с пръст към тях и този жест я накара да се почувства по-властна. — Защото няма да останеш дълго.

— Добре — съгласи се той.

Вятърът нахлуваше, следван от тътена на гръмотевиците. А Харпър стоеше, пъхнал небрежно ръце в предните джобове на изтърканите си дънки.

— Знаеш ли — започна той, — след като се успокоих, доколкото бе възможно, премислих случилото се няколко пъти и ми хрумна нещо интересно.

— Реч ли ще произнасяш, или ще зададеш въпроса си?

Той наклони глава с изражение, което му придаде достолепност въпреки дънките, тениската и босите крака.

— Откакто пристигна, ти често се заяждаше с мен. Търпях това поради определени причини. Край с търпението, но да се върнем на въпроса ми. Интересното нещо, което ми хрумна, е свързано с хронологията на събитията. Ето как се развиха те според мен. Идваш в къщата ми, правиш решителна крачка и аз отвърщам. Изживяваме няколко мига близост. Не желаяш да прибързваме, а аз проявявам разбиране. Но следващия път, когато оставаме насаме, започваш да твърдиш, че не проявяваш интерес, а е било импулсивна постъпка, така че нека си останем просто приятели.

— Точно така. Ако въпросът ти е дали съм променила решението си...

— Не, но между двете ни срещи при мен нахълта призрачната обитателка на нашето имение, която реши да опустоши дома ми. По-

точно кухнята ми, мястото на първата ни целувка. Е, въпросът ми е как това събитие повлия върху твоята роля през втората ни среща?

— Не знам за какво говориш...

— Е, сега ме лъжеш право в очите.

Обзе я отчаяние. Усети как то се изписа на лицето ѝ, но не успя да го прикрие.

— Искам да си тръгнеш, Харпър. Уморена съм. Днес не беше най-спокойният ден в живота ми.

— Желанието ти да станем по-близки се изпари, защото очевидно на нея не ѝ харесва да бъдем заедно. Достатъчно беше да ни сплаши.

— Не е в това причината!

— Ако нещата стояха така, не бих настоявал пред жена, която не ме желае. Твърде горд съм за това, а и така съм възпитан. — Харпър пристъпи към нея. — Поради същите причини не напускам бойното поле и не позволявам някой друг да ме защитава, ако стане напечено. Дори не си помисляй да заставаш на пътя ми, Хейли, само за да ме предпазиш от нея!

Хейли скръсти ръце.

— Казваш, че не би настоявал, а в момента правиш точно това.

— Желая те, откакто пристигна тук, от първия миг, в който те видях.

Ръцете ѝ безпомощно се отпуснаха.

— Не е вярно.

— Щом те зърнах, сякаш бях заслепен от светлина, която ме прониза. — Взирайки се в очите ѝ, Харпър притисна длан към сърцето си. — Започнах да страдам, едва говорех...

— О, господи! Престани!

Устните му трепнаха, очите му се изпълниха с топлина.

— Тогава ще извърша поредната глупост.

Протегна ръце и я притегли към себе си.

— Харпър, наистина не бива...

Беше едно-единствено движение и тя щеше да си го спомни, когато отново дойдеше на себе си. Изведнъж се озоваха плътно притиснати един към друг. Тялото му следваше всяка извивка на нейното и общата им тръпка завладя сърцето ѝ. Хейли простена...

Устните му леко се разтвориха миг преди да се впият в нейните. Сладостната им топлина напомняше за разтопена захар. Целувката бе бавно, неустойимо опиянение, което замъгляваше сетивата ѝ, докато ръцете му я обгръщаха леко и плавно. Ласки на мъж, който е достатъчно самоуверен, за да не бърза, сигурен, че разполага с цялото време на света...

Горещите му устни се плъзгаха по нейните като закачливи пламъчета.

Сякаш постепенно, умело я разтапяше и завладяваше тялото, волята, сърцето и ума ѝ, докато не ѝ остана друг избор, освен да се предаде.

Тя издаде безпомощен стон, когато попадна в плен на възбудата. Пръстите ѝ, впити в раменете му, се отпуснаха.

Той леко се отдръпна назад, взирайки се в премрежените ѝ очи.

— Хейли, това не е отговор на жена, която е безразлична.

Тя успя отново да сложи ръка на рамото му.

— Не беше честно.

— Защо?

— Тези устни... — Погледът ѝ неволно се спря на тях. — Трябва да поискаш разрешение, за да целуваш така.

— Кой казва, че нямам?

— Е, в такъв случай ще го направиш ли отново?

— Със сигурност.

При следващия порив на вятъра, който нахлу през вратата, устните му разпалиха в нея безброй малки пожари. Те обхванаха всички части на тялото ѝ, сякаш за да я разтопят напълно.

— Харпър. — Изрече името му с треперещи устни, едва отлепяйки ги за миг от неговите. — Наистина трябва да спрем! Е, все някога...

— По-добре по-късно, да кажем, след седмица.

Хейли не можа да сдържи смеха си, но той прозвуча колебливо и завърши като въздишка, щом устните му се плъзнаха към шията ѝ.

— Всичко това е страхотно... Но наистина смятам, че трябва да почакаме. Поне до... — Инстинктивно наклони глава назад, когато безмилостните му устни достигнаха до друго вълшебно място.

Хейли извърна глава, натезжалите ѝ клепачи изведнъж се повдигнаха и тя отвори широко очи:

— Харпър!

Когато се раздвижи в ръцете му, той я притисна по-силно.

— Какво, нали все още не е изминала една седмица?

— Спри, за бога, погледни!

На прага стоеше Амелия, а бурята бушуваше зад гърба ѝ. През силуета ѝ Хейли виждаше разлюлените от вятъра дървета и сивосините облаци в небето, подобни на огромни изранени юмруци.

Косите ѝ бяха разрошени и сплъстени. Бялата ѝ нощница бе изпоцапана с кал, която се стичаше по окървавените ѝ боси крака. В едната си ръка държеше дълго извито острие, а в другата — въже. Лицето ѝ бе разкривено от безумна ярост.

— Виждаш я, нали?

Хейли потръпна от студ и страх.

— Да, виждам я. — Харпър застана спокойно пред нея. — Трябва да го приемеш — каза той на Амелия. — Ти си мъртва, а ние сме живи.

Ударът бе така силен, че го издигна във въздуха и го тласна с гръб към стената. Усещаше вкус на кръв дори когато успя отново да стъпи на крака.

— Престани, престани! — крещеше Хейли.

Ужасът я накара да се втурне към нея през вледеняващия вятър.

— Той е твой праправнук. Твоя кръв. Пяла си му приспивни песни, когато е бил дете. Не можеш да го нараниш сега.

Продължи напред, макар и да нямаше ясна представа какво ще направи, когато стигне до Амелия. Преди Харпър да я издърпа назад, нов порив на вятъра я повали на пода. Стори ѝ се, че дочу нечий вик — на ярост или скръб. Но звучеше само тътенът на бурята.

— Полудяла ли си?

Харпър коленичи до нея, за да ѝ помогне да се надигне.

— От устата ти тече кръв! — извика ужасено Хейли.

Той я изтри с ръка.

— Отиде си. Засега... Господи, Харпър, та тя имаше нож!

— Държеше сърп. Да, това е нещо ново.

— Не е възможно да е истински, нали? Тя не е материална, така че и нещата, които държи не са, нали? Мислиш ли, че би могла да ни накълца с него?

— Не, успокой се!

Но Харпър се запита дали Амелия не е способна да накара човек да изживее агонията на подобна насилствена смърт. Или да се нарани, докато се самозащитава.

Хейли седеше на пода и дишаше учестено. Беше загледана навън през отворените врати.

— Когато пристигнах бременна тук, призракът понякога идваше в стаята ми. Вярно, беше малко страшничко, но ми носеше и утеха. Сякаш просто ме наглеждаше, за да се увери, че съм добре. Излъчваше някаква тъга. А сега е...

Скочи на крака и побягна, когато чу приспивната песен да звучи по бебелефона. Тичаше като обезумяла, но Харпър я изпревари и стигна до вратата на Лили преди нея. Успя да протегне ръка и да препречи пътя ѝ.

— Всичко е наред. Да не я будим.

Лили спеше в креватчето си, сгушена под одеялцето, с плюшената си играчка. Седнала на люлеещия се стол, Амелия пееше. Бе облечена в сивата рокля, с коси, навити на масури, и със спокоен, благ израз на лицето.

— Толкова е студено! — прошепна уплашено Хейли.

— Лили не усеща студа. И аз никога не съм го усещал като дете. Не знам защо.

Амелия извърна глава към тях. На лицето ѝ се изписа мъка, но тя продължи да пее тихо и ласкаво. Постепенно погледът ѝ се спря на Харпър. Когато песента свърши, образът ѝ избледня.

— Пееше за теб — каза Хейли. — Може би си спомни кой си и съжалява. Какво ли е да прекараш сто години в умопомрачение?

Заедно отидоха до креватчето и тя нагласи одеялцето.

— Всичко е наред, Хейли. Няма никаква опасност за Лили. Да вървим.

— Понякога ми се струва, че няма да издържа повече да се возя в това влакче на ужасите. — Тя приглади косите си назад, докато вървяха към нейната спалня. — Идва при нас, обезумяла от ярост, а след минута пее приспивни песни.

— Вероятно това е начин да ни покаже, че каквото и да е способна да стори на теб или мен, не би посегнала на Лили.

— А ако аз го направя? Ако отново се всели в мен и ме накара да нараня Лили или друг близък човек?

— Няма да ѝ го позволиш. Поседни за малко. Искаш ли нещо?
Вода?

— Не.

Двамата приседнаха на ръба на леглото.

— Досега Амелия не е успяла да нарани никого в тази къща. Искаше, дори се опита, но не успя. — Харпър хвана ръката ѝ, все още леденостудена, и я разтри между дланите си. — Едно е сигурно: ако някаква луда беше посегнала на живота на някой Харпър или дори на човек от прислугата в този дом, не би могло да ѝ се размине. Щяла е да прекара живота си в затвор или в приют за душевноболни.

— Може би. А какво ще кажеш за сърпа и въжетото?

— Никой не е бил нарязан на парчета в Харпър Хаус.

Той стана и затвори вратите за терасата.

— Сигурен ли си?

— Доколкото знам, така е. — Отново седна. — Но ще кажем на Мич. Ако се порови в полицейските архиви, може би ще попадне на нещо.

— Изглеждаш толкова спокоен — каза Хейли след миг. — Но това е заблуда. Сега разбирам, че не те познавам толкова добре, колкото си мислех.

— Същото се отнася и за теб.

Тя въздъхна и сведе поглед към ръцете си.

— Не мога просто да преспя с теб. В началото мислех, че ще мога, но после си казах: „Не бива да се втурвам така слепешком“. Защото знаех, че ще пострадаш. Че тя ще те нарани.

Харпър се усмихна:

— Е, значи бях прав...

Хейли го изгледа раздразнено.

— За много умен ли се мислиш?

— Наистина съм такъв. Можеш да попиташ мама, когато е в добро настроение.

— Приятно е човек да разговаря с теб, освен когато си гневен. — Тя се вгледа изпитателно в него. Поклати глава, стана и закрачи из стаята. — Тях тези чувства у себе си и потисках поривите си, защото лесно бих могла да им се предам, когато съм край теб.

— Не си спомням някога да съм те отблъснал.

— Не предполагам, че гледаш на мен по този начин. Сега, когато го зная, не се смущавам да говоря. Никога не са ме целували така... Ако Амелия не се бе появила точно в онзи момент, вероятно сега щяхме да бъдем в леглото и да изживяваме това, до което води подобна целувка.

— Така няма да ме накараш да изпитам по-дълбока симпатия към прапрабаба си.

— И аз не изпитвам симпатия към нея. Но имах време да помисля, преди да се предам на желанията си. — Хейли беше твърдо решена да бъде разумна и заради двамата. Тя седна на страничната облегалка на дивана. — Никога не съм била срамежлива и мисля, че ако се бяхме срещнали другаде, при други обстоятелства, щяхме да бъдем любовници, и то без всички тези усложнения.

— Защо хората винаги си мислят, че в една връзка не трябва да има усложнения?

Тя поклати глава неуверено:

— Не зная...

— Струва ми се — заговори той и се приближи към нея, — че когато двама души просто търсят кратко приключение, не виждат нищо сложно или нередно. Но когато става дума за връзка, траеща повече от една-две нощи, вече е сериозно и възникват трудности.

— Прав си, не мога да го отрека. Но има доста неща за предвиждане, преди да се решим на подобна стъпка. Мисля, че трябва да бъдем сигурни, че това е правилният избор и за двама ни. Има неща, които не знаем един за друг, а може би са важни.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Хейли вдигна поглед към него.

— Гладен ли си?

— Не сега, Хейли. Каня те на среща. Да отидем на ресторант в града, да хапнем и да послушаме музика.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Добре.

— Утре става ли? — попита Харпър.

— Добре, но ако майка ти и Стела са съгласни да бъдат бавачки на Лили. Трябва да им кажем и за случилото се сега с Амелия. Макар че ще бъде малко неловко да обясняваме как ти се озова тук и какво правехме, когато тя се появи.

— Това ще го премълчим. — Той обхвана лицето ѝ с длани и докосна устните ѝ със своите. — Ще се успокоиш ли сега?

Хейли погледна към вратите, които той току-що бе затворил.

— Бурята затихва, побързай, преди дъждът отново да се усили.

— Ще спя в стаята, където живееше Стела.

— Не е нужно да оставаш тук.

— Така и двамата ще бъдем по-спокойни.

Хейли наистина се почувства по-добре. Но мисълта, че той спи през няколко врати, не бе предпоставка за спокоен сън. Неизбежно бе да си представи колко лесно би било да се промъкне при него на пръсти и да се пъкне в леглото му.

Не се и съмняваше, че тогава и двамата биха заспали доста по-спокойно.

Ужасно бе да се старее да бъде отговорна и зряла.

И още по-ужасно бе да осъзнае, че държи на него повече, отколкото би ѝ се искало. „Това е добър знак“, каза си тя, докато се въртеше в леглото. Означаваше, че не е леко момиче, което би легнало с някого само защото изглежда секси.

Естествено, някои хора биха си помислили друго заради дъщеричката ѝ, но нямаше да бъдат прави. Тя бе държала на бащата на Лили, бе го харесвала. Може би постъпи безразсъдно, когато забременя, но тя искаше детето. Не от самото начало, признаваше си тя, но след паниката и самосъжалението, гнева и отрицанието, реши, че го иска. Никога в живота си не бе желала нещо толкова силно.

Нейното прекрасно бебе.

Не получи нищо от бащата. Безволев и себичен, той се възползва от скръбта ѝ, за да задоволи своите желания. Но тя не постъпи като глупачка. Най-разумно бе да не му каже, да замине и да задържи детето само за себе си. Завинаги.

Но би могла да получи нещо повече. Бе мислила напълно погрешно за положението си. Защо бе нужно да работи? Да робува на тези хора срещу подслон в огромната им къща? Би могла да има всичко на света. Детето ѝ можеше да има всичко.

Той я желаше. А тя щеше да използва своя коз по най-добрия начин. О, да, кой по-добре от нея знаеше как да върти един мъж на

пръста си? Щеше да го накара да пълзи на колене пред нея и да успее да го впримчи.

Харпър Хаус щеше да принадлежи на нея и на детето ѝ.

Най-сетне.

ОСМА ГЛАВА

В оранжерията за разсаждане Хейли наблюдаваше как Роз поставя резник от люляк в кофичка с пръст.

— Наистина ли нямаш нищо против да гледаш Лили?

— Защо да имам? С Мич ще я глезим цяла вечер, докато те няма да ни пречиш.

— Тя обича да бъде с вас. Роз, чувствам се толкова странно заради всичко.

— Не разбирам какво странно има да излезеш на среща с Харпър. Той е хубав, чаровен млад мъж.

— Но е твоето момче.

— Да. — Роз се усмихна, докато слагаше друг резник в облагородена почва. — Късметлийка съм, а? Имам още двама хубави сина и не бих се изненадала, ако някой от тях има среща тази вечер.

— С Харпър е различно. Той ти е първородният, както и твой партньор в бизнеса, а аз работя за вас.

— Вече говорихме за това, Хейли!

— Зная. — Този тон на раздражение й бе добре познат. — Ала все пак не ми е толкова лесно да го приема.

— Ще можеш, ако се отпуснеш и просто се забавляваш. — Роз вдигна поглед, преди да забие поредния резник в пръстта. — Не е зле да подремнеш, преди да излезете. Тези тъмни кръгове под очите ти ме безпокоят.

— Не спях добре.

— Нищо чудно, след вчерашния ден...

Музиката, която се разнасяше в оранжерията днес, бе виртуозна пиеса за пиано с романтично звучене. Но Хейли бе по-добра в разпознаването на растения, отколкото на класически композитори.

— Отново ме споходиха странни сънища, поне ми се сториха такива. Не запомних никой от тях ясно. Роз, страхуваш ли се?

— Загрижена съм. Ето, ти сложи следващия резник. — Роз се отдръпна и й отстъпи мястото си. — И съм ядосана. Никой, освен мен,

няма право да удря момчето ми. Ще го кажа на Амелия при първа възможност, без колебание! Така е добре — кимна тя, докато Хейли поставяше резника. — Тези храсти се нуждаят от суха почва, за да пуснат корени, иначе загиват.

— Може би е взела сърпа и въжето от гаража за фйтони. Искам да кажа — приживе. Вероятно се е опитала да ги използва, но някой й е попречил.

— Има много възможни версии, Хейли. Беатрис не споменава за Амелия в никой от дневниците си, така че никога не ще узнаем всичко.

— Ако не разкрием истината, няма да се избавим от призрака. Роз, има експерти по паранормални явления, които прогонват зли духове от жилища. — Хейли вдигна глава, но като зърна лицето й, се намръщи. — Не разбирам какво те кара да се усмихваш! Не е толкова странна идея.

— Току-що си представих как банда откачалки тичат из дома ми, въоръжени с кофи, метли и лазерни пистолети като онзи на Бил Мъри в „Ловци на духове“.

— Протонови лъчи... нямам представа откъде го зная. Честно казано, Роз, има сериозни проучвания с доказани резултати. Може би се нуждаем от външна помощ.

— Ако се стигне дотам, ще решим какво да правим.

— Вече прегледах няколко сайта в интернет.

— Хейли!

— Зная, зная. Не се ядосвай, направих го за всеки случай.

И двете се обърнаха, когато вратата се отвори. Мич влезе и нещо в изражението му накара Хейли да затаи дъх.

— Мисля, че я открих! Колко бързо можете да довършите тук и да дойдете?

— За около час — прецени Роз. — Но, за бога, Мичъл, не ни оставяй в неведение. Коя е била?

— Казвала се е Амелия Елн Конър, родена в Мемфис на 12 май 1868-а. В архивите няма смъртен акт.

— Как успя...

— Ще ви разкажа у дома. — Чаровно й се усмихна. — Събери войската си, Роз. Ще се видим там.

— О, за бога — промърмори тя, когато Мич излезе. — Типично за мъж, нали? Хейли, кажи на Харпър и Стела да приключат с работата

си. Стела може да се обади на Лоугън, ако и той желае да присъства. Ще трябва да изпрати Руби на щанда и да ѝ остави ключовете. Днешният ни работен ден свършва с два часа по-рано.

Амелия Елън Конър. Хейли затвори очи и мислено повтори името, докато стоеше във фоайето на Харпър Хаус. Не последва нищо — нито зловещи разкрития, нито нова поява на призрака или внезапно прозрение. Почувства се малко глупаво, защото се бе надявала да се случи нещо, ако се съсредоточи върху името, докато стои вътре в къщата.

Опита се да го изрече тихо, но резултатът бе същият. „Искаше самоличността ѝ да бъде разкрита — помисли си Хейли. — Да бъде призната.“ Добре тогава.

— Амелия Елън Конър! — извика тя. — Признавам те за майка на Реджиналд Едуард Харпър.

Но отговор не последва. Само гласът ѝ отекна в тишината, наситена с аромат на лимоново масло и летни рози.

Хейли реши да не споделя за несполучливия си експеримент и се отправи към библиотеката.

Роз вече бе там, а Мич чаткаше по клавишите на лаптопа си.

— Бърза да нахвърли някои неща, докато още ги помни — каза Роз с известно раздражение. — Стела е в кухнята с Дейвид. Днес момчетата са при дядо си. Лоугън ще дойде след малко. Предполагам — и Харпър.

— Каза, че ще дойде. Трябвало да довърши нещо... — Хейли присви рамене.

— Седни. — Роз я покани с жест. — Явно доктор Карнеги е решил да ни държи в напрежение.

— Чай с лед и бисквити с лимонов крем — съобщи Дейвид, когато влезе с количката пред Стела. — Успя ли вече да изкопчиш нещо? — попита той и кимна към Мич.

— Не, но не е нужно да ме убеждаваш да опитам. Мич!

— Пет минути.

— Толкова обикновено име, нали? — Хейли сви рамене, когато срещна погледа на Роз. — Извинявай, просто мислех на глас. Името Амелия звучи мелодично и женствено, но Елън Конър — кратко и

просто. Човек би очаквал и другите две имена да бъдат мелодични или дори екзотични. Освен това Амелия означава „усърдна“, проверих го.

— Не се и съмнявам — шеговито вметна Роз.

— Мисля, че Елън е версия на Елена, което ме подсеща за Хубавата Елена, така че може би се оказва по-женствено и екзотично, отколкото човек си мисли в първия момент. Но всичко това са маловажни подробности.

— Интересно разсъждаваш — каза Роз. — А, ето ги и последните двама от компанията ни.

— С Харпър се срещнахме пред вратата. — Лоугън се спря до Стела и я целуна. — Извинявай, че съм потен, идвам направо от обекта.

Грабна чашата чай с лед, която Дейвид му подаде, и я пресуши до капка.

— Е, какво има? — Харпър спря погледа си върху бисквитите, взе си три и се отпусна на един стол. — Вече знаем цялото й име. И какво следва от това?

— Голям успех е, че Мич се е добрал до името й, разполагайки само с оскъдни сведения — укорително рече Хейли.

— Не го отричам, но се питам какво ще правим сега.

— Първо, бих искала да узная как го е открил. Разкажи ни, Мичъл — нетърпеливо го подкани Роз.

Мич повдигна ръце от клавиатурата пред монитора, свали очилата си и забърса стъклата им в ризата си.

— Реджиналд Харпър е имал доста имоти — земя и къщи, тук, в Шелби Каунти, но и другаде — каза той. — Разбира се, някои от тях са били отдавани под наем. Но докато прелиствах старите архиви, попаднах на няколко, които са били обитавани известно време, но не са носели приходи.

— Може би е укривал приходи? — предположи Харпър.

— Възможно е. Или в тези жилища е настанявал любовниците си.

— Повече от една ли са били? — възкликна Лоугън и си наля още чай. — Не си е губил времето!

— В дневниците на Беатрис се говори за жени, следователно са били поне няколко. Освен това той е бил човек с ясни цели и щом е искал син на всяка цена, навярно е издържал повече любовници,

докато е получил своето. Беатрис споменава още, че Амелия е била местна, така че се съсредоточих върху близките имоти.

— Едва ли би регистрирал държанките си като наемателки — отбеляза Роз.

— Права си. Порових се и в списъците от преброявания на населението. Много имена, много години, но изведнъж ми светна лампичката и сведох проучването си до онези, през които Реджиналд е поддържал имотите си в района, преди 1892 г. Отново имаше доста за отсяване, но се насочих към преброяването от 1890-а. — Мич плъзна поглед из стаята и се спря на количката. — Това бисквити ли са?

— За бога, Дейвид, подай му ги, преди да съм го убила. На какво попадна в списъците от 1890-а?

— Амелия Елън Конър, пребиваваща в една от къщите на Реджиналд Харпър в Мемфис. Имот, който не е донесъл приходи от втората половина на годината до март 1893-а. В неговите книжа се е водел необитаван през този период.

— Почти е сигурно, че е била тя — каза Стела. — Изглежда твърде добре изпитано, за да не е.

— Тя разбира от добре изпитани неща — подметна Лоугън. — До последната подробност.

— Ако не е нашата Амелия, значи е невероятно съвпадение. — Мич остави очилата си на масата. — Счетоводителят на Реджиналд е бил много старателен по отношение на документацията и е отразил значителни разходи за периода, в който имотът се е водел празен, а Амелия Конър е била записана на този адрес при преброяването. През февруари 1893-а са били направени доста по-големи разходи за преобзавеждане и подготовка за нови наематели. Къщата е била продадена през 1899-а.

— Значи знаем, че е живяла в Мемфис поне няколко месеца след раждането на бебето — отбеляза Хейли.

— И още нещо. — Мич отново сложи очилата си, за да прочете записките. — Амелия Елън Конър е родена през 1868-а в семейството на Томас Едуард Конър и Мери Катлийн Конър, по баща Бингам. Амелия е записала, че и двамата ѝ родители са покойници, но това е било вярно само за баща ѝ, починал през 1886-а. Майка ѝ е била жива и вероятно здрава. Датата на смъртта ѝ е едва през 1897-а. Работела е

за семейство Лусърн като домашна прислужница, в имение край реката, наречено...

— Уилоус! — довърши Роз. — Знам тази къща, по-стара е от нашата. В момента е хубав частен хотел. Беше купена и реставрирана преди двайсетина години.

— Мери Конър е работела там — продължи Мич. — И въпреки че в списъците от преброяванията не се споменава за деца, има няколко важни документа, от които става ясно, че е имала дъщеря — Амелия Елън.

— Отрекла се е от нея, предполагам — каза Стела.

— Достатъчен е фактът, че дъщерята я е смятала за мъртва, а майката не е съобщавала за нея. Има още нещо интересно: липсват сведения Амелия да е родила дете. Няма и смъртен акт на нейно име.

— Понякога парите отварят врати, а друг път ги затръшват — изтъкна Хейли.

— Какво следва от всичко това? — попита Лоугън.

— Ще прегледам старите вестници още веднъж и ще потърся съобщение за смъртта ѝ... жена с неустановена самоличност или нещо подобно. И отново ще дирим информация чрез наследниците на прислугата. Ще помоля сегашните собственици на Уилоус да ми позволят да надникна в документи или други книжа от онзи период.

— Ще ти помогна — предложи Роз. — Известните фамилии също отварят врати.

Натъжи я мисълта, че това бе първата ѝ романтична среща от много време насам. „Все пак изглеждам доста добре“, каза си тя. Оскъдното червено горнище разкриваше ръцете и раменете ѝ, които бяха добили приятен загар между заниманията с йога, тичането до детегледачката на Лили и работата в градината.

Срещу нея, на масата в оживения ресторант на Бийл стрийт, седеше привлекателен мъж. А тя не можеше да се отърси от натрапчивите мисли и да се наслади на мига.

— Да поговорим за това, което те мъчи — настоя Харпър, повдигна недокоснатата ѝ чаша вино и ѝ я подаде. — Ще се почувстваш по-добре, ако го споделиш, вместо упорито да го таиш в себе си.

— Не мога да престана да мисля за нея. Родила е син, а той просто ѝ го е взел. Не е трудно за разбиране защо толкова ненавижда мъжете.

— Не ставай адвокатка на дявола. Тя се е продавала.

— Но, Харпър...

— Произхождала е от бедно семейство. Вместо да работи, е предпочела да бъде държанка. Неин избор, за който не мога да я съдя. Но е плащала със секс за къща с прислуга.

— И това ли му дава право да отнеме детето ѝ?

— Не съм казал нищо подобно, за бога! Просто ти напомням, че не е била излъгана невинна девойка. Живяла е в онази къща като негова любовница повече от година, преди да забременее.

Хейли не бе съгласна изцяло с тезата му.

— Може би го е обичала...

— А може би е обичала охолния живот — поправи я Харпър.

— Не знаех, че си толкова циничен.

Той само се усмихна.

— А аз не знаех, че си такава романтичка. Най-вероятно истината е някъде по средата между цинизма и романтиката. Така че и двамата сме прави.

— Струва ми се, че така е по-честно — успокои се Хейли.

— Както и да е... Знаем, че тази жена е провалила живота си, вероятно още преди да я сполети тази трагедия. Това не означава, че я е заслужавала, но бих се обзаложил, че е била коравосърдечна. Човек трябва да е такъв, за да обяви майка си за мъртва, когато тя живее само на няколко километра от него, нали?

Хейли решително отпи глътка вино.

— Добре, стига сме говорили за нея.

— Съгласен съм.

— Трябва да направя само още нещо.

Харпър посегна към джоба си и досетливо ѝ подаде своя телефон.

Тя се засмя и го взе.

— Знам, че малката се чувства добре с Роз и Мич, но просто искам да се уверя.

Хапнаха сом и бухти от царевично брашно и изпиха по две чаши вино. Удивително бе колко освободена се почувства, докато седяха тук,

без да мислят за времето, и разговаряха за каквото им дойде наум.

— Бях забравила какво е да си безгрижен — въздъхна Хейли и спокойно се облегна на стола си. — Радвам се, че най-сетне ме покани да излезем.

— Най-сетне ли?

— Имаше предостатъчно време — изтъкна тя. — Тогава нямаше да се наложи аз да действам първа.

— Тази първа крачка ми хареса.

Харпър хвана ръката ѝ.

— Беше една от най-смелите ми постъпки. — Леко замаяна, тя се наведе напред и го погледна право в очите. — Наистина ли мислеше за мен по този начин през цялото време?

— Положих доста усилия да престана. И успях, но за известно време.

— Защо положи тези усилия?

— Струваше ми се... нередно — не му хрумна по-подходяща дума — да си представям как прелъстявам гостенка в дома ни, особено бременна. Нали се сещаш, че веднъж ти помогнах да слезеш от колата, в деня на партито в твоя чест.

— О, да, спомням си. — Хейли не можа да прикрие усмивката си, въпреки че сложи свободната си ръка пред лицето си. — Държах се ужасно с теб. Чувствах се толкова изтощена от жегата, надебеляла и отчаяна.

— Напротив, изглеждаше поразително. Беше толкова жизнена — това бе първото ми впечатление за теб. Излъчваше някаква светлина и енергия... Разбира се, и сексапил, но се опитвах да не мисля за него. Но в онзи ден, когато ти помогнах да слезеш, неволно докоснах корема ти и усетих помръдването на бебето. Беше...

— Страшно ли?

— Не, бе вълнуващо. Да, и малко страшничко. А сетне те гледах, докато раждаше.

Хейли застина. Почувства как лицето ѝ се изчерви.

— Господи, бях забравила. — Стисна очи. — О, не!

Той сграбчи ръцете ѝ, повдигна ги към устните си и ги целуна.

— Невъзможно е да се опише. След като превъзмогнах първоначалния шок, бях просто поразен. Видях как дъщеричката ти се появи на бял свят. Оттогава съм влюбен в нея.

— Зная. — Срамът отшумя и очите ѝ засияха. — Но никога не си ме питал за баща ѝ.

— Не е моя работа.

— Ако стигнем по-далеч, ще бъде. Трябва поне да знаеш кой е той. Ще се поразходим ли сега?

— Разбира се.

Отдалечиха се от светлините и оживлението на Бийл стрийт, поемайки към реката. Там също бе пълно с туристи, които се шляеха из парка или съзерцаваха водата, но бе значително по-тихо. Така на Хейли ѝ бе по-лесно мислено да се върне назад във времето и да го поведе със себе си в спомените си:

— Не бях влюбена в него. Държа да изтъкна това още в началото, защото някои биха казали: „Горкото момиче, завъртял му е главата, а после я е изоставил. Сърцето ѝ е било разбито от някой мръсник“. При мен не беше така.

— И това е добре. Жалко ще е, ако бащата на Лили е мръсник.

Хейли поклати глава и въздъхна:

— Беше мило момче, студент в последен курс, с когото се запознах, докато работех в книжарницата в родния си град. Флиртувахме, няколко пъти излязохме заедно. Тогава баща ми почина. — Минаха по малък мост и продължиха покрай няколко двойки, седнали до каменни маси. — Бях толкова сломена, толкова тъжна...

Харпър обгърна раменете ѝ.

— Мисля, че ако нещо се случи с майка ми, бих се чувствал, сякаш съм ослепял. Имам братята си, на чиято подкрепа разчитам, но не мога да си представя света без нея.

— Точно така е, сякаш загубваш способността си да виждаш. Не знаеш какво да правиш по-нататък, не знаеш какво да кажеш. Колкото и внимателни да са с теб, не преставаш да се луташ в мрак. Хората обичаха баща ми, просто не можеха да не го обичат. Подкрепяха ме съседите, роднините и приятели, моите и неговите колеги. Но той бе центърът на живота ми до такава степен, че се чувствах самотна, попаднала в бездна от скръб.

— Бях много по-малък, когато баща ми загина. Зная, че има етап, през който човек трябва да премине, докато повярва, че може да

възстанови равновесието си и да продължи.

— Да, но когато този етап отmine и отново започнеш да чувстваш, болката е непоносима. Онова момче беше до мен тогава. Държеше се много мило, утешаваше ме... И едното доведе до другото. — Извърна глава и срещна погледа му. — Но не бяхме нищо повече от приятели. Не беше лекомислено увлечение, а...

— Утеха.

При този спомен сърцето ѝ се изпълни с топлина.

— Да, той се върна в колежа, а аз продължих напред. Отначало не знаех, че съм бременна. Не забелязвах признаците. А когато разбрах...

— Беше изплашена ли?

Хейли поклати глава.

— Бях ядосана. Побеснях. Защо, по дяволите, се бе случило точно на мен? Нима нямах достатъчно проблеми? Не спях с този и онзи, не бях безотговорна. Какво бе това, шега ли? Господи, Харпър, не треперех от страх, а от ярост. В един момент изпаднах в паника, но бързо се отърсих от нея и отново ме завладя гневът.

— Било е голямо изпитание, Хейли. Била си сама.

— Не ме изкарвай светица. Беше просто нежелана бременност. Не исках бебе. Трябваше да работя, да изживея скръбта си и да имам малко спокойствие, по дяволите!

Вървяха към реката и тя говореше тихо, взирайки се във водата.

— Реших да направя аборт, но трябваше да намеря начин да се освободя от работа и да събера пари.

— Но не си го направила.

— Снабдих се с литература и намерих клиника, но започнах да мисля, че може би е по-добре да дам детето за осиновяване. Регистрирах се в агенция. Има толкова много бездетни двойки, които биха дали всичко за едно бебе. Може би щях да ощастливя някого.

Той прокара ръка по косите ѝ и тихо каза:

— Но не си направила и това.

— Набавих си литература и по този въпрос. Започнах да се ровя. През цялото време не можех да си намеря място и проклинах Бога. Питях се защо онзи негодник — бащата, не идва отново в книжарницата и не ми се обажда. Когато бях малко по-спокойна, се двоумях дали да не му кажа, дали не е редно да узнае. Не бях

забременяла сама, така че би трябвало и той да поеме своята част от отговорността. Но най-сетне приех реалността. Щях да имам бебе, а когато то се появи, вече нямаше да съм сама. Беше егоистично от моя страна, но тогава за първи път осъзнах, че клоня към решението да задържа детето. За себе си. — Въздъхна дълбоко и се обърна с лице към него. — Реших да стана майка, защото бях самотна. Това наклони везните.

Той остана за миг мълчалив, после попита:

— А студентът?

— Отидох да се срещна с него. Открих го в колежа и бях готова да кажа: „Виж каква я забъркахме и ето какво решение взех“.

Лек порив на вятъра развя косите ѝ. Хейли се наслади на топлия влажен въздух, който обливаше лицето ѝ.

— Зарадва се да ме види, но изглеждаше малко смутен. Предположих, че е, защото не ми се бе обаждал. Но се оказа, че е открил жената на живота си — голямата, изпепеляваща любов! — Прочувствено размаха ръце. — Беше толкова щастлив и въодушевен, че докато говореше за нея, сияеше.

— И ти не му каза, че си бременна?

— Не. Какво трябваше да сторя? Да кажа: „Добре, радвам се, че си намерил своята половинка, но как би приел факта, че си ме зарязал бременна? Жалко за теб, но провали живота си, защото ме подкрепи, когато се нуждаех от приятел“. Освен това не исках да бъда с него, не исках да се женим, така че какъв смисъл имаше?

— Значи той не знае за Лили?

— Още едно егоистично решение, може би оправдано от мисълта, че така е най-добре за него. Борех се със себе си по-късно, когато бременността напредна, започна да ми личи и вече усещах бебето. Но не се разколебах.

Хейли замълча за миг. Оказа се по-трудно да довърши разказа си, отколкото бе очаквала. Но продължи да говори, защото той я слушаше внимателно.

— Наясно съм, че той има право да знае. Но отново бих постъпила така. Чух, че през април се е оженил за онова момиче и са се установили във Вирджиния, където живеят родителите му. Вярвам, че каквито и да са били подбудите ми, решението, което взех, е най-доброто за всички ни. Може би той щеше да обикне Лили, а може би

щеше да гледа на нея като на своята най-голяма грешка. През първите няколко месеца и за мен беше така, сега се срамувам от това. Започнах да я обичам истински едва когато влязох в петия месец. Тогава сякаш светът се разтвори пред мен и тя го изпълни... Тогава разбрах, че трябва да напусна родния си град. Да дам и на двете ни шанс за ново начало, в друг щат.

— Било е смело и правилно.

Простичкият му отговор я изуми. Нямаше нищо общо с нещата, които се бе подготвила да чуе.

— Не, беше лудост — въздъхна Хейли.

— Смело — повтори той, съзнателно спирайки до дребни жълти лилии. — И правилно.

— Е, така се и оказа. Щях да я кръстя Елиза. Това беше името, което бях избрала за момиченце. Но ти донесе онези червени лилии. Бяха толкова красиви и толкова ярки, че когато тя се роди, си помислих: „Прелестна е като тях. Трябва да бъде Лили“. — Въздъхна дълбоко. — Това е цялата история, от игла до конец.

Харпър се наведе и нежно я целуна по устните.

— Можеш да продължиш с историята си.

— Нима искаш да кажеш, че не си отегчен от моята сапунена сага и би слушал още?

— Никога не си ме отегчавала. — Харпър преплете пръсти с нейните.

— Да не бързаме да се връщаме в къщата. При Амелия — прошепна Хейли.

— Ще се забавим още малко. Но проблемът е, че живеем и работим там. Не можем да се отървем от нея.

„Определено е така“, помисли си Хейли, когато влезе в спалнята си. Всички чекмеджета на тоалетката ѝ стърчаха отворени. Дрехите ѝ от гардероба бяха струпани върху леглото. Приблужи се, повдигна една риза и чифт дънки и се успокои, че поне са здрави.

По-важно бе, че в стаята на Лили всичко бе непокътнато. Обзета от любопитство, надникна в банята. Тоалетните ѝ принадлежности бяха струпани на купчина върху плота.

— Това ли е начинът ти да ми напомниш, че мястото ми не е тук? — извика Хейли. — Че всеки момент мога да бъда принудена да стегна багажа си и да си тръгна? Може и да си права. Но ако това стане, ще се справя с положението. Единственото, което можеш да ми причиниш, е час досадно шетане преди лягане.

Започна да прибира кремове и парфюмите, червилата и спиралите си. Повечето бяха евтини, имаше само няколко маркови. Искаше ѝ се да може да си позволи и по-добри, просто за да се поглези.

„Същото се отнася и за дрехите“, призна си тя, когато влезе в спалнята да се заеме с тях. Какво лошо имаше да помечтае да може да си купува качествени материи и известни марки?

Не страдаше от мания да изглежда шик, но все пак би било чудесно да носи разкошни рокли вместо скромни тоалети, купени с намаление. Коприна и кашмир — допирът им до кожата ѝ би бил толкова приятен.

Роз имаше гардероб, пълен със страхотни дрехи, а през повечето време носеше стари ризи. Какъв бе смисълът човек да притежава толкова много, а да не държи на тях? Да ги оставя да висят на закачалки, когато някой друг би могъл да ги използва, при това по-добре? Някоя по-млада жена, която знае как да живее. Която е положила усилия, за да ги заслужи, а не ги е получила наготово.

А всички онези бижута, които стояха забравени в сейфа? Те биха изглеждали толкова добре на шията ѝ! Бляскави...

Просто щеше да си вземе това-онова. Кой би забелязал липсата?

Всичко, което искаше, бе пред очите ѝ. Така че защо да не...

Хейли захвърли ризата, която бе задържала пред гърдите си, сякаш беше красива рокля. Олюля се пред огледалото... Как бе възможно да ѝ хрумват подобни мисли!

„Не са мои“, реши тя и се втренчи в отражението си.

— Това не съм аз — извика Хейли. — Нямам нужда от това, от което ти си имала. Не искам нещата, които ти си искала. Можеш да проникваш в съзнанието ми, но не и да ме накараш да извърша нещо подобно!

Стовари останалите дрехи на едно кресло и си легна, без да се преоблече. Спа на запалена лампа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Хейли бе доволна, че днес работеше на щанда, и благодарна за непрестанния поток от клиенти, които не ѝ даваха нито миг покой. Изглежда, Амелия не проявяваше интерес към нея, когато бе на работа. Поне досега.

Беше документирала всеки инцидент, който ясно си спомняше. Щеше да предаде записките си на Мич. Бе отбелязала местата: край езерото, в спалнята ѝ, в детската стая. Не беше напълно сигурна, но мислеше, че е имало и други моменти, в които мислите ѝ не са били изцяло нейни — в градината на Харпър Хаус и веднъж, когато се бе унесла в размисли по време на работа.

След като ги видя на хартия, реши, че положението не изглежда толкова страшно.

Поне през деня, когато бе заобиколена от хора.

Вдигна поглед, щом влезе нова клиентка. Млада, с хубави обувки и модна прическа. „Има солидни доходи“, прецени Хейли. Надяваше се да я убеди да се раздели с част от тях.

— Добро утро. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ами... извинявай, забравих името ти.

— Казвам се Хейли.

Непознатата присви очи, но запази приветливото си изражение. Беше с филирани коси, изрусени на кичури, имаше издължено лице и красиви очи. Изглеждаше малко срамежлива.

Изведнъж очите на Хейли широко се отвориха.

— Джейн? Братовчедката на Роз? Господи, едва те познах!

Страните на младата жена поруменяха.

— Подстригах се — обясни тя и прокара ръка по филираните краища на косите си, които страшно ѝ отиваха.

— Наистина изглеждаш страхотно.

Хейли бе видяла Джейн за последен път, когато помогна на Роз и Стела да изнесат малкото ѝ вещи от претъпкания задушен апартамент, владение на Кларис Харпър. Момичето, което бяха измъкнали —

заедно с дневниците, които Кларис бе задигнала от Харпър Хаус — беше твърде скромно, почти незабележимо.

Сега невзрачните ѝ кестеняви коси бяха изсветлени до пепеляворусо и подстригани до дължина, която не подчертаваше изпитото, продълговато лице.

Дрехите бяха семпли, но памучната риза и панталонът с ниска талия бяха доста далеч от старомодната пола, с която бе облечена при бягството си.

— Сякаш си участвала в някое от онези предавания за цялостно преобразяване! Като „Какво не трябва да носим“. Боже мой, това, което казах току-що, беше ужасно грубо.

— Не се безпокой — усмихна се Джейн, но руменината ѝ стана още по-силна. — Чувствам се преобразена. Нали познаваш Джолийн, мащехата на Стела?

— Да, страхотна е.

— Тя ми помогна да получа работата в галерията и в деня, преди да започна, дойде в апартамента ми. Просто... ме отвлече. Каза, че ще бъде моята добра фея поне за ден. Преди да се усетя, вече бях подстригана и това, което бе останало от косата ми, беше увито във фолио. Бях толкова смаяна, че не можах да откажа.

— Сега сигурно се радваш, че си постъпила така?

— Бях като зашеметена. Тя ме замъкна в търговския център и заяви, че за начало ще ме издокара с три тоалета от главата до петите. Занапред очаквала сама да допълня гардероба си. — Джейн се усмихна, въпреки че в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Беше най-прекрасният ден в живота ми.

— Трогателна история — въздъхна Хейли и също се просълзи. — Заслужаваш една добра фея, след като си била тормозена от онази вещица. Знаеш ли, че много от приказките всъщност са разкази за съдбите на жени, когато те не са имали много права.

— Така ли?

— Извинявай, главата ми е пълна с излишна информация. Просто искам да кажа, че всички момичета се вълнуват от подобни неща. Трябва да съобщя на Стела.

— Не исках да ви притеснявам. Просто се надявах да се срещна с братовчедка си Розалинд, за да ѝ благодаря.

— Ще повикам и нея. — Хейли забърза към офиса на Стела. — Но тя ще иска да види това на всяка цена. — Надникна вътре, без да почука. — Трябва да дойдеш веднага.

— Проблем ли има? — попита Стела.

— Не, просто ме послушай и ела.

— Хейли, трябва да се обадя на още пет-шест души, преди да...

— Стела замълча и по навик си придаде приветливото изражение, с което посрещаше клиенти, когато видя Джейн. — Извинявайте. Има ли нещо... О, боже мой, това е Джейн!

— В нова, подобрена версия! — изгърси Хейли, но в миг прехапа устни. — Извинявай.

— Няма за какво. Точно така се чувствам.

— Джолийн каза, че се е погрижила да получиш от нейната запазена марка. — Обзета от искрена радост, Стела възкликна: — Господи, постарала се е, прическата ти е върхът!

— И аз я харесвам. Мащехата ти е толкова добра с мен.

— За нея е било удоволствие. Чух някои неща за теб, но е друго човек да се увери с очите си. Надявам се, че продаваш картини толкова добре, колкото и изглеждаш.

— Обичам работата си. И апартамента си. Наистина ми харесва да се чувствам хубава.

Очите на Стела се навлажниха от умиление.

— Същото се случи и с мен — каза Хейли, докато вземаше малката радиостанция от касата. Изключи я след троснатия отговор на Роз, че е заета.

— Не искам да я откъсвам от работата ѝ.

— Но тя ще се зарадва. А и толкова ми се иска да те види. Господи, това е чудесно!

— Кажи ни още нещо за себе си — настоя Стела.

— Обожавам работата си, научавам толкова много. Намерих си и две приятелки там.

— А приятел? — полюбопитства Хейли.

— Все още не съм готова за това. Но има един симпатичен съсед...

— Сладур ли е? По дяволите, клиентка! — промърмори Хейли, когато влезе поредната жена с натоварена количка. — Не говорете за секси мъже, докато съм заета.

— Мислех, че ще се срамувам отново да разговарям с вас двете — сподели Джейн със Стела, докато Хейли обслужваше клиентката.

— Защо?

— При първата ни среща се държах като хленчеща глупачка.

— Не е така, просто беше уплашена и разстроена. Ала си имаше причини. Направи голяма крачка, като помогна на Роз да се добере до онези дневници.

— Принадлежаха на нея. Кларис не е имала право да ги отмъква от Харпър Хаус.

— Разбира се. Но все пак беше много смело от твоя страна да позволиш на Роз да ги вземе, да се изнесеш от апартамента ѝ и да започнеш нова работа, нов живот. Знам колко е трудно. Хейли също е наясно.

Джейн погледна към щанда, където Хейли издаваше касова бележка и бърбеше с клиентката.

— Изглежда толкова уверена, сякаш не би се изплашила от нищо. Това си помислих, когато се запознах и с нея, и с теб. Двете никога не бихте се страхували да отстоявате своето. И да търпите да бъдете унижавани като мен.

— Всеки преживява моменти на страх. И невинаги се решава да предприеме нещо, за да го превъзмогне.

Роз влезе, потупвайки с градинарските ръкавици по бедрата си, което бе единственият признак на раздразнение.

— Проблем ли има?

— Абсолютно никакъв — успокои я Стела. — Джейн искаше да се види с теб.

Роз повдигна вежди и на лицето ѝ бавно се появи усмивка.

— Да, Джолийн държи на думата си. Просто цъфтиш! — Пъкна ръкавиците в задния си джоб и затаи дъх, когато Джейн я прегърна. — Радвам се да се видим.

— Толкова съм ти благодарна... Никога не ще мога да ти се отплатя.

— На твоите услуги съм.

— И съм щастлива...

— Личи си.

— Извинявай. — Подсмърчайки, Джейн продължи: — Нямах намерение да правя това. Искях да дойда, да ти благодаря и да ти кажа,

че работата ми потръгна. Вече получих повишение и ще постигна нещо в живота си.

— Не се и съмнявам. Радвам се за теб. Впрочем, колкото и подло да ти се струва, безкрайно съм доволна да те видя толкова хубава и въодушевена, защото съм сигурна, че братовчедката Кларис ще изяде кльошавия си задник от яд.

Джейн се засмя горчиво:

— Да, така е. Тя дойде да ме види.

— Какво пропуснах? — попита задъхано Хейли, докато бързаше към тях. — Повторете всичко интересно.

— Мисля, че току-що стигнахме до най-интересната част — заяви Роз. — Значи Риси извади метлата си от килера, яхна я и дойде да те види?

— В апартамента ми. Предполагам, че майка ми ѝ е дала адреса, въпреки че я помолих да не го прави. Беше преди месец. Надникнах през шпионката и я видях. В първия миг реших да не отварям.

— Никой не би те упрекнал.

Хейли приятелски сложи ръка на рамото ѝ.

— Но си помислих, че не мога да се крия в бърлогата си като заек. Затова отворих и тя нахълта вътре. Нареди ми да ѝ донеса подсладен чай и седна.

— Непоправима е — въздъхна Роз. — Самочувствието ѝ няма граници.

— На кой етаж се намираше апартаментът ти? — Хейли присви очи. — Третият или четвъртия, доколкото си спомням. Хубаво щеше да се размаже долу, ако я бе хвърлила през прозореца.

— Съжалявам, че не го направих, а отидох да ѝ донеса чай. Цялата треперех. Когато се върнах, тя ме нарече неблагодарница и никаквица. Каза, че мога да се подстрижа, да се настаня в този мизерен апартамент и да убедя някой празноглавец да ме назначи на работа, за която определено не притежавам квалификация, но ще си остана същото нищожество. Избълва доста nelаскави думи за теб, Роз.

— И какви бяха те?

— Нарече те интригантка и блудница.

— Отдавна си мечтаех някой да ми каже, че съм блудница. Тази дума е рядко използвана в наши дни.

— Тогава нервите ми не издържах. Помислих си, че може би има право да ме обвини в неблагодарност. — Джейн сложи ръце на кръста си и вирна брадичка. — Апартаментът ми не е мизерен, а доста уютен, но за човек с нейния вкус може би изглежда такъв. Тя не познава Кери — шефката ми, и може да си въобразява, че е празноглава, щом ме е назначила. Но как смее да те обижда, когато тя е тази, която е откраднала от теб? — Джейн решително кимна. — Казах ѝ го!

— Право в очите. — Роз се засмя гръмогласно и обхвана лицето ѝ с длани. — Гордея се с теб.

— Тя едва не припадна. Не зная откъде ми хрумнаха думите. Не съм избухлива, но бях бясна. Просто скочих срещу нея и изрекох неща, които не смеех дори да си помисля, докато живеех в дома ѝ и зависех от прищевките ѝ. Казах ѝ, че е подла и злобна и никой не изпитва капка симпатия към нея. Че е крадла и лъжкиня и има късмет, че не си повикала полицията, за да я арестува.

— Браво! — възкликна Хейли. — Това е по-добро, отколкото да я хвърлиш през прозореца.

— Но не беше всичко... Обясних ѝ, че бих предпочела да прося на улицата, отколкото отново да се превърна в нейна изтривалка. После ѝ посочих вратата. — Джейн повдигна ръка. — Ето така. Може би съм прекалила, но бях насъбрала твърде много гняв. Тя ме предупреди, че ще съжалявам. Дори добави, че ще проклинам този ден, но не обърнах особено внимание на думите ѝ. После си тръгна.

— Джейн, ти си истински боец. — Роз хвана ръката ѝ и силно я притисна в своята. — Кой би предположил?

— И това не беше краят. Тя се опита да издейства уволнението ми.

— Кучка! — Лицето на Хейли помръкна. — Какво направи?

— Отишла при Кери, каза ѝ, че съм леко момиче, което е имало връзка с женен мъж, и че съм откраднала нейни вещи, след като тя благосклонно ме е приела в дома си. Смятала за свой християнски дълг да предупреди Кери за мен.

— Винаги съм вярвала, че в ада има запазени места за добри християни като Кларис — отбеляза Роз.

— Когато Кери ме повика в офиса си и ми каза за посещенията ѝ и нещата, които ѝ е наговорила за мен, бях сигурна, че ще ме уволни.

Вместо това, тя ме попита как съм издържала да живея при онази ужасна стара гъска. Така я нарече. Прие го като доказателство, че притежавам търпение и забележително самообладание, които според нея са ценни качества на работното място. Каза, че щом ги притежавам и вече съм показала, че имам огромно желание да работя упорито и да уча бързо, заслужавам повишение.

— Тази Кери ми харесва — реши Хейли. — С удоволствие бих я почерпила.

— Няма нищо по-хубаво от щастливия край — рече Харпър.

„Освен да седя на сянка с теб, да пийвам студено питие и да гледам как Лили си играе на тревата“, мислено добави Хейли, докато се поклащаше на люлката с него.

— Не може да има по-щастлив край от това братовчедката Кларис да си получи заслуженото. Тя ме тормозеше, когато бях дете, при всяко свое гостуване. Преди мама да я изрита.

— Знаеш ли как е нарекла майка ти пред Джейн?

Спокойното му изражение изведнъж стана леденостудено.

— Как?

— Казала, че е блудница.

— Блуд... — Искреният му смях накара Лили да запляска с ръце. — Блудница ли? Господи, това страшно би харесало на мама.

— Наистина й допадна. Добре я познаваш, а? Когато Джейн дойде, беше хубава сутрин. За известно време бях забравила за всичко лошо. Страшно се зарадвах да видя някого, който е преоткрил себе си, както Джейн. Когато се срещнахме за първи път, беше почти незабележима. А сега е доста секси.

— Така ли? И колко точно?

Хейли се засмя и го смушка закачливо с лакът.

— Не е твоя работа. Една братовчедка ти е достатъчна.

— Какви братовчеди сме с теб всъщност? Никога не съм се замислял.

— Доколкото знам, бащите ни са били трети братовчеди, което означава, че ние сме пети. Поне така мисля. Или четвърти, през едно поколение. Или трети — през две. Ох, никога не съм разбирала от

роднински връзки! Освен това имам полуроднини — заради втория брак на прабаба ми...

Той прекъсна думите ѝ с устни.

— Целуваш се с братовчед, макар и далечен — пошегува се Харпър.

— Това ми харесва.

Тя се наведе към него, за да отвърне на целувката.

В този момент Лили започна да дърпа крачолите му и не престана, докато не я взе в скута си. Обви ръка около врата му и побутна Хейли назад.

— Мисля, че всичко е ясно — засмя се младата жена и понечи отново да се приближи към Харпър, но Лили се притисна по-силно към него.

— Момичетата се избиват заради мен — каза той. — Както винаги.

— Не се и съмнявам. Онази, с която беше на Нова година, изглеждаше готова да откъсне главата на съперничките си.

Той се усмихна на Лили.

— Не зная за какво говори майка ти.

— О, напротив! За блондинката с коси до задника и съвършени гърди — като от реклама на сутиени.

— Да, не мога да ги забравя.

— Как можа да изречеш нещо толкова ужасно?

— Ти започна — каза той с шеговит тон и задържа момиченцето високо над главата си, за да го разсмее. — Блондинката се казваше Амбър.

— Разбира се, отива ѝ такава име.

— Корпоративен адвокат е.

— Шегуваш се.

— Честна дума! — Харпър сложи ръка на гърдите си. — Не всички красиви жени са глупави, за което ти си живо доказателство.

— Заслужаваш прошка. Сериозно ли ходехте? Не, всъщност не отговаряй. Мразя, когато жените любопитстват за предишни връзки.

— Ти ми разказа за своите. Но при мен не беше сериозно. Нито тя искаше да се обвързва, нито аз. Сега се е съсредоточила върху кариерата си.

— Имал ли си някога сериозна връзка?

— Няколко пъти съм достигал границата на сериозното обвързване, но не съм я прекрачвал.

Настани Лили между тях, за да се полюлеят тримата.

„Най-добре е да се задоволя с това“, помисли си Хейли. Остана мълчалива и се наслади на мига, докато лениво се поклащаха на люлката, а в трептящата омара около тях жужаха пчели и сияеха цветя в ярки багри.

— Това е най-хубавата част от лятото — каза тя. — Привечер ти се иска да седиш така с часове, без да имаш никакви грижи.

— Не искаш ли да се поразходим някъде?

— Не бива да оставям Лили две поредни вечери.

— Мислех си да отидем заедно с нея да хапнем сладолед след вечеря.

Изненадана, тя извърна глава към него.

— Много ще ѝ хареса. На мен също.

— Тогава да вървим. Всъщност какво ще кажеш за хамбургери и сладолед за десерт?

— Още по-добре.

Знойният юли неусетно премина в задушния август, с прежурящо слънце през деня и горещи вечери. Дните, нижещи се един след друг, бяха почти напълно спокойни.

— Започвам да се питам дали беше достатъчно да разкрием името ѝ. — Хейли засаждаше розови и жълти звездици^[1] в сандъчета.

— Може би фактът, че положихме усилия, за да стигнем до него, и ѝ разкрихме, че е прабаба на Роз, ѝ е донесъл удовлетворение и най-сетне е намерила покой.

— Мислиш, че всичко е свършило ли? — попита Стела.

— Все още я чувам да пее в стаята на Лили почти всяка вечер. Но не ми е сторила нищо лошо. Само понякога се усъмнявам дали отново не се е вселила в мен, но подозренията ми бързо отминават. Напоследък не съм вършила странни неща, нали?

— Онзи ден слушаше Пинк и говореше за някаква татуировка, която искаш да си направиш.

— Това не е странно. Мисля, че и двете трябва да си татуираме цветя. За мен червена лилия, а за теб синя далия. Обзалагам се, че

Лоугън ще я намира за страшно секси.

— Тогава нека той си направи татуировка.

— Мъничка. Женска.

— Няма женски татуировки.

— Не е така — възрази Хейли. — Цветя, пеперуди, единорози, такива неща. Сигурно ще успея да придумам и Роз.

Идеята накара Стела да тръсне червените си къдрици назад и да избухне в смях.

— Знаеш ли какво, ако убедиш Роз да си направи... Не, забрави, няма да участвам.

— Татуирането е древна форма на изкуство, датираща от времето на египтяните. Татуировките често са били използвани за овладяване на свръхестествените сили. Ние определено си имаме работа с нещо свръхестествено, така че ще бъдат нещо като талисмани и същевременно символи на индивидуалността ни.

— Моята индивидуалност не би приела някакъв странен тип да ме изрисува. Наречи ме страхливка, ако щеш. — Стела се усмихна и погледна към цветята. — Тези изглеждат чудесно, Хейли. Много са сладки.

— Клиентката искаше нещо подобно, защото цветовете, които дъщеря ѝ избрала за сватбена украса, били розов и жълт. Ще стоят добре в средата на стаята за предсватбеното парти. Аз бих се спряла на нещо по-ярко и екзотично — може би с нюанси на скъпоценни камъни.

— Какво премълчаваш от мен? — изненадващо я попита Стела. — Мислиш за сватба ли?

— О, не. — Хейли се засмя и остави пълното сандъче. — Нищо подобно. С Харпър напредваме много бавно и предпазливо — добави с въздишка.

— Нали ти искаше да бъде така?

— Да, все още го искам. Всъщност не зная... — Отново въздъхна и тръсна коси. — По-разумно е да не бързаме с обвързването. Залогът е много по-висок, отколкото при повечето хора. Приятелството ни, работата ми и отношенията ни с Роз... Не можем да се втурнем слепешком напред само защото изпитваме влечение един към друг.

— Но ти се ще да се втурнеш, нали?

Хейли неспокойно срещна погледа ѝ.

— Понякога ми хрумва да направя нещо безразсъдно.

— А защо просто не му кажеш?

— Първата крачка беше моя. Негов ред е да направи тази. Адски много се надявам скоро да се реши.

— Не искам да я притискам — рече Харпър.

В кухнята той изпи повече от половин кутия кока-кола. Рядко ползваше обедна почивка, но знаеше, че в ранния следобед в къщата няма никого, освен Дейвид.

— Познавате се от близо две години, Харп. Не е просто изчакване, а тъпкане на едно място.

— Преди беше различно. Едва наскоро започнахме да се виждаме по този начин. Тя каза, че не иска да избързваме. Мисля, че това просто ще ме убие.

— Не съм чувал някой да е умрял от незадоволено сексуално желание.

— Добре де, аз ще съм първият. Посмъртно ще вляза в медицинските списания.

— А аз ще се гордея, че съм те познавал. Ето, хапни.

Харпър колебливо отчупи от сандвича, който Дейвид бе сложил пред него.

— Какво е това?

— Вкусно е.

Харпър си взе без особен интерес.

— Какво е? — отново попита той след първата хапка. — Агнешко? Студено агнешко ли?

— С кисел нектаринов сос.

— Наистина е страхотно. Но, по дяволите, да не се отклоняваме от темата. Мислех, че имам добър подход към жените, но с нея съм нерешителен. Никога по-рано не ми се е струвало толкова важно какво ще последва... Затова не се осмелявам да действам.

Дейвид седна срещу него.

— Добре направи, като се обърна към мен, млади ученико, защото маестрото ще ти даде ценен съвет.

— Зная. Хрумна ми да почукам на вратата й някоя вечер, с бутилка вино. Директен подход.

— Ненапразно го наричат класически.

— Но тя се безпокои заради Амелия й не иска да я посещавам в къщата. Поне това е моето обяснение.

— Под „посещение“ имаш предвид страстен секс ли?

— По дяволите, няма смисъл да говоря завоалирано пред теб. Впрочем мога да я поканя на вечеря заедно с Лили. И когато детето заспи, малко вино, малко музика...

Сви рамене, осъзнал, че отново стига до същия проблем, сякаш се върти в кръг.

— Ненаправно в изисканите хотели има румсървис и табелки: „Моля, не безпокойте“.

— Румсървис ли?

— Слушай ме, Харп. Ще я заведеш на вечеря в ресторанта на луксозен хотел, да кажем, „Пийбоди“. Там има безупречно обслужване и превъзходна храна, доставяна и по стаите.

Харпър се замисли.

— Да я поканя на вечеря в хотел... Не ти ли се струва малко... О, гениално е! — възкликна той след миг.

— Разбира се. Вино, свещи, музика — всичко това сред разкоша на хотелски апартамент. На сутринта ще й сервираш закуската в леглото.

Харпър облиза соса от пръста си.

— Ще се наложи да наема двоен апартамент, за да има къде да спи Лили.

— Майка ти и Мич с удоволствие ще позабавляват малката чаровница една вечер. За да впечатлиш Хейли с невероятната си съобразителност — или по-точно с моята, ще приготвя тоалетни принадлежности за нея, а ти трябва само да резервираш стаята, да занесеш багажа й и да поръчаш да подготвят обстановката. После просто ще я грабнеш и ще я отнесеш на ръце.

— Добра идея, Дейвид. Трябваше да се сетя сам, което само показва колко замъглен е разсъдъкът ми заради нея. Ще поговоря със Стела да промени графика, за да уредя всичко това. Благодаря ти.

— Винаги съм готов да помогна, когато става дума за истинска любов. Или поне за страстен секс в хотелска стая.

Хейли облече червената си рокля. Бе най-хубавата и ѝ стоеше отлично. Жалко, че Харпър не ѝ даде време да излезе и да си купи нещо ново. На всички досегашни срещи бе излизала със семпло ежедневно облекло.

Вече я бе виждал с тази рокля. Всъщност беше я виждал с всеки тоалет, който притежаваше.

Но обувките ѝ бяха страхотни. Сандали „Джими Чу“, които Роз бе отказала да носи и ѝ бе подарила. Цената им навярно бе тройно по-висока от тази на роклята. „Страхотни са!“, реши тя, когато се завъртя пред голямото огледало. С тях краката ѝ изглеждаха неустоими.

Може би не бе зле да повдигне косите си. Наклони глава първо на едната, а после на другата страна, за да прецени въздействието.

— Какво мислиш? — попита тя Лили, която седеше на пода, заета да пъха куп играчки една след друга в най-старата дамска чанта на майка си. — Вдигнати или пуснати? Може би е най-добре да ги прихвана и да оставя няколко свободни кичура, за да изглеждат небрежно. Ще сложа онези прекрасни обици. Да опитаме.

„Когато един мъж иска да те заведе на специална вечеря, най-малкото, което можеш да направиш, е да се постараяш да изглеждаш подобаващо“, каза си тя, докато прихващаше косите си по различни начини.

Бельото ѝ бе ново, купено наскоро с мисълта, че Харпър най-сетне ще я види с него. Само трябваше да прогони Амелия от мислите си и да забрави, че майка му е в другото крило на къщата. Както и че собствената ѝ дъщеря си играе в съседната стая.

Защо всичко трябваше да е толкова сложно?

Желаяше го, а двамата бяха млади, свободни и здрави. Не би трябвало да има никакви пречки.

Но започването на интимна връзка бе нещо сериозно. Помнеше думите на Харпър. Е, тази специална вечеря можеше да е чудесно начало. Крайно време бе да погледне на нея от добрата страна.

— Аз съм тази, която усложнява нещата, Лили. Струва ми се, че не мога да престана, но поне ще се опитам.

Сложи обиците с дълги златисти висулки. Хрумна ѝ да добави и колие, но се отказа. Самите обици бяха достатъчно впечатляващи.

— Какво ще кажеш? Добре ли изглежда мама?

В отговор Лили ѝ се усмихна до уши, изсипвайки цялото съдържание на чантата.

— Ще го приема за „да“ — рече Хейли и застана пред огледалото за последен път.

Дъхът ѝ секна внезапно. Зави ѝ се свят.

Бе облечена в червено, но не с прилепналата къса рокля с тънки презрамки, която имаше повече от две години.

Роклята ѝ бе дълга и пищна, с толкова изрязано деколте, че гърдите ѝ се издуваха над коприната, а над тях висяха множество бляскави рубини и диаманти.

От върха на главата ѝ се спускаха изящни златисти масури, част от които обграждаха прелестно лице с чувствени червени устни и сиви очи с премрежен поглед.

— Това не съм аз — прошепна Хейли. — Не съм аз.

Стреснато извърна глава, приклепна и започна да събира разпилените играчки с треперещи ръце.

— Знам коя съм аз и коя е тя. Толкова сме различни. Никак не си приличаме.

Потръпна от обзелата я внезапна паника, че ще види Амелия да излиза от огледалото и да се превръща в създание от плът и кръв. Но този път видя собственото си отражение — разширените ѝ очи изглеждаха твърде тъмни на пребледнялото ѝ лице.

— Хайде, миличко.

Повдигна Лили и въпреки сърдитото хленчене на детето, грабна старата и новата си чанта.

Положи усилие да успокои крачките си, но когато наближи стълбите, за миг се спря. Роз щеше да види ужаса, изписан на лицето ѝ, а не желаше да говори за преживяното. Искаше да поддържа илюзията, че всичко отново е нормално. Поне още една вечер.

Продължи бавно, докато успя да овладее дишането си и да си придаде спокоен израз. Влезе в приемната с Лили в ръце и усмивка на лицето.

[1] Градинско растение със звездовидни цветчета в ярки цветове.
— Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Августовското небе изглеждаше като нажежено, когато стигнаха до Мемфис. Движението в задушната вечер бе мудно, но Харпър сякаш не забелязваше това. С мъка успяха да навлязат в града, но в колата бе прохладно и от тонколоните звучеше музиката на „Колдплей“.

На всеки няколко минути той отместваше ръка от волана и докосваше пръстите ѝ. Този небрежен жест я караше да затаява дъх.

Правилно бе решила да не казва на никого за видението, което бе имала в спалнята си. За призрака в огледалото или каквото и да беше... Можеше да почака до утре.

— Никога не съм вечеряла тук — каза тя, когато спряха на паркинга пред хотела. — Сигурно е чудесно.

— Това е една от перлите на Мемфис.

— Влизала съм във фойето. Когато човек дойде тук, не бива да пропуска да види шадравана в „Пийбоди“. Все едно да не посети „Грейсланд“ или да не повърви по Бийл стрийт.

— Не спомена за „Сън Рекърдс“.

— О, това е най-страхотното място! — Хейли го изгледа строго. — Не си мисли, че не разбирам как ми се присмиваш.

— Може би мъничко, без злонамереност.

— Е, както и да е, „Пийбоди“ има чудесно фойе. Знаеш ли, че са го строили повече от седемдесет и пет години?

— Това истина ли е?

Докато вървяха към хотела, тя го погледна нацупено.

— Наясно съм, че като местен жител знаеш повече от мен за забележителностите на града.

— Човек не престава да научава нови неща.

Харпър я поведе през фойето.

— Бихме могли да пийнем нещо тук преди вечеря, до шадравана. — В съзнанието ѝ се въртеше нещо изискано и екзотично, подобаващо на настроението ѝ. Коктейл с шампанско или нещо класическо. — Имаме ли време?

— Да, но мисля, че моята идея е по-добра.

Продължиха към асансьорите.

Хейли погледна назад с известно съжаление. Цялото това великолепие от мрамор и цветно стъкло остана зад тях.

— И горе ли има ресторант? Не и на покрива, нали? Винаги съм смятала ресторантите под открито небе за много шик, освен когато вали или е ветровито. Или твърде горещо — добави тя със смях. — Във филмите винаги са изискани.

Харпър само се усмихна и ѝ направи път да влезе пред него.

— Казах ли ти, че тази вечер изглеждаш страхотно?

— Да, но нямам нищо против да го повториш.

— Прелестна си — докосна устните ѝ със своите. — Винаги трябва да носиш червени дрехи.

— И ти не изглеждаш зле. — Хейли прокара пръсти по реверите на тъмното му сако. — Другите жени в ресторанта няма да могат да хапнат от завист за късмета ми.

— В такъв случай няма да ги измъчваме. — Той хвана ръката ѝ, когато вратите се отвориха, и я поведе по коридора. — Ела с мен.

— Какво си намислил?

— Нещо, което се надявам да ти хареса. — Спря пред една врата и извади ключ. Когато отвори, с артистичен жест я покани да влезе. — Моля, след теб.

Тя прекрачи прага и остана без дъх при вида на просторната стая. Неволно повдигна ръка към шията си, докато вървеше по шахматно наредената черна и бяла теракота към салон със запалени свещи и безброй стъклени вази с червени лилии.

Цветовете бяха богати и наситени, през високите прозорци нахлуваха светлините на града. А на масата в сребърна кофа се охлаждаше бутилка шампанско.

Звучеше тиха музика, бавен и нежен блус. Замаяна, Хейли се завъртя в кръг и видя витата стълба към горния етаж.

— Направил си го за мен?

— За двама ни.

— Значи тази прекрасна стая е само за нас! Цветя, свещи и... господи, шампанско! Възхитена съм.

Харпър се приближи към нея и нежно хвана ръцете ѝ.

— Искам тази нощ да бъде специална, незабравима. — Доближи пръстите ѝ до устните си. — Съвършена.

— Никой не е полагал толкова големи усилия за мен. Никога не съм се чувствала толкова специална.

— Това е само началото. Вече поръчах вечерята. Ще я донесат след петнайсетина минути. Достатъчно време за едно питие. Какво ще кажеш за шампанско?

— Точно сега не бих поискала нищо друго. Благодаря.

Хейли се приближи и впи устни в неговите за дълга, гореща целувка.

— Най-добре да отворя тази бутилка, преди да съм забравил реда на събитията.

— Има определен ред ли?

— Донякъде. — Харпър тръгна към масата, за да извади бутилката от сребърната кофа. — Просто се отпусни. Дадох телефонния номер тук на мама, има и мобилния ти, и моя. Накарах я да обещае, че ще се обади дори само ако Лили се разхълца.

Отстрани тапата, докато тя се заливаше от смях.

— Добре, имам доверие на Роз. Зная, че ще държи нещата под контрол. — После погледна щастливо. — Чувствам се като Пепеляшка! Без злите доведени сестри и тиквата.

— Дано пантофката ти става.

— Ще ме разглезиш, Харпър, предупреждавам те. Не знам дали ще мога да се държа като изискана дама, когато ми се прииска да заподскачам, да тичам и разглеждам всичко. Обзалагам се, че банята е разкошна. Мислиш ли, че можем да запалим тази камина? Зная, че времето е горещо, но не ме е грижа.

— Ще я запалим. Заповядай. — Подаде ѝ чаша и я докосна със своята. — За незабравимите моменти.

За миг Хейли се загледа в искрящата течност.

— И за мъжете, които ги превръщат в реалност. — А след първата глътка възкликна: — Наистина е превъзходно. Струва ми се, че сънувам.

— Ако е така, аз също сънувам.

Плъзна пръсти по изящната ѝ шия под високо прихванатите коси. С омайваща нежност я притегли към себе си. Почукване на вратата го накара да се усмихне със съжаление.

— Точни са. Аз ще отворя. Щом сервираат вечерята, ще бъдем съвсем сами.

„Погрижил се е за всичко, до последната подробност“, помисли си тя. Цялостната картина се разкриваше пред нея постепенно, като страници от увлекателна история. Благодарение на него седеше в луксозен апартамент, пиеше шампанско на романтичната светлина на свещи и трептящи пламъци в камината. Във въздуха се носеше уханье на цветя. Едва усещаше вкуса на превъзходната вечеря, тръпнейки в очакване на това, което щеше да последва.

Тази нощ щяха да се любят.

— Разкажи ми за детството си — помоли го тя.

— Бях щастлив, че имам братя, въпреки че понякога ме ядосваха.

— Но сега сте много близки. Виждам го всеки път, когато гостуват. Въпреки че живеят далеч от Мемфис, тримата сте сплотен отбор.

Харпър доля чашата ѝ.

— Искаше ли ти се да имаш братя или сестри, когато беше малка?

— Да. Имах приятели и братовчеди, с които често играех, но не беше същото. Мечтаех за сестра. Момиче, с което да споделям тайните си нощем или дори да се карам. А ти си имал всичко това.

— Като деца бяхме страхотна банда, особено когато и Дейвид се присъедини към нас.

— Сигурно четиримата сте подлудявали Роз.

Той се усмихна и повдигна чашата си.

— Правехме всичко възможно. Летата бяха дълги, каквито изглеждат на всяко хлапе. Дворът и горичката бяха целият свят за нас. Помня как ухаеха на буйна свежа зеленина. По цяла нощ слушахме щурците.

— Аз държах прозореца си отворен, за да ги чувам по-добре. Навярно често сте правели пакости?

— Доста често, но никой не можеше да заблуди мама, треперехме от страх пред нея. Тя сякаш имаше радар. Помня как, докато вършеше нещо в къщата или градината, още щом усетеше, че се приближавам, знаеше, че съм направил пакост.

Хейли се подпря с лакът на масата и положи брадичка върху дланта си.

— Разкажи някоя случка.

— Най-големият ми срам беше след първата ми среща с момиче. — Той потопа ягода в разбита сметана и ѝ я подаде да отхапе. — Прибрах се у дома, за първи път вкусил от рая на задната седалка на любимото си камаро, около шест месеца след шестнайсетия ми рожден ден. На следващата сутрин мама влезе в стаята ми и сложи кутия презервативи на тоалетката. Все още си го спомням съвсем ясно. Говори ми за секса и отговорността, за безопасност и разумно поведение. Каза, че не се и съмнява, че съм ползвал предпазно средство и ще продължа да ползвам. После ме попита дали имам някакви въпроси.

— Какво каза ти?

— Отвърнах: „Не, шефе“. Когато мама излезе, се завих презглава и се запитах откъде, за бога, е разбрала, че съм правил секс с Джени Проктър в камарото си. Беше едновременно озадачаващо и унижително.

— Надявам се и аз да бъда такава майка.

Харпър повдигна вежди, докато потапяше поредната ягода в сметана.

— Която кара детето си да се чувства объркано и засрамено?

— Не, мъдра като нея. Да постъпвам толкова разумно, когато Лили порасне.

— Лили няма да прави секс, преди да стане на трийсет, а ще се омъжи едва няколко години по-късно.

— О, разбира се — усмихна се Хейли и ухапа подадената ѝ ягода. После попита: — А какво стана с Джени Проктър?

Леката му усмивка го издаде, че се връща назад в спомените си.

— Поболя се от мъка по мен, когато се наложи да замине за Калифорния, за да учи в колеж. Бе принудена да остане там и да се омъжи за сценарист.

— Горката, имала е незавидна участ — въздъхна Хейли, а той отново доля чашата ѝ. — Вече съм полузамаяна.

— Няма смисъл да оставяме нещата наполовина.

Леко накланяйки глава, тя го изгледа предизвикателно.

— Значи следващата точка от дневния ред, за който спомена, е да ме напиеш и да се възползваш от безпомощното ми състояние ли?

— Такъв беше планът.

— Слава богу! Скоро ли ще бъде това събитие, защото не знам дали бих издържала и миг по-дълго тук, без да ме докосваш?

Изразът на очите му стана сериозен, когато се изправи и ѝ подаде ръка.

— Планът ми беше следният: да те поканя на танц, за да обвия ръце около тялото ти. Ето така.

Хейли се плъзна в обятията му.

— Не откривам нито един недостатък в този план.

— После щях да те целуна тук. — Прокара устни по слепоочието ѝ. — И тук. — По бузата. — И тук...

Бавно докосна устата ѝ, докато слетите им устни се превърнаха в центъра на света.

— Толкова силно те желая! — Тя се притисна към него и потърка лице в гърдите му. — Неудържимо е, Харпър, ще полудея...

Той я завъртя в кръг към стъпалата, спря се до тях и я погледна в очите.

— Ела горе с мен.

Хейли отпусна ръката си в неговата и понечи да пристъпи, но задъхано се засмя:

— Краката ми се подкосиха. Дори не мога да кажа дали е от вълнение или от притеснение. Толкова пъти съм си представяла, че съм с теб, но не предполагах, че ще бъда толкова нервна.

— Успокой се... Няма да бързаме.

Сърцето ѝ биеше все по-учестено, но трябваше да спомене за още нещо.

— Знаеш ли, вземам противозачатъчни, но мисля, че... Не съм донесла презервативи.

— Аз ще се погрижа.

— Наистина си предвидил всичко.

— Човек трябва да бъде подготвен.

— Бил ли си скаут?

— Не, но съм излизал с няколко момичета скаути.

Това я накара отново да се усмихне.

Затаи дъх, когато влезе в спалнята. Имаше свещи, които очакваха да бъдат запалени, и лампа с дискретна светлина. Леглото бе готово и върху възглавницата бе поставена една-единствена червена лилия.

Цялата тази романтика бе опияняваща.

— О, Харпър!

— Почакай.

Той обиколи стаята, запали свещите и угаси лампата. След това взе цветето и ѝ го поднесе.

— Донесох ти от тези лилии, защото ми напомняш за тях от самото начало. Никога не съм гледал на друга жена по този начин.

Хейли прокара листенцата по лицето си, вдъхна аромата им и остави лилията.

— Съблечи ме.

Той повдигна ръка, отмести презрамката от рамото ѝ и го докосна с устни. С разтуптяно сърце тя плъзна сакото му надолу.

След миг устните им се срещнаха, докато пръстите ѝ разкопчаваха ризата му, а неговите трескаво разтваряха ципа на гърба на роклята ѝ. Ръцете му обходиха голия ѝ гръб, а нейните — гърдите му. Роклята ѝ се свлече на пода и дъхът ѝ спря, когато той се отдръпна назад и остана загледан в нея с възхищение.

Стоеше срещу него по оскъдно червено бельо, проблясващо на светлината на свещите върху гладката ѝ светла кожа. Върху високите ѝ обувки краката ѝ изглеждаха още по-дълги. Тялото му затрепери от желание, вече неописуемо силно.

— Невероятна си!

— Ами, толкова съм кльоцава.

Той проследи с пръст леката извивка на гърдите ѝ.

— Ти си стройна и нежна като стъбло на лилия. Ще разпуснеш ли косите си?

Гледайки го съсредоточено в очите, тя бавно отмести шнолите, прокара пръсти през косите си и зачака.

— Невероятна си... — повтори той.

Хвана ръката ѝ и я притегли към леглото. Тя приседна, а той застана на колене, за да свали обувките ѝ.

Устните му се плъзнаха нагоре по крака ѝ и я накараха да се вкопчи в ръба на леглото.

— Господи! — простена тя.

Нямаше думи, с които би могла да опише пороя от усещания, който я завладя. Езикът му се плъзна по бедрото ѝ и остави горещи следи по кожата ѝ, докато ръцете му се придвижиха нагоре и докоснаха гърдите ѝ.

С треперещ глас тя прошепна името му и се отпусна на леглото, когато той се надигна и се озова до нея.

Вече можеше да се притисне към него, да отвърща на ласките му, да усеща вкуса му, както и той нейния. Насладата се разля из тялото ѝ, разпалена от нежния допир на ръцете му, от горещите му устни, от учестеното му дишане, докато се притискаха ненаситно.

„Няма да бързаме“, бе казал, но ръцете му нетърпеливо се плъзгаха по кожата ѝ. Гърдите ѝ — малки, стегнати и копринено гладки, тръпнеха под дланите и устните му. Докато жадно вкусваше от тях, тя се изви към него и откри дългата си прелестна шия.

Най-сетне бе негова.

Ноктите ѝ се впиха в гърба му и го накараха да почувства лека, но сладостна болка. След миг бе върху него, докосваше го с устни, жадни като неговите. Тихите ѝ задъхани стонове нахлуваха в съзнанието му като порой.

Кожата ѝ проблясваше на светлината на свещите. Беше влажна от капчиците пот, избили по нея от изгарящата топлина, която бе завладяла и двамата. Златистите отблясъци се отразяваха в сините ѝ очи, чиито ириси станаха по-тъмни, когато той плъзна ръка до най-горещото ѝ място. Усети влажната ѝ мекота.

Оргазмът бе като изблик на светлина, ослепителна светкавица, от която плътта ѝ пламна в неудържим пожар. Изживя миг на забрава и се завърна в прекрасния светъл свят на опияняващите усещания. Всяка частица на тялото ѝ се бе пробудила и оживяла.

Езикът му между бедрата ѝ я накара да полети във вихъра на насладата. Горещите вълни, които преминаваха през тялото ѝ, ставаха все по-силни и тя се чувстваше изтощена и замаяна, когато той я притегли на колене.

Взираше се в нея и ѝ се струваше, че цялата ѝ същност се разкрива пред него, сякаш е прозрачна. Устните му се впиха в нейните в целувка, от която сърцето ѝ замря.

„Значи това е любовта — помисли си тя. — Това безкрайно доверие и себеотдаване. Да разтвориш сърцето си за някого, докато се

почувстваш напълно разголена и беззащитна. И преливаща от щастие.“

Докосна лицето му, присви устни и с чувствено движение обви крака около тялото му.

— Да — промълви тя, докато телата им се сливаха.

Отново се изви назад и издаде стон, когато вълната на блаженство я заля.

Той я притискаше все по-силно и усещаше ударите на сърцето ѝ до своето. „Още по-близо“, помисли си, усещайки жадната ѝ плът.

Ръцете ѝ го обгърнаха и устните ѝ потърсиха неговите, докато заедно се залюляха, носейки се към върха и отвъд.

Може би не съществуваше нещо по-приятно от това да лежи изтегната в огромно легло, с крака, преплетени с тези на любимия си, след вълшебното страстно изживяване.

Всички романтични нощи, които бе преживяла по-рано, бледнееха в сравнение с тази. Замаяна от спомена за усещанията, тя се сгуши до него и сънено се усмихна, когато той погали гърба ѝ.

— Беше чудесно — промълви Хейли. — Ти си страхотен, всичко е приказно. Усещам, че ако сега излезе навън, светлината, която струи от мен, ще заслепи цялото население на Мемфис.

— Ако излезеш точно сега, ще бъдеш арестувана — усмихна се той и ръката му се плъзна по-надолу. — По-добре остани тук с мен.

— Може би си прав. Толкова съм изтощена. — Тя се протегна гъвкаво като котка. — Мисля, че бях забравила какво е... Насладата от samozадоволяването не може да се сравни с... Господи, не мога да повярвам, че го казах!

Харпър се усмихна, обви ръка около нея и рязко я притегли към себе си.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Понякога говоря, без да мисля. Не мисли, че съм сексманиачка.

— Късно е, вече разби фантазиите ми.

Притисна се по-силно към него и наклони глава назад.

— Толкова ми харесва да лежа така. — Прокара пръсти през косите му. — Отпусната и затоплена, сгушена до теб. Искане ми се да останем тук и тази нощ да няма край.

— А когато нощта свърши, ще закусим в леглото.

— Звучи примамливо, но знаеш, че не мога. Заради Лили...

— Тя спи дълбоко в съвместното креватче, което сложихме в стаята на майка ми днес. — Когато видя учудения ѝ поглед, Харпър притисна устни към челото ѝ. — Мама едва не подскочи от радост, задето малката ще остане при нея цяла нощ.

— Майка ти... — Хейли се надигна на лакти. — Господи, значи всички са знаели за плановете ти, освен мен?

— Е, почти всички.

— Роз знае, че ние... Струва ми се много странно. Не мисля, че е редно...

— Мама каза да ти напомня, че е отгледала три момчета, които са живи и здрави и не са попаднали в затвора.

— Но... аз съм ужасна майка.

— Напротив, справяш се чудесно. — Той обгърна раменете ѝ. — Знаеш, че Лили е добре, както и че мама я обожава.

— Да. Знам това, но... Ако се събуди и заплаче за мен? Добре — въздъхна тя, когато го видя да повдига вежди, — ако се събуди, Роз ще се справи. А и Лили обича да бъде с нея и Мич. Наистина вече ставам банална.

Хейли огледа стаята — красота, разкош, пълна свобода...

— Значи можем да останем?

— Надявам се да се съгласиш.

Тя го погледна притеснено.

— Но аз нямам нищо тук, дори четка за зъби.

— Дейвид опакова една чанта багаж за теб.

— Дейвид ли? Е, добре тогава. Сигурна съм, че се е досетил какво ми е нужно. — После огледа щастливо стаята и повтори: — Значи оставаме?

— Такъв е планът, стига да ти харесва.

— Да ми харесва ли? — повтори тя с дяволит блясък в очите и бавно се притисна към него. — Нека ти покажа какво мисля за тази идея.

По-късно Хейли излезе тичешком от банята.

— Харпър, видя ли тези халати? Толкова са големи и пухкави. — Застана на прага и потърка буза в ръкава. — Има два, по един за всеки. Той лениво отвори очи. „Господи, тази жена е ненаситна“, каза си.

— Всичко тук е прекрасно.

— Апартаментът се нарича „Ромео и Жулиета“.

— Да, но това е... — Тя се съсредоточи за миг. — Всъщност, като си помисли човек, те са били просто двама наивни тийнейджъри. И то самоубийци.

Харпър се засмя на разсъжденията ѝ и съвсем се разсъни.

— Щом казваш.

— Никога не съм смятала историята им за особено романтична. Трагична — да, но глуповата. Не пиесата — побърза да добави тя, завъртя се и развя краищата на халата. — Гениална е, но двамата герои? „О, тя е мъртва, ще изпия отровата.“ „О, той е мъртъв, ще забия ножа в сърцето си.“ Господи, каква бърборана съм.

— Чаровница си — промълви Харпър, загледан в нея.

— Когато става дума за книги, винаги имам собствено мнение. Но както и да са го нарекли, този апартамент е божествен. Искан ми се да танцувам из него съвсем гола.

— Знаех си, че трябваше да донеса фотоапарат.

— Не бих имала нищо против. — Хейли повдигна халата като пелерина и отново се завъртя. — Мисля, че би било вълнуващо да се снимаме голи. След години, когато стана сбръчкана старица, ще мога да поглеждам снимката и да си спомням каква съм била на младини.

С игрива походка тръгна към леглото и седна на ръба.

— Имаш ли свои голи снимки?

— Не, поне засега.

— О, каква физиономия! — Погледна го закачливо. — Изглеждаш засрамен.

„Наистина е неотразима“, помисли си той.

— А ти имаш ли?

— Не съм се доверявала на никого до такава степен. А и съм твърде слаба, но на теб, изглежда, ти харесвам такава.

— Мисля, че си прелестна.

Сигурна бе, че е искрен, и това ѝ се струваше чудо. Долавяше го в очите му. И в допира му.

— Тази нощ наистина се чувствам харесвана. — Изправи се и се загърна с халата. — Сред толкова лукс и изобилие.

— Да поръчаме десерт.

— Десерт ли? Но сега е почти два през нощта.

— Съществува гениално изобретение, наречено денонощен румсървис.

— Цяла нощ? Такава глезла съм. Е, нека ме смятат за такава. — Отново седна на леглото. — Можем ли да го хапнем тук, на чаршафите?

— Правилата, свързани с денонощното обслужване, са: щом поръчваш след полунощ, задължително е да хапваш в леглото. Гола.

Хейли се усмихна дяволито.

— Правилата трябва да се спазват.

Лежаха по корем, с лица един към друг и поднос с шоколадов сладкиш между тях.

— Може би ще ми прилошее от преяждане — каза тя след поредната хапка. — Но не мога да устоя.

Харпър протегна ръка и й подаде една от чашите на пода.

— Ето, пийни.

— Не мога да повярвам, че си поръчал още една бутилка шампанско.

— А как да ядем сладкиш голи, без да го полеем с шампанско? Нецивилизовано е.

— Щом казваш. — Тя отпи глътка, набоде ново парче сладкиш и му го подаде. — Знаеш ли... За да можеш да ме впечатлиш след тази среща, ще трябва да надминеш себе си. Не бих се задоволила с нещо по-малко от щур уикенд в Париж! Или частен полет до Тоскана за страстен секс сред лозята.

— А какво ще кажеш за екскурзия до Римини? Слънце, секс и солена вода.

Хейли сънено се засмя:

— Звучи като скоропоговорка. — Претърколи се по гръб. — Още една хапка и цял живот ще съжалявам.

— Няма да го допусна.

Той отмести подноса. След това се наведе над нея и последва безкрайно дълга целувка.

Тя облиза устни, когато Харпър повдигна глава.

— Имаш неустоим вкус.

— Да, със силен привкус на шоколад.

Усмихна се, когато той се плъзна надолу и ръцете му докоснаха гърдите, ханша и корема ѝ. Когато устните му стигнаха бедрата ѝ, тя затаи дъх и се предаде на ласките му.

— О, за бога, Харпър... — простена Хейли.

— Забравих да спомена за тази част от среднощния десерт. — Той протегна ръка към подноса, потопи пръст в сметаната с шоколада и нежно го намаза върху зърната на гърдите ѝ...

Чувстваше се толкова доволна и самоуверена, когато излезе от асансьора във фойето с чантата на рамо. Наближаваше обяд, а денят ѝ едва започваше. Бе закусила в леглото. Закуската ѝ съдържаше почти от всяка храна, която можеше да се намери в щата Тенеси.

Струваше ѝ се, че сияе от главата до петите.

— Аз ще оставя ключовете — рече Харпър и леко я целуна по устните. — Защо не седнеш?

— Ще поразгледам. Искам и да купя нещо от магазина за сувенири.

— Веднага се връщам.

Хейли издаде въздишка на щастие. Искаше да запомни всичко: хората, шадравана, пиколото с безупречна униформа, лъскавите витрини с произведения на изкуството и бижута.

Купи малко гумено пате за Лили и сребърна рамка — подарък за Роз. Имаше сладки сапунчета с форма на патета и прекрасна жълта шапчица, която толкова би подхождала на дъщеричката ѝ.

— Никой разумен мъж не би оставил една жена сама в магазин за подаръци — каза Харпър зад нея.

— Не мога да устоя. Всичко е толкова красиво. Не — рече тя, когато го видя да посяга към портфейла си, — аз ще ги платя. — Сложи избраните предмети на касата и след като се заплати с касиерката, му подаде една кутийка. — Това е за теб.

— Сапун с форма на пате ли?

— За спомен от престоя ни тук — усмихна се Хейли. — Прекарахме чудесно — обясни тя на касиерката.

— Радвам се, че ви е харесало. По работа ли сте в този хотел или за удоволствие?

— За удоволствие. — Хейли взе чантата си. — И то несравнимо. — Хвана Харпър за ръка и пое обратно към фоайето. — Най-добре е да се приберем у дома, преди Лили да е забравила как изглеждам... Господи, виж тази гривна!

Всичко на рекламната витрина на бижутерския магазин блестеше, но единственото, което Хейли забеляза, бе изящна гривна със ситни бели диаманти, обграждащи ярки рубинени сърца.

— Поразителна е, нали? Толкова е нежна, а сърцата я правят и романтична. Но нещо в нея сякаш казва, че е безкрайно ценна. Може би е семейно наследство. Антика — това е точната дума. Сигурно има висока художествена стойност.

— Хубава е.

— Не просто хубава. — Хейли погледна строго Харпър. — Мъжете нищо не разбират. Зашеметяваща е. Някои от другите бижута тук са с по-големи камъни и с повече диаманти, но тази се откроява сред тях. Поне според мен.

Той погледна името и адреса на магазина.

— Да отидем да я вземем.

— Разбира се — засмя се Хейли. — Защо не минем да си купим и нова кола на връщане?

— Тази гривна ще ти отива. Рубините са най-подходящият камък за теб.

— Истинските камъни не са за мен.

Задърпа ръката му, но той продължи да разглежда гривната. Колкото повече се взираше в нея, толкова по-ясно си я представяше на нейната ръка.

— Ще отскоча до портиера.

— Харпър! — Хейли смутено се отдръпна. — Просто гледах, така правят всички момичета. Обичаме да разглеждаме витрините.

— Искам да ти я подаря.

Смуцението ѝ вече граничеше с паника.

— Не можеш да купиш нещо подобно. Дори не смея да гадая колко струва...

— Тогава да разберем.

— Харпър, почакай. Просто... не искам да ми купуваш скъпи бижута. Не очаквам подобно нещо от теб. — С разперени ръце посочи обстановката в хотела. — Прекарах най-невероятната нощ в живота си, но не затова... Харпър, не затова съм с теб.

— Хейли, ако мислех, че това е причината да си с мен, нямаше да си тук. Нощта беше специална колкото за теб, толкова и за мен. Достатъчно приличам на майка си, за да знаеш, че щом съм решил да направя нещо, то е, защото го искам. Държа да я купя за теб и ако е във възможностите ми, ще я купя. — Целуна я по челото. — Почакай само минута.

Тя го проследи с удивен поглед, докато се отдалечаваше към кабината на портиера.

По пътя към дома не можа да продума, сякаш бе онемяла при вида на рубинените сърца, обградени с бляскави диаманти, на китката си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобед посвети цялото си внимание на Лили. Странно бе как успяваше да балансира емоциите си: малкото ѝ момиченце ѝ бе липсвало, докато прекара най-вълнуващата нощ в живота си без него.

„Вината приема много различни форми“, помисли си тя. Преди Роз да се прибере от работа, в главата ѝ вече се въртяха куп причини, за да се чувства смутена...

— Добре дошла у дома. — Роз я изгледа изпитателно, докато стоеше срещу нея във фойето. — Хубаво ли прекара?

— Да, чудесно. Отгледала си и си възпитала страхотен мъж. Роз, никога не ще мога да ти се отблагодаря за това, че се грижи за Лили. — Несъзнателно закри гривната на китката си с ръка. — Не мога да искам толкова много от теб.

— За всички ни беше удоволствие. Къде е тя?

— Изтощих я с игри — отвърна Хейли с лека усмивка. — И с целувки. Сложих я да поспи малко. Донесох ти подарък.

— Много мило. — Роз взе кутийката и влезе в приемната да я отвори. Лицето ѝ засия, когато видя рамката, в която вече бе поставена снимка на нея и Лили. — Обичам тази снимка. Ще я сложа на бюрото си във всекидневната.

— Дано малката не ви е създавала проблеми снощи.

— Напротив, здравата се позабавлявахме.

— Аз... Ние... Харпър... Може ли да поседнем за минута?

Роз послушно се настани на дивана.

— Дали Дейвид е приготвил лимонада? Бих изпила цели пет литра.

— Ще ти донеса.

— Сама ще си взема. Каж ми какво те безпокои.

Хейли седна срещу нея, положила ръце в скута си.

— Запознах се с майките на няколко от момчетата, с които излизах. Но никога... Необичайно е да поддържам толкова добро приятелство с майката на мъжа, с когото съм близка.

— Мисля, че при всички положения това е предимство.

— Няма да го отрека. Може би не бих се чувствала така странно, ако се бях сприятелила с теб, след като се стигне до...

— Романтичната близост ли?

— Да. Не зная как точно да разговарям с теб за това, защото отношенията ми с двамата ви така се преплитат. Искях само да ти кажа, че си възпитала чудесен човек. Зная, че се повтарям, но държа да го кажа отново. Харпър е положил толкова усилия, за да ми даде нещо специално. Няма много такива мъже, поне сред онези, които познавах.

— Той е чудесен мъж, радвам се, че си го разбрала.

— Така е. Беше резервирал онзи прекрасен апартамент и поръчал цветя, свещи и шампанско. Никой друг не е правил подобно нещо за мен. Нямам предвид само разкоша, бих се задоволила и с порция ребърца в някой мотел. О, прозвуча ужасно — промърмори Хейли и притвори очи.

— Не. Беше искрено. И забавно.

— Искам да кажа, че никой не е посвещавал толкова време и усилия да планира една вечер специално за мен.

— Всичко това води до главозамайване.

— Така е. — През нея премина вълна на облекчение. — Все още ми се вие свят. Държа да знаеш, че никога не бих се възползвала от неговата щедрост и внимание.

— Подарил ти е тази гривна.

Хейли отново я закри с ръка.

— Да, Роз...

— Не мога да откъсна очи от нея, откакто влязох. Забелязах колко виновно я прикриваш. Сякаш си я откраднала.

— Така се чувствам.

— О, не ставай глупава, че ще ме ядосаш. — Роз махна с ръка.

— Не съм я поискала. Казах му да не го прави. Просто се загледах в нея на една витрина и след минута той беше при портиера и разговаряше по телефона с бижутерския магазин. Отказва да ми каже колко е струвала.

— Разбира се — одобрително рече Роз. — Така съм го възпитала.

— Но това са истински скъпоценни камъни! Антика е, ценна антика.

— Уморена съм, не ме карай да ставам, за да я разгледам по-отблизо.

Обзета от противоречиви емоции, Хейли се приближи и протегна ръка.

— Прекрасна е и определено ти отива. Колко рубинени сърца има?

— Не съм ги броила — отвърна тя, но срещна строгия поглед на Роз. — Четиринайсет — призна. — С по десет малки диаманта наоколо и два помежду им. Господи, колко съм подла!

— Не, обикновено момиче си, при това с отличен вкус. Не я носи на работа, колкото и да ти се иска. Ще се замърси.

— Не си ли обезпокоена?

— Харпър е свободен да харчи парите си, както намери за добре, а е достатъчно разумен, за да не ги пилее безогледно. Направил ти е красив подарък. Защо не му се радваш?

— Мислех, че ще се ядосаш.

— Значи ме подценяваш.

— Не. — С насълзени очи, Хейли се притисна към Роз. — Обичам те. Съжалявам, толкова съм объркана. Щастлива съм, но и изплашена. Влюбена съм в него. В Харпър.

— Да, скъпа, зная. — Роз обви ръка около раменете ѝ.

— Знаеш ли? — попита смаяно Хейли.

— Не гледай така учудено! — Роз леко се усмихна и отмести кичур коса от лицето ѝ. — Седиш тук и рониш сълзи на щастие и уплаха. Една жена плаче така, само когато е осъзнала, че е лудо влюбена в някой мъж и се пита как, по дяволите, се е случило.

— Не го осъзнавах до снощи. Знаех, че го харесвам, че държа на него, но мислех, че главното, което изпитвам, е желание за секс. После... Господи, наистина го казах! — Отчаяна, Хейли потърка очите си. — Сега разбираш ли защо се чувствам странно? Току-що казах на майката на Харпър, че съм искала да спя с него.

— Признавам, че ситуацията е уникална. Но мисля, че сме достатъчно разумни, за да се справим с нея.

— Снощи цялата ми същност се разтвори... Никога не съм се чувствала така. — Хейли сложи ръка на гърдите си и рубините заблестяха. — Никога преди не съм се влюбвала, не и така всеотдайно. Когато се случи, си помислих точно това: „Така се чувства човек,

когато е влюбен“. Не му казвай. — Сграбчи ръката на Роз. — Моля те, не му казвай!

— Не е моя работа. Сама ще му съобщиш, когато си готова. Любовта е дар, Хейли, трябва просто да го приемеш.

— Любовта е заблуда, илюзия, създадена от слаби жени и безволеви мъже. Оправдание за средната класа да се множи, а за богатите — нещо незначително, което напълно пренебрегват, за да сключват бракове само помежду си и да трупат още богатство.

Роз почувства как през тялото ѝ премина хладна тръпка. Остана без дъх, но продължи да се взира в очите, които вече не бяха на Хейли.

— Така ли оправдаваш избора, който си направила?

— Живеех доста добре благодарение на този избор. — Тя повдигна ръка и се усмихна, докато прокарваше пръст по гривната. — Охолно. По-добре от онази, която ме е родила. Беше доволна да слугува и раболепничи. Аз предпочитах да изкарвам прехраната си по гръб. А можех да живея тук. — Изправи се и закрачи из стаята. — Затова останах завинаги.

— Но не си щастлива. Какво ти се е случило? Защо си толкова нещастна?

— Дадох живот. — Завъртя се и положи длани на корема си. — Познаваш силата на това преживяване. Животът нарастваше в мен, роди се от утробата ми. А той ми го отне. Моят син. — Огледа се с блуждаещ поглед. — Моят син. Дойдох за сина си.

— Вече го няма. — Роз бавно се изправи. — Много отдавна. Дядо ми беше добър човек.

— Едно бебе, моето бебе. Малко момченце, малко и сладко. Моето дете. Мъжете са лъжци, крадци и измамници. Трябваше да го убия.

— Детето ли?

Очите ѝ святкаха, ярки и искрящи като диамантите на китката ѝ.

— Не, бащата. Трябваше да намеря начин да убия и него, и цялото му семейство. Да изгоря къщата до основи и да пратя всички ни в ада.

Настъпи вледеняващ студ. Съжалението, което Роз бе изпитвала някога, не можа да го разчупи.

— Какво направи?

— Дойдох през нощта, промъкнах се безшумно. — Докосна устните си с пръст и избухна в истеричен смях. — Няма го. — Завъртя се в кръг, високо вдигнала ръката, на която блестяха диамантите и рубините. — Всичко е изчезнало. Не е останало нищо за мен.

Рязко вдигна глава и втренчи поглед в бебелефона, откъдето звучеше плачът на Лили.

— Бебето. Бебето плаче.

Главата ѝ клюмна и тя се свлече на пода.

— Мич! Дейвид!

Роз се втурна през стаята и коленичи до Хейли.

— Зави ми се свят — промълви младата жена и прокара пръсти по лицето си. След това се огледа и потърси ръката на Роз. — Какво става?

— Всичко е наред. Просто полежи за минута. Дейвид! — Роз погледна двамата мъже, които дотичаха в стаята. — Донеси ни малко вода и бренди.

— Какво стана? — попита Мич.

— Беше като омагьосана, духът на Амелия пак я облада.

— Лили плаче — прошепна Хейли.

— Аз ще отида. — Мич докосна рамото ѝ. — Ще я доведа тук.

— Помня донякъде... Боли ме главата.

— Спокойно, скъпа. Ще те отнесем на дивана.

— Малко съм замаяна — едва успя да промълви Хейли, докато Роз ѝ помагаше да се изправи. — Не усетих какво става. Този път беше по-силно.

Дейвид донесе вода и бренди, седна от другата ѝ страна и сложи чаша в ръката ѝ.

— Ето, пийни си.

— Благодаря. Вече се чувствам по-добре. Само съм поразтърсена.

— Не си единствената — каза Роз.

— Ти разговаря с нея.

— Беше доста интересно.

— Задаваше ѝ въпроси. Не знам как успя да запазиш самообладание.

— Пийни малко бренди — предложи Роз, но Хейли смръщи нос.

— Не ми харесва. А и вече съм по-добре.

— Тогава аз ще пийна вместо теб.

Роз вдигна чашата си и отпи, когато Мич влезе с Лили.

— Дъщеря ми ще поиска сок. Винаги пие сок, когато стане от сън.

— Ще ѝ донеса — каза Мич.

— Не, аз ще ѝ донеса. Ще ми се да се позанимавам с нещо нормално няколко минути. — Тя скочи на крака и двете с Лили протегнаха ръце една към друга. — Ето го моето момиченце. Връщаме се веднага.

Роз стана, когато Хейли излезе от стаята.

— Ще се обадя на Харпър. Трябва да научи за това.

— Аз също трябва да зная — напомни ѝ Мич.

— Ще имаш нужда от бележника и касетофона си.

— Просто седяхме тук и разговаряхме. Тъкмо казвах на Роз, че снощи беше най-вълнуващата вечер в живота ми, и ѝ показвах гривната. И... съжалявам, Харпър, но споделих с нея колко виновна се чувствам, че даде толкова пари заради мен. Разчувствах се. — Хвърли умоляващ поглед към Роз, очаквайки да ѝ вдъхне кураж. — И Амелия просто влезе в мен. Внезапно. Не мога да го опиша съвсем ясно. Сякаш слушах разговора... като дете, опряло чаша на стената, за да подслушва какво се говори в съседната стая. Гласовете звучаха приглушено, като ехо.

— Според мен говореше някак злобно и цинично — започна Роз и им преразказа разговора.

— За нея е било нещо обичайно да получава скъпи подаръци срещу секс. — Мич драскаше в бележника си. — Така е приела гривната на Хейли. Тя не разбира — продължи той, когато чу въздишката ѝ на отчаяние — какво е да проявиш щедрост само заради удоволствието да зарадваш някого. Когато е получавала нещо, било е размяна, никога дар от обич.

Хейли кимна и продължи играта си с Лили на пода.

— Дошла е тук — продължи Мич. — Самата тя е казала, че е дошла през нощта. Искала е да навреди на Реджиналд, а може би и на всички в къщата. Възможно е дори да е имала план. Но не го е

осъществила. Можем да предположим, че е била сполетяна от нещо. Казаха е, че е останала завинаги.

— Тук е намерила смъртта си — кимна Хейли. — И духът ѝ все още витае в къщата. Да, почувствах нещо. Вече знаех точно какво е изпитвала, когато се е случило. Умряла е тук и затова е останала. И все още мисли за детето си като за бебе. Вижда себе си такава, каквато е била, когато го е родила, а вероятно и него.

— Това обяснява привързаността ѝ към малките — довърши Харпър. — Щом пораснат, вече не могат да бъдат заместители на нейното дете. Особено щом се превърнат в мъже.

— Притече ми се на помощ, когато се нуждаех от нея — изтъкна Роз. — Осъзнава кръвната връзка. Зачита я, когато пожелае. Силните емоции на Хейли я призоваха. Но отговаряше смислено на въпросите ми.

— Значи аз съм нещо като проводник — въздъхна объркано Хейли. — Но защо точно аз?

— Може би защото си млада майка — предположи Мич. — На възраст, близка до тази, на която тя е умряла. Отглеждаш детето си, а това е нещо, от което самата тя е била лишена. Създаде живот, който ѝ е бил отнет. Какво е възмездието за откраднат живот?

— Смърт — отвърна Хейли, разтреперана. Остана неподвижна, докато Лили тичаше към Харпър с протегнати ръце. — Става все по-силна, чувствам го. Харесва ѝ да се вселява в тяло от плът и кръв, да казва думата си. Но не ѝ е достатъчно. Искане още... — Несъзнателно бе усукала гривната и сведе поглед към нея. — Забравих — прошепна тя. — Господи, забравих! Снощи, докато стоях пред огледалото, тя се появи.

— Снощи пак ли си имала преживяване с нея?

— О, не като това. Просто вместо себе си, видях нея в огледалото... — Тя нервно поклати глава. — Бях в собственото си тяло, само отражението беше нейното. Не казах на никого, защото не исках да развалям вечерта. Реших да се поразсея, а после случката напълно изветря от съзнанието ми. Не изглеждаше каквато сме я виждали друг път.

— Какво искаш да кажеш?

Мич седна и зачака с химикалка в ръка.

— Беше издокарана с червена рокля, но различна от онази, с която бях аз. Разкошен вечерен тоалет с изрязано деколте и голи рамене. Бална рокля, предполагам. Беше окичена с бижута. Рубини и диаманти. Огърлицата ѝ беше...

Хейли замълча и втренчи смаян поглед в гривната си.

— Рубини и диаманти — повтори тя. — Носеше тази гривна. Сигурна съм! Когато я видях в хотела, нещо ме привлече към нея. Не виждах нищо друго на витрината. Беше на дясната ѝ китка. Била е нейна, принадлежала е на Амелия!

Мич стана от мястото си и коленичи на пода до Хейли, за да огледа гривната.

— Не разбирам от стилове и епохи в ювелирното изкуство. Харпър, узна ли нещо за историята ѝ от бижутерския магазин?

— Изработена е около 1890-а — отвърна той с неохота. — Не обърнах особено внимание.

— Може би тя те е подтикнала да ми я купиш! — възкликна Хейли.

— Не, просто исках да ти подаря нещо. Ако се чувстваш виновна или нервна, когато е на ръката ти, можем да я пазим в сейфа.

„Пълно доверие — напомни си Хейли. — Това е любовта.“

— Не — отвърна тя. Приблужи се и го целуна. — Амелия да върви по дяволите!

— Това е моето момиче.

Лили заудря с ръчичка по гърдите на Харпър, докато не ѝ обърна внимание.

— Едното от двете — добави той.

До вечерта Хейли успя да възвърне спокойствието си. Още повече се успокои, щом седна с Лили на люлеещия се стол. Обожаваше тези мигове, когато в стаята настъпваше тишина и можеше да люлее детето си, докато заспи. Пееше ѝ и явно на Лили ѝ харесваше.

За това копнееше Амелия, този копнеж се криеше зад нейната лудост. Само тези мигове на единение и спокойствие — майката, люлееща дете в скута си, пеейки приспивна песен.

„Ще се опитам да мисля за тях винаги когато съм изплашена или ядосана“, обеща си Хейли. Щеше да си напомня какво е загубила

Амелия, какво ѝ е било отнето.

Запя „Спи, детенце сладко“, защото ѝ харесваше и знаеше всички думи. А и обикновено главицата на Лили натезжаваше на рамото ѝ преди края на песента.

Докато детето се унасяше, Хейли долови движение откъм вратата и сърцето ѝ подскочи. После замря, когато Харпър ѝ се усмихна. С леко дрезгавия глас, с който пееше, го предупреди:

— Веднага ще се разсъни, ако те види тук.

Той кимна, изчака няколко секунди и безшумно се оттегли.

Тананикайки, Хейли отнесе Лили до креватчето, зави я и сложи плюшеното ѝ кученце достатъчно близо, за да може да го достигне с ръце.

— Когато станеш на три годинки, мама ще ти купи истинско кученце. Е, добре, на две, но това е последното ми предложение. Лека нощ, миличко.

Остави нощната лампа запалена и излезе от стаята. Харпър се обърна към вратите на терасата, когато я чу да влиза в спалнята си.

— Двете с Лили на люлеещия се стол бяхте красива гледка. Мама често е приспивала мен и братята ми така.

— Затова е толкова приятно човек да седи на този стол. Запечатал е огромна любов.

— Тази вечер е по-хладно. Бихме могли да поседнем отвън.

— Добре.

Хейли взе бебефона от нощното си шкафче и излезе на терасата.

Пред парапета имаше три големи медни сандъчета, пълни със свежи цветя. На нея бе поверена задачата да ги засади тази година и винаги се любуваше на съчетанието от цветове и форми, което бе създала.

— Нямам нищо против жегата по това време на деня. — Наведе се да помирише лилав цвят. — След малко слънцето ще залезе, ще полетят светулки и ще запаят щурци.

— Изплаших се, когато мама ми се обади по телефона.

— Нищо чудно.

— Ето какво предлагам. — Харпър взе ръката ѝ в дланите си. — Не бива да оставаш тук след случилото се днес. Не е зле утре да се пренесеш у Лоугън и да вземеш отпуск — продължи той, доловил недоумението ѝ.

— Отпуск ли?

— Все едно е дали си в центъра или в Харпър Хаус. Най-добре е да постоиш далеч и от двете известно време. С Мич ще се опитаме да проследим историята на гривната.

— Просто да събера багажа си и да се пренеса у Стела ли? Да напусна работа!

— Не съм казал да напуснеш, а да вземеш отпуск. — Говореше с такова търпение, че тонът му я накара да настръхне. — Поговорих с мама и попитах Стела дали ще има нещо против да им погостуваш.

— Вече си разговарял с тях? — ядоса се Хейли.

— Няма смисъл да упорстваш, така е най-разумно.

— Щом смяташ, че най-разумно е ти да вземаш решения вместо мен, обсъждай ги с други хора и накрая ми ги поднеси на тепсия. — Хейли решително се отдръпна крачка назад, сякаш да покаже колко здраво е стъпила на земята. — Няма да ми нареждаш какво да правя, Харпър. Няма да напусна тази къща, освен ако Роз не ми посочи вратата.

— Никой не те гони. Какво лошо има да погостуваш на приятелка, по дяволите?

Звучеше толкова разумно. Но изнервящо.

— Защото тук е моят дом. Живея в тази къща и работя тук.

— Ще си остане твой дом. По дяволите, не бъди толкова твърдоглава!

Този изблик на гняв я накара да изпита задоволство. Означаваше, че може да отвърне със същата язвителност.

— Престани да ругаеш и да ме обиждаш.

— Не съм... — Харпър премълча следващите думи, гневно пъхна ръце в джобовете си и закрачи по терасата, борейки се със своята избухливост. — Самата ти каза, че Амелия става все по-силна. Защо да оставаш тук? Рискуваш да ти се случи нещо, когато можеш просто да се преместиш на няколко километра. И то временно.

— За колко време, обмисли ли и това? Нима искаш да досаждам на Стела и да седя със скръстени ръце в дома ѝ, докато решиш, че мога да се върна?

— Докато опасността премине.

— Как ще разбереш, че е преминала, и откъде можеш да бъдеш сигурен, че ще премине? Щом си толкова изплашен, защо ти не се

изнесеш?

Харпър впери гневен поглед в градината.

— Много хитър ход. Сдържаш злобните си забележки и се перчиш със самообладанието си. Но това, което не изрече, е изписано на лицето ти. — Тя грубо го блъсна. — Не мисли, че не съм отгатнала какво беше на върха на езика ти.

— Не ми приписвай неща, които не съм казал. Искам да отидеш някъде, където няма да се тревожа за теб.

— Никой не те кара да се тревожиш. От доста години се грижа сама за себе си. Не съм нито глупава, нито толкова твърдоглава, че да отричам колко съм обезпокоена от случилото се. Но притежавам достатъчно разум, за да се досетя, че може би аз съм тази, която трябва да води последната битка. Може би аз ще сложа край на цялата история. Роз успя да разговаря с нея, Харпър! Следващия път може би ще стигне до отговорите, които ще ни разкрият какво точно се е случило и какво трябва да сторим, за да поправим несправедливостта.

— Следващия път ли? Какво говориш? Не искам тя да те докосва.

— Ти не си този, който решава, а аз не съм страхлива. Нима ме познаваш толкова слабо, че очакваш веднага да заприпкам като послушно кученце?

— Не се опитвам да управлявам живота ти, по дяволите! Просто искам да те предпазя.

Изглеждаше толкова съкрушен, че Хейли почти изпита съжаление към него.

— Не можеш, не и по този начин. Единственото, което ще постигнеш, като кроиш подобни планове зад гърба ми, е да ме вбесиш.

— Добре тогава, дай ми една седмица. Позволи ми да опитам...

— Харпър, те са отнели детето й. Довели са я до лудост. Може би и вече е била на ръба на умопомрачението, но те определено са я довършили. Вече цяла година съм част от всичко това. Не мога просто да избягам. — Вдигна ръка и потърка гривната, която все още бе на ръката й. — Тя ми я показа по някакъв начин. Нося бижу, което е принадлежало на нея. Но ти ми го подари, а това означава нещо. Трябва да разбере какво. Затова е важно да остана тук с теб. — Внезапно обзета от нежност, докосна лицето му. — Трябваше да

знаеш, че ще предпочета да остана. Какво отговори майка ти, когато ѝ каза, че ще ме убеждаваш да се преместя при Стела?

Харпър сви рамене и бавно запристъпва към парапета.

— Така и предположих. Навярно и Стела е реагирала по същия начин.

— Лоугън е съгласен с мен.

— Не се и съмнявам. — Хейли застана до него и обви ръце около кръста му. Имаше силен, мускулест гръб. Закален от работа мъж и същевременно принцът на замъка. Неустоима комбинация... — Оценявам загрижеността ти, но не одобрявам методите. Това успокоява ли те донякъде?

— Не особено.

— Признавам, че съм поласкана от тази загриженост, но не искам да се опитваш да се разпореждаш с живота ми.

— Не се разпореждам... — Харпър въздъхна и когато се обърна към нея, долови твърдостта в очите ѝ. — Непоправима си.

— Държа на своето. Мисля, че инатът е в кръвта на рода Ашби, въпреки че съм наследила малка част от нея. На всяка цена трябва да участвам в търсенето на отговори, Харпър. Важно е за мен, може би още повече сега, когато двете с Амелия имаме общо съзнание. Господи, колко налудничаво звучи, но не зная как иначе да се изразя.

— Тя просто се вселява в теб.

Изражението ѝ стана по-сериозно.

— Да, мисля, че би могло да се нарече така. Имаш право да бъдеш ядосан. Разбирам защо си разтревожен и ти е трудно да се примириш с отказа ми.

— Ако продължиш да излагаш толкова разумни доводи, наистина ще ме вбесиш. — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Държа на теб, Хейли, затова се тревожа.

— Зная, но не забравяй, че и самата аз държа на себе си, безпокоя се и се старая да бъда възможно най-предпазлива.

— Ще остана при теб тази нощ. И аз няма да отстъпя.

— Добре, аз също искам да останеш. Знаеш ли... — Хейли плъзна ръце около врата му и преплете пръсти. — Ако опитаме да се държим, сякаш тя не съществува, може би ще направи нещо. Мисля, че трябва да я подложим на това изпитание. — Повдигна се на пръсти и го погледна в очите. — Малък експеримент.

— Човек с моята професия живее, за да експериментира.
— Влез. — Отдръпна се назад да му стори път. — Да подготвим лабораторията.

По-късно, докато лежах с лица един към друг в тъмнината, тя погали косите му.

— Този път, изглежда, не прояви интерес.

— Действията на призрак, който би трябвало да витае в приют за душевноболни, са непредсказуеми.

— Предполагам, че си прав. — Хейли се притисна към него. — Ти си нещо като учен, нали?

— Може да се каже.

— Обикновено учените провеждат един експеримент няколко пъти, с леки изменения. Поне така съм чувала.

— Напълно вярно е.

— Тогава — затвори очи тя и се остави на ласките му — трябва да опитаме отново. Не мислиш ли?

— Съгласен съм. Ето, отдава ни се възможност.

Хейли отвори очи и се засмя:

— Там, откъдето идвам, не го наричат „възможност“.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейвид обърна картата наопаки и прокара пръст по следващия участък от шосето.

— Същински детективи сме. Като Батман и Робин.

— Те не бяха детективи, а борци срещу престъпността — поправи го Харпър.

— Всезнайко! Е, добре, като Ник и Нора Чарлз.

— Кажете накъде да завия, Нора?

— Надясно след около три километра. — Дейвид остави разгънатата карта в скута си и извърна глава да посъзерцава пейзажа. — Попаднахме на гореща следа към произхода на мистериозното бижу. Но какво ще правиш, когато стигнеш до мястото, където е изработена гривната?

Харпър сви рамене.

— Ще измисля. Омръзна ми да стоя и да чакам нещо да се случи. Бижутерът каза, че е получена от имението Хопкинс.

— Стана като по мед и масло...

— Какво, гладен ли си?

— Така прозвуча историята ти — обясни Дейвид. — Приятелката ми страшно хареса гривната. Скоро е рожденият ѝ ден и щом толкова си пада по подобни бижута, реших да попитам дали имате и други. Нещо, принадлежало на същата фамилия, нали? Живели са в имението Кент? Онзи тип така се разбърза да ти предостави информация и дори се опита да ти пробута два кичозни пръстена. Етел Хопкинс не е имала безупречен вкус. Все пак трябваше да се бръкнеш и за обиците. Хейли щеше да ги хареса.

— Скоро ѝ купих гривна. Би било прекалено да добавя и обици точно сега.

— Наближаваме десния завой. Никога не е грешка да подариш обици — увери го Дейвид, след като Харпър зави. — На около осемстотин метра по тази улица. Трябва да се намира отляво.

Харпър паркира на широка алея до последен модел „Таун Кар“ и забарабани с пръсти по волана, загледан в обширните земи на имението.

Къщата бе голяма и добре поддържана, в богаташки квартал. Представляваше двуетажна сграда в английски стил Тюдор, а в градината отпред растяха стари дъбове и красиво оформени дрянове. Тревата бе окосена и свежа, личеше си, че се поддържа от опитен градинар, а има и напоителна система.

— Е, какво узнахме дотук? — запита Харпър. — Заможна семейство, над средната класа...

— Единствената жива наследница е Мей Хопкинс Айвс-Фицпатрик, дъщеря на Етел — прочете Дейвид от записките, които бе водил в съдебния архив. — На седемдесет и шест години е, два пъти се е омъжвала и е овдовявала. Можеш да ми благодариш, че успях да извлека тази информация с методите на Мич, които старателно наблюдавам и усвоявам.

— Да видим дали чарът ти ще ни помогне да узнаем кога майка ѝ се е сдобила с гривната.

Позвъниха на вратата и зачакаха в следобедната жега.

Жената, която отвори, бе с късо подстригани, лъскави кестеняви коси и избледнели сини очи зад очилата с модерни позлатени рамки. Беше дребничка, не по-висока от метър и петдесет, елегантно облечена с тъмносин памучен панталон и снежнобяла риза. На врата си носеше перлена огърлица, на ръцете — пръстени със сапфири, а на ушите — изящни златни халки.

— Нямаме вид на хора, които се занимават с разносна търговия — каза тя с дрезгав глас и задържа ръката си на дръжката на остъклената врата.

— Не сме търговци, госпожо — потвърди мъжът с най-чаровната си усмивка. — Казвам се Харпър Ашби, а това е приятелят ми Дейвид Уентуърт. Бихме искали да разговаряме с Мей Фицпатрик.

— Вече го правите.

Жената изглеждаше поне с десет години по-млада от истинската си възраст — седемдесет и шест. „Дължи се на гените ѝ или по-вероятно на пластичната хирургия“, помисли си Харпър.

— Приятно ми е, госпожо Фицпатрик. Осъзнавам, че ще прозвучи малко нахално, но може ли да влезем и да поговорим с вас?

Колкото и слаби да бяха бледите ѝ очи, погледът им го прониза като стрела.

— Нима приличам на слабоумна старица, която би допуснала непознати мъже в дома си?

— Разбира се, че не, госпожо — успокой я Харпър. Но се запитва защо жена, която твърди, че е разумна, вярва, че стъклената врата е достатъчно надеждна преграда. — Тогава, ако нямате нищо против, ще ви задам само няколко въпроса...

— Ашби ли казахте?

— Да, госпожо.

— Имате ли някаква връзка с Мириам Норууд Ашби?

— Да, госпожо. Беше моя баба по бащина линия.

— Бегло я познавах.

— Аз не мога да кажа същото.

— Не бих и очаквала, тя почина твърде отдавна. Значи ти си момчето на Розалинд Харпър.

— Да, госпожо, най-големият ѝ син.

— Срецали сме се няколко пъти. Първият беше на сватбата ѝ с Джон Ашби. Приличаш на нея, нали?

— Да, така е, госпожо.

Тя отмести поглед към Дейвид.

— Но това момче не е твой брат.

— Приятел на семейството съм, госпожо Фицпатрик — каза Дейвид с ослепителна усмивка. — Живея в Харпър Хаус и работя за Розалинд. Може би ще се почувствате по-спокойна, ако се обадите на госпожа Харпър, преди да разговаряте с нас. С удоволствие ще ви дадем номер, на който можете да се свържете с нея, и ще почакаме тук, докато позвъните.

Вместо това, тя отвори вратата.

— Не вярвам внукът на Мириам Ашби да е способен да ме халоса по главата. Влезте.

— Благодарим ви.

Къщата бе безупречно чиста и поддържана като собственичката си. Минаха по лъснат дъбов паркет край бледозелени стени. Госпожа Фицпатрик ги покани в просторния хол, обзаведен в съвременен, почти минималистичен стил.

— Предполагам, че бихте пийнали нещо, момчета.

— Не искаме да ви притесняваме, госпожо Фицпатрик — каза Харпър.

— Ще ви почерпя само с подсладен чай. Седнете, идвам след минута.

— Изискана е! — отбеляза Дейвид, когато тя излезе от стаята. — Малко остаряла, но от класа.

— Къщата или жената?

— И двете. — Той се настани на дивана. — Правилно заложи на името Ашби-Харпър. С чар не би успял да я предразположиш.

— Интересно е, че е познавала баба ми. Доста по-млада е от нея. Както, че е била поканена и на сватбата на майка ми. Толкова преплетени пътища... Може би някой от предците ѝ е познавал Реджиналд или Беатрис.

— Съвпаденията са случайност само ако нямаш отворено съзнание.

— Когато живееш в къща, обитавана от призрак, съзнанието ти е като портал. — Харпър скочи на крака, щом Мей влезе с поднос и чаши. — Благодарим ви, че се съгласихте да ни отделите време, госпожо Фицпатрик. — Взе подноса и го сложи на масичката. — Ще се постареем да бъдем кратки.

— Баба ти беше добра жена. Не бяхме близки приятелки, но дядо ти и първият ми съпруг имаха малко съвместно начинание преди години — търговия с недвижими имоти. Това донесе значителни приходи на всички. Е, защо внукът ѝ потропа на вратата ми? — попита накрая тя.

— Става дума за една гривна от имението на майка ви.

Старицата наклони глава — учтив знак, че се е заинтересувала.

— От имението на майка ми ли?

— Да, госпожо. Случайно купих тази гривна от бижутер, който я е получил оттам.

— Нещо нередно ли има?

— Не, не, госпожо. Надявам се, че може би си спомняте историята на гривната, тъй като много се интересувам от произхода ѝ. Открих, че е изработена около 1890-а. Представлява редица рубинени сърца, обградени с диаманти.

— А, да, спомням си това бижу. Продадох го наскоро заедно с няколко други, които не ми допадаха, затова не виждах смисъл да ги

държа в сейфа, където се пазеха от няколко години, след смъртта на майка ми. — Отпи чай, без да откъсва поглед от Харпър. — Любопитен си да узнаеш историята ѝ?

— Да, госпожо.

— Но не желаяш да споделиш защо.

— Вярвам, че някога е принадлежала на моето семейство... поради доста заплетени причини. Когато открих това, реших, че е интересно и си струва времето и усилията да задоволя любопитството си.

— Така ли? Е, и аз мисля, че е интересно. Гривната е била подарена от дядо ми на баба ми през 1893-а по случай годишнина. Възможно е навремето да са били изработени няколко със същия дизайн.

— Да, възможно е.

— Но зад нея наистина се крие необичайна история, ако желаяш да я чуеш.

— Разбира се.

Тя повдигна чинийката със сладки, които бе донесла с чая, и изчака, докато двамата си вземат от тях. След това се облегна назад с лека усмивка.

— Баба ми и дядо ми не са имали щастлив брак. Дядо ми е бил нещо като дребен мошеник. Често играел комар, сключвал съмнителни сделки и обичал компанията на леки жени. Така било поне според баба ми, която доживя до деветдесет и осем години, така че я познавах доста добре. — Стана и взе от една етажерка снимка в тънка сребърна рамка. — Тук са с дядо ми. — Подаде снимката на Харпър. — Портрет, направен през 1891-а. Мошеник или не, очевидно е бил хубавец.

— И двамата са изглеждали добре.

Харпър забеляза, че дрехите, прическите и дори жълтеникавият оттенък на снимката са същите като онези, които Мич бе закачил на работното си табло.

— Била е красавица. — Дейвид вдигна поглед. — Приличате на нея.

— Казвали са ми го. И физически, и по темперамент! — С явно задоволство тя върна снимката на мястото ѝ. — Баба ми споделяше кои са били двата най-щастливи дни в живота ѝ. Първият е бил този на сватбата ѝ, когато била твърде млада и наивна, за да знае какво я

очаква. А вторият — когато овдовяла, около дванайсет години по-късно, и вече можела да се радва на живота, без да е принудена да търпи мъж, отдавна загубил доверието ѝ.

Отново седна и повдигна чашата си.

— Привлекателен мъж, както видяхте. Чаровен, според всички, които са го познавали, и със завиден успех в комара и тъмните сделки. Но баба ми беше жена с висок морал. Все пак е направила доста компромиси и се е възползвала от успехите на съпруга си, въпреки че не ги е признавала. — Старата жена остави чая и се облегна назад, очевидно доволна, че слушат разказа ѝ с интерес. — Неведнъж е споменавала как при една от пианските изповеди на дядо ми чула, че подаръкът ѝ по случай годишнина — гривната с рубинените сърца, има съмнителен произход. Била спечелена на комар от търговец на бижута, който ги купувал на безценица от отчаяни хора, изпаднали в нужда и принудени бързо да продадат всичко ценно, което притежават. Често и от крадци, които прикривал.

Тя се усмихна широко на нещо, което внезапно ѝ хрумна.

— Гривната била собственост на любовницата на доста богат мъж и била открадната от една от слугините ѝ, след като той зарязал държанката си. Историята, която баба ми твърдеше, че е чула, е, че жената напълно полудяла, а после безследно изчезнала. — Отново посегна към чашата си и отпи глътка. — Винаги съм се питала дали е истина.

Харпър отиде първо при майка си и коленичи до нея в градината пред къщата. Разсеяно започна да ѝ помага да пlevи.

— Чух, че днес си прекъснал работата си за няколко часа — започна тя.

— Искан да свърша нещо. Защо си без шапка?

— Забравих я. Излязох за малко, а се залових с това.

Той свали бейзболната си шапка и я сложи на главата ѝ.

— Помниш ли колко пъти, когато се прибираще от училище и ме заварваше да работя тук, сядаше до мен? После ми помагаше да пlevя или засаждам и ми разказваше за неприятностите и победите си през деня?

— Винаги беше готова да ме изслушаш. И мен, и Остин, и Мейсън. А понякога — и тримата наведнъж. Как успяваше?

— Една майка има уши за гласа на всяко от децата си. Тя е като диригент, който чува всеки отделен инструмент от оркестъра — дори при изпълнение на симфония. Какво терзае малкото ми момче този път?

— Права беше за Хейли.

— Опитвам се, това е политиката ми. Но за какво по-точно съм права?

— Че не би се съгласила да се пренесе у Лоугън, ако я помоля да го стори.

Роз повдигна вежди и очите ѝ проблеснаха в сянката под козирката.

— Помоли ли я?

— Да, казах ѝ, че така е най-добре. — Харпър сви рамене. — Какво значение има, когато мислиш доброто на някого?

С непринуден смях Роз закачливо докосна бузите му с изцапаните си ръце.

— Истински мъжкар!

— Нали преди минути бях малкото ти момче?

— Моето момче е станало истински мъжкар. Не виждам нищо лошо в това. Понякога ми е забавно, както сега, друг път ми е трудно да повярвам, а в редки случаи не мога да се примиря. Скарахте ли се? Не изглеждахте сърдити един на друг сутринта, когато слязохте заедно за закуска.

— Не, всичко е наред. Ако ти е неприятно да спя с нея в къщата, ще проявя разбиране.

— Значи ще зачетеш светостта на този дом и ще спиш с нея другаде?

— Да, така ще сторя.

— И аз съм спала с мъже в Харпър Хаус, без да съм омъжена. Това не е катедрала, а къща. Колкото моя, толкова и твоя. Щом правиш секс с Хейли, можеш да бъдеш спокоен. Стига да внимавате — добави тя и го стрелна с поглед.

Раменете му потръпнаха — дори след толкова години...

— Вече сам си купувам презервативи.

— Радвам се да го чуя.

— Исках да поговорим за нещо друго. Проследих историята на гривната до Амелия.

Роз широко отвори очи и се отпусна на колене.

— Успял си? Това се казва бърза работа.

— Може и да е съвпадение или късмет, не съм сигурен как, но се получи. Била е купена от имението на Етел Хопкинс. Починала преди няколко години, а дъщеря ѝ решила да продаде част от нещата, които не харесвала или не искала да пази. Мей Фицпатрик каза, че те познава.

— Мей Фицпатрик ли? — Роз притвори очи и мислено прелисти безкрайния списък на познатите си. — Съжалявам, но не мога да се досетя коя е тя.

— Имала е предишен брак. Тогава фамилното ѝ име е било... Айвс.

— Мей Айвс също не ми говори нищо.

— Е, тя каза, че сте се срещали само няколко пъти. Първият е бил на сватбата ти с татко. Била е сред гостите.

— Е, това е интересно, но никак не ми помага. Мисля, че тогава майките ни бяха поканили всички от Шелби Каунти и половината щат Тенеси.

— Познавала е баба Ашби.

Харпър седна до нея на пътеката и ѝ разказа за разговора си с Мей Фицпатрик.

— Колко удивително! — замисли се Роз. — Толкова криволици и обрати и най-сетне парчетата пасват...

— Мамо, тя се досети. Възпитана жена като нея не би го изрекла, но събра две и две и стигна до извода, че Реджиналд Харпър е богатият покровител, подарил гривната на любовницата си. Доста вероятно е да се разприказва.

— Нима мислиш, че ме е грижа? Скъпи, фактът, че прадядо ми е имал държанки, които периодично е захвърлял, и е водел живот, пълен с изневери, няма никакво значение нито за мен, нито за теб. Не носим отговорност за поведението му. И това е нещо, което искрено се надявам Амелия да проумее. — Тя продължи да изтръгва плевели. — Що се отнася до другите му постъпки, които също са непростими, отново нямаме вина. Мич пише книга. Ако ти или братята ти смятате,

че доколкото е възможно, тайната трябва да остане в семейството — добре! Но иначе искам да я публикува.

— Защо?

— Ние нямаме вина и не носим отговорност за поведението му. Това е самата истина — каза тя. После се облегна назад и го погледна съсредоточено. — Но мисля, че ако се разчуе, ще можем да кажем, че сме ѝ отдали дължимото. Така ще проявим уважение към своята прабаба, която — независимо от начина си на живот — е била най-малкото унижена и жестоко наранена. — Повдигна ръка и притисна калната си длан към неговата. — Тя е наша кръв.

— Безсърдечен ли съм, щом искам да си отиде веднъж завинаги заради всичко, което причини на теб, а сега и на Хейли?

— Не, но това означава, че двете с Хейли сме ти скъпи. Достатъчно за днес. — Роз изтри ръце в крачолите на работния си панталон. — Ще се сварим в тази жега, ако стоим тук твърде дълго. Ела с мен да поседнем на хладно и да пийнем бира.

— Каж ми още нещо. — Харпър се загледа в къщата, докато вървяха по пътеката към нея. — Как разбра, че татко е мъжът на живота ти?

— Видях звезди посред бял ден! — шеговито се засмя тя и го хвана под ръка. — Кълна се! Бях толкова млада, а той сякаш свалеше звездите за мен. Но мислех, че е просто увлечение. Разбрах, че сме родени един за друг една вечер, когато разговаряхме с часове. Измъкнах се от къщи, за да се срещна с него. Господи, татко щеше да ме одере жива! Но само си говорихме дълги часове под една върба... Беше юноша, а вече знаех, че ще го обичам цял живот. И наистина е така. Разбрах го, защото седяхме там почти до зори, а той ме разсмиваше и ме караше да мечтая и да тръпна. Не вярвах, че ще мога отново да обикна някого. Но се случи. Все пак никога не ще забравя баща ти, Харпър.

— Зная, мамо. — Той сложи ръката си върху нейната. — А как го разбра за Мич?

— Мислех си, че вече съм твърде препатила, за да видя звездите, които някой би ми свалил... Поне в началото. Беше по-бавно и плахо. И той ме разсмиваше и ме караше да мечтая и да тръпна. В един миг от това бавно и плахо изкачване го погледнах и отново почувствах топлината в сърцето си. Бях забравила какво е да я усещаш.

— Мич е добър човек. Обича те, гледа те, когато влизаш или излизаш от стаята. Радвам се, че го намери.

— Аз също.

— А срещата ти с татко? Под коя върба беше?

— О, беше под едно голямо, красиво старо дърво отзад, до някогашните конюшни. — Роз замълча, погледна към руините и посочи натам. — Скоро Джон дойде отново и издълба инициалите ни в кората му. Но следващата нощ мълния порази върбата и я разцепи надве... Господи!

— Амелия... — тихо промълви той.

— Най-вероятно. Досега не ми бе хрумвало, но си спомням, че нямаше буря. Прислужниците говореха за дърво, ударено от гръм, без да е имало буря.

— Значи още тогава е показвала нрава си — замислено рече Харпър.

— Колко подло от нейна страна! Плаках за тази върба. Бях се влюбила под нея и заплаках, докато градинарите разчистваха останките ѝ.

— Не се ли питаш дали Амелия не е имала и други агресивни прояви, когато мислехме, че е добронамерена? Дребни, незначителни събития, на които не сме обръщали внимание и сме ги смятали за резултат от нелепи случайности. — Той отново се загледа в къщата и се замисли за това, което означаваше тя за него... и за онази, която бе бродила из нея дълго преди раждането му. — Никога не е била добронамерена.

— Таяла е в себе си целия този гняв, потискала го е.

— Понякога е бликвал като вода през пролука в бент. Ала стихията става все по-неудържима. Не можем да я обуздаем, мамо! Трябва да я отприщим и оставим да изтече до капка.

— И как ще стане това?

— Като разрушим бента.

По здрач Хейли се разхождаше в градината. Детето бе заспало, а бебелефонът бе при Роз и Мич. Видя колата на Харпър, което означаваше, че той е някъде наблизо. Но не беше в къщата си, защото тя бе почукала и надникнала през прозорците.

„Не сме сиаамски близнаци“, напомни си Хейли. Той не бе останал за вечеря, каза, че се налагало да излезе за нещо, но щял да се върне, преди да се стъмни.

Е, вече почти се беше мръкнало и тя просто се питаше къде е Харпър.

Освен това обичаше да се разхожда в градината привечер. Дори при сегашните обстоятелства. Действаше ѝ успокояващо, а тя определено се нуждаеше от утеха, след като безброй пъти мислено си преповтори историята, която ѝ бе разказал за гривната.

Сигурна бе, че все повече се приближават към отговорите. Но вече не бе толкова уверена, че всичко ще свърши, щом ги открият.

Може би Амелия нямаше да се задоволи и да се откаже от последните си връзки с този свят, за да се пресели в... отвъдния.

Явно се чувстваше добре, щом се вселяваше или въплъщаваше в чуждо тяло от плът и кръв? Хейли бе убедена, че както и да се наричаше това, то ѝ доставяше удоволствие. Но това бе ново преживяване не само за Амелия, но и за самата нея.

„Ако се случи отново... Всъщност, когато се случи — поправи се тя и си заповяда да приеме неизбежното, — тогава ще бъде побдителна и по-подготвена.“

Нима целта ѝ не бе именно такава, докато бродеше тук сама в полумрака? Нямаше смисъл да се самозаблуждава, че не е съзнателен ход. Беше отправяне на предизвикателство: Хайде, ела, кучко! Искаше да види доколко ще може да владее положението и как ще се справи с него, когато няма кой да я защити. Или щеше да пострада?

Но нищо не се случваше. Хейли се чувстваше съвсем нормална, беше на себе си...

Дори когато идващ от сенките шум я накара да подскочи. Спря се, раздвоена между мисълта за бягство и готовността за битка. Напрегнато се послуша, долавяйки ритмично повтарящите се звуци, докато плахо пристъпваше напред.

Приличаха на... Не, не беше възможно! Все пак сърцето ѝ се разтуптя, когато си представи призрачния силует, копаещ гроб.

Гробът на Амелия. Струваше ѝ се правдоподобно. Може би това бе отговорът, най-сетне! Реджиналд я бе убил и погребал някъде в имението. Сега щеше да узнае мястото на гроба в едно от малкото

неразровени кътчета. Тогава щяха да сложат някакъв знак или паметна плоча... или каквото се правеше в подобен случай.

Тогава Харпър Хаус щеше да престане да бъде къща, обитавана от призрак.

Безшумно се придвижи между руините на някогашните конюшни, приближавайки се, доколкото ѝ достигаше смелост. Дланите ѝ бяха влажни, а учестеното ѝ дишане сякаш кънтеше в ушите ѝ.

Сви покрай постройката по посока на звука, очаквайки да изживее миг на ужас и изумление.

Но видя Харпър, гол до кръста и хвърлил тениската си на земята, да копае дупка.

Разочарована, Хейли шумно въздъхна:

— За бога, Харпър, адски ме изплаши! Какво правиш тук?

Той продължи да забива лопатата и да хвърля пръст върху купчината до дупката. Макар и все още разтреперана, тя вдигна поглед към небето и тръгна към него с гневна походка.

Харпър подскочи стреснато, когато Хейли го побутна с пръст по гърба. Сякаш не чул учудения ѝ вик, той рязко се завъртя и повдигна лопатата като бухалка. В последния миг успя да овладее замаха си и изрече куп ругатни, когато я видя как залитна назад и тупна на земята.

— Всемогъщи боже! — Харпър свали слушалките на раменете си. — Защо се промъкваш така по тъмно, по дяволите?

— Не съм се промъкнала, извиках ти! Ако музиката не гърмеше в ушите ти, щеше да ме чуеш. Едва не ме халоса с тази лопата! — Хейли избухна в нервен смях, но опита да се овладее. — Да можеше да видиш физиономията си — така ококори очи!

Тя сложи ръце пред лицето си и сви пръсти като пред огромни очни ябълки. А после отново не можа да сдържи смеха си, когато той изръмжа срещу нея.

— Добре, добре, спокойно — рече тя помирително. — Но можеш поне да ми помогнеш да се изправя, след като ме повали на земята.

— Не съм те повалил, но малко оставаше...

Подаде ѝ ръка и я издърпа.

— Взех те за Реджиналд, който копае гроба на злочестата Амелия — призна си Хейли.

Харпър поклати глава, подпря се на лопатата и втренчи поглед в нея.

— И какво, реши да му помогнеш ли?

— Е, трябваше да проверя. Впрочем какво правиш тук по мръкнало, каква е тази дупка?

— Още е светло!

— Самият ти каза, че е тъмно, когато ми се разкрещя. Какво правиш?

— Играя бейзбол.

— Не виждам причина да се заяждаш. Аз съм тази, която едва не се гътна от страх.

— Извинявай. Удари ли се?

— Не. Ще засадиш дръвче ли? — Най-сетне Хейли забеляза върбовата фиданка. — Защо точно тук, Харпър, и защо по това време?

— За мама е. Днес ми разказа как една нощ се измъкнала от къщи, за да се срещне с баща ми. Седели под върба, която се намирала тук, и разговаряли с часове. Тогава се влюбила в него. На следващия ден дървото било поразено от гръм. Амелия го е направила... — каза Харпър и извади поредната лопата пръст. — Или поне е доста вероятно да е била тя. Затова реших да засадя нова върба на същото място.

Хейли остана мълчалива, докато той оглеждаше дупката и корените, вързани в чувалче. Сетне Харпър отново загреба пръст.

— Това изпълва сърцето ми с умиление — въздъхна тя. — Мога ли да ти помогна, или държиш да го засадиш сам?

— Дупката е почти готова. Сега заедно ще поставим фиданката.

— Никога не съм засаждала дръвче.

— Както виждаш, дупката трябва да е широка три пъти колкото чувалчето, но не по-дълбока. Нужно е достатъчно място около корените, за да се разпрострат. — Той взе дръвчето и го положи в дупката. — Как ти се струва?

— Чудесно е.

— Сега леко разхлаби чувалчето и го дръпни надолу, за да видим докъде е стигала пръстта. Но преди това включи онова фенерче ей там, защото вече наистина се стъмни. Трябваше ми малко време да набавя всичко необходимо.

Хейли включи фенерчето, приклепна и го насочи в дръвчето.

Харпър насипа около стъблото пръст, малко над корените.

— Трябва да го засадим на същата дълбочина, докъдето е била пръстта в чувалчето — рече той. — Има няколко стърчащи коренчета за подрязване. Подай ми градинарските ножици.

Тя посегна към тях и въздъхна:

— Шумът от копаене на дупка за дръвче е същият като от копаене на гроб.

Харпър я изгледа учудено.

— Виждала ли си някого да копае гроб?

— Само във филмите.

— Добре, ще запълним дупката и малко ще отъпчем почвата. Нямам други ръкавици, вземи тези.

— Недей! — Хейли махна с ръка, когато той понечи да свали своите. — Няма страшно, ако се поизцапам. Добре ли се справям?

— Да, чудесно. Просто запълвай и отъпквай навътре към стъблото, като оставяш лека вдлъбнатина по края.

— Обичам допира на пръстта.

— Знам за какво говориш. — Когато най-сетне привършиха, той извади ножчето си, отрязва стърчащите над пръстта краища на чувалчето и се изправи. — Ще го полеем обилно, като сипваме вода в улея около могилката, ето така.

Довлече една от пълните кофи, които предварително бе донесъл, и кимна, щом тя повдигна другата.

— Ето, ти засади дръвче.

— Поне помогнах. — Хейли се отдръпна и огледа върбичката. — Изглежда прекрасно, Харпър. Този жест ще означава много за майка ти.

— За мен също. — Той се наведе да събере инструментите си. — Може би трябваше да почакаме до пролетта, но исках да го направя веднага. За да натрия носа на онази натрапница. Нека поразява дървета, колкото си иска, но аз винаги ще засаждам нови. Държах да ѝ дам да разбере това още сега.

— Здравата те е ядосала.

— Вече не съм хлапе, което може да омайва с приспивни песни. Прозрях истинската ѝ същност.

Хейли поклати глава и леко потрепери от вечерния хлад.

— Не мисля, че досега е разкрила цялата си същност пред когото и да е от нас.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оранжерията за разсаждане бе нещо повече от работно място за Харпър. Той гледаше на нея като на къщичка за игри, светилище и лаборатория. Често се потапяше часове наред в топлия, изпълнен с музика въздух, работеше, експериментираше или просто се наслаждаваше на удоволствието да бъде единственото човешко същество в този свят на растения.

Често предпочиташе тяхната компания пред тази на хората. Не беше сигурен дали това е правилно, но не го беше и грижа.

Бе намерил своето призвание. Смяташе се за късметлия, че може да изкарва прехраната си с нещо, което го кара да се чувства толкова щастлив.

Братята му бяха напуснали родния дом, за да открият своите поприща. Той бе имал предимството да остане на мястото, което обича, и да се занимава с любимата си дейност.

Имаше дома, работата и семейството си. През целия си зрял живот бе излизал с жени, които харесваше, но никоя от тях не го бе карала да се замисли за следващата стъпка по пътя към далечното и неясно бъдеще.

Нямаше повод за тревога. Представата му за брака бе изградена върху спомените за отношенията, които имаха родителите му. Любов, всеотдайност и уважение, слети в едно неразруσιμο приятелство.

Разбираше, че майка му е открила този свят за втори път с Мич. Не бе станало внезапно, а по-скоро като внимателно съединяване на присадка с растението майка до получаване на свършен резултат.

Според него, само нещо толкова силно и важно би си струвало времето и риска.

Изживя приятни мигове с жените, преминали през живота му, но не си представяше никоя от тях като единствената.

Преди да срещне Хейли.

Сега голяма част от света му се бе променила, докато останалата си бе все същата, за негово успокоение.

Днес бе избрал музика на Шопен за настроението на растенията, докато в слушалките му гърмеше рок.

Работното му място не бе добре подредено. Едни до други стояха растения в различни стадии на развитие, кофи с чакъл или с дървени стърготини, разпилени ролки тиксо и връзки, щипки и етикети. Въргаляха се парчета от чували, саксии, торбички с пръст и заплетени ластици, тавички с ножове и ножици. Но той винаги знаеше къде да открие това, което му е нужно.

Случваше се безуспешно да търси два еднакви чорапа в скрина си, но винаги намираше необходимия инструмент.

Както всяка сутрин, тръгна по пътеката да проветри тентите, под които бяха приютени растенията му. Няколко минути повече без покривалата и всяка капка влага по тях щеше да пресъхне, което би увредило растенията майки. Гъбичните заболявания бяха друг неизменен проблем. Все пак при твърде сух въздух имаше опасност да загинат. Докато ги проветряваше, прецени напредъка им и огледа за признаци на болест или загниване. Беше особено доволен от камелиите, които присади през зимата. Нужна им бе още една година, може би две, за да започнат да цъфтят, но той вярваше, че си заслужава чакането.

Трябваше да влага в работата страст, но и търпение, и цялата си вяра.

Водеше записки, които щеше да въведе в компютъра си. Имаше активен, стабилен растеж на разсада от астрофитум^[1], който бе успял да запази под стъклени похлупаци. А и присадките на клематиса също изглеждаха силни и здрави.

При повторната обиколка отново зави растенията. По-късно трябваше да се отбие до езерото да нагледа водните лилии и ирисите, от които искаше да направи хибрид. Страничен личен експеримент, който се надяваше да се окаже сполучлив.

Освен това щеше да има повод за разхлаждащо потапяне във водата в горещия ден.

Но първата му грижа бяха няколко култивирани растения.

Беше събрал нужните инструменти и избрал здраво растение майка от саксийната си лантана^[2]. Направи напречния разрез и я съедини с присадка от вибурнум^[3]. Дебелината на стъблата бе почти

еднаква и лесно успя да ги съедини така, че камбият от двете страни да се срещне.

Използваше ластици, но прилагаше съвсем лек натиск дори докато ги привързваше едно към друго. Когато прецени, че връзката е достатъчно здрава, я поля с восък за спояване. Сложи растението в тавичка, зарови корените и присадката в специалната влажна пръст, приготвена от майка му, и постави етикет.

След като повтори процедурата няколко пъти, покри тавичката и седна пред компютъра си, за да опише извършените операции.

Преди да се заеме със следващия вид стайни растения, смени музиката с Мишел Бранч и извади кутия кока-кола от хладилната чанта.

Когато приключи със сутрешната си задача, концертът на Мишел бе свършил.

Взе чанта с инструменти и материали, остави слушалките си в оранжерията и излезе да види растенията, отглеждани на открито и във водата.

Няколко клиентки обикаляха и избираха от стоката, предлагана с намаление, или надничаха в отворените за посетители оранжерии. Знаеше, че ако не се измъкне бързо, някоя от тях ще го забележи.

Нямаше нищо против да разговаря с клиенти и да ги упътва към това, което търсят. Просто предпочиташе да не отклонява вниманието си от целта — да провери състоянието на своите растения на открито.

Тъкмо бе минал покрай калдъръмчетата, когато някой го повика по име. „Трябваше да остана със слушалките“, каза си той, но се обърна, готов да се усмихне учтиво.

Бе дребничка брюнетка със закръглено тяло, което неведнъж бе имал късмета да види голо. В момента тя показваше част от него между ниската талия на късите си панталони и оскъдното горнище, чийто модел сякаш бе измислен, за да кара всеки мъж да благодари на Бога за августовската жега.

С весел смях тя заподскача на пръсти към него. Обви ръце около врата му и шумно го целуна. Все още имаше вкус на череша, който събуди доста сладостни спомени.

Харпър инстинктивно отвърна на прегръдката ѝ, преди да се отдръпне, за да я огледа по-внимателно.

— Дори, какво те води в родния град? Как я караш?

— Страхотно! Завърнах се само преди две седмици. Намерих си работа тук, във фирма за връзки с обществеността. Омръзна ми в Маями, признавам, че изпитвах носталгия.

Може би бе променила прическата си след последната им среща, жените често си правеха нови. Но тъй като не бе напълно сигурен, прибегна до стандартното:

— Изглеждаш чудесно.

— Така се и чувствам. И ти не изглеждаш зле, с тези мускули и загар. Щях да ти се обадя, но не знаех дали все още живееш в онази малка къщичка.

— Да, там съм.

— Надявах се. Винаги ми е харесвала. Как са майка ти, Дейвид, братята ти, всички? — Тя отново се разсмя звънко и разпери ръце. — Сякаш съм прекарала последните три години на Марс!

— Всички са добре. Мама се омъжи преди няколко седмици.

— Вече чух, моята майка ми съобщи местните новини. Разбрах, че ти все още си ерген. И си помислих, че можем да наваксаме пропуснатото. — Дори плъзна пръст надолу по гърдите му. — Бих се радвала да видя отново къщичката ти. Ще донеса китайска храна и вино като в доброто старо време.

— Ами... — започна Харпър, но изведнъж млъкна.

— Да отпразнуваме завръщането ми и да ти благодаря за цветята, които ще ми помогнеш да избира за новия си дом. Нали мога да разчитам на теб? Желая нещо красиво.

— Разбира се. Искам да кажа, че ще ти помогна, но...

— Защо не влезем, вместо да стоим навън в тази жега? Ще ми разкажеш какво става с теб, докато избираме цветя. Но ще запазиш една част за по-късно. — Тя хвана ръката му, стисна я и го задърпа след себе си. — Липсваше ми — продължи Дори. — Почти не успяхме да си поговорим, когато си дойдох за няколко дни миналата година. Тогава излизах с един фотограф, помниш ли?

— Да, смътно... Но аз...

— Е, скъсах с него. Не зная защо пропилях цяла година от живота си с онзи непоправим егоцентрик. Винаги бяха важни само неговите желания, нали разбираш? Какво ме накара да се забъркам с такъв мрачен тип, отдаден на изкуството?

— Всъщност аз...

— Разкарах го веднъж завинаги — и ето ме тук!

Когато влязоха, тя се завъртя и пхна ръце в задните джобове на дънките му. Стар навик, който събуди у него още спомени.

— Наистина адски много ми липсваше. Нали се радваш да ме видиш, Харпър?

— Да, да, разбира се. Но всъщност, Дори, аз си имам приятелка.

— О! — Тя нацупи долната си устна. — Сериозно ли е?

— Да.

— Е, добре. — Задържа ръцете си в джобовете му още миг и ги издърпа. После леко го потупа отзад. — Знаех си, че би било невероятен късмет за мен да си свободен. Откога се срещате?

— Зависи. Искам да кажа, познаваме се от доста време, но имаме връзка... отскоро.

— Значи трябваше да се върна по-рано. Оставаме си приятели, нали, и то добри.

— Винаги сме били.

— Мисля, че именно това липсваше между мен и Джъстин, фотографа. Никога не успяхме да станем приятели, затова, откакто се разделихме, определено не поддържаме близки отношения. Докато с теб... Наскоро споделих с приятелка, че никога не съм била зарязвана по толкова тактичен начин. — Засмя се, повдигна се на пръсти и леко го целуна. — Ти си рядък екземпляр, Харпър!

Секунди след като Дори се отдръпна назад, Хейли влезе през стъклените врати.

— Извинявайте, прекъсвам ли нещо? Мога ли да помогна?

— Не, благодаря. Харпър ще ми даде съвет. — Дори го потупа по рамото. — Не разбирам нищо от растения, затова реших да се доверя на експерт.

— Хейли, това е Дори. Учихме заедно в колежа.

— Така ли? — Тя се усмихна широко. — Не съм ви виждала досега тук.

— Доста време живях далеч. Наскоро се завърнах от Маями. Нова работа, ново начало, знаете как е.

— О, познато ми е до болка — въздъхна Хейли, все още усмихната.

— Реших да намина да видя Харпър, да си поговорим и да взема няколко растения, за да освежа новия си апартамент. Ще ти го покажа,

той няма нищо общо с дупката, в която живеех под наем навремето.

— Не се и съмнявам. Дано си изхвърлила онзи матрак.

— Изгорих го. Харпър го ненавиждаше — обясни тя на Хейли.
— Предложи да ми купи легло, но квартирата ми беше само една тясна стаичка. Ако дойдеха трима гости, ставаше претъпкано като на оргия.

— Незабравими дни! — възкликна Харпър и накара Дори да се засмее.

— Нали? Е, ще ми покажеш ли нещо подходящо, или само ще си говорим цял ден?

— Ще ви оставя насаме. — Хейли тръгна обратно към вратите.

Отново се залови за работа, но се постара да не бъде на касата, когато Дори бе готова да плати за избраните от Харпър растения. Докато подреждаше рафтовете до отсрещната стена, чуваше смеха ѝ — ужасно дразнещ според нея.

С крайчеца на окото си забеляза Харпър, облегнат на щанда. И неизменната чаровна усмивка на лицето му, докато разговаряха за общите приятели и миналите дни.

Онази Дори дяволски нахално го докосваше. Леки потупвания, закачливи погледи... Хейли изпита негодувание, когато Харпър задърпа количката със саксии към колата на момичето.

Изведнъж реши, че е много важно да направи оглед на стоката на витрината. Ако надникнеше навън, докато работи, нямаше да е шпиониране, а просто случаен поглед.

Но той ѝ бе достатъчен, за да види как Харпър се навежда и целува леко по устните някогашната си колежка.

Негодник...

След като ѝ помаха за довиждане, той тръгна спокойно покрай страничната стена на сградата, сякаш не бе жалко невярно копеле! Полошо — беше си позволил да се целува с друга жена пред очите ѝ!

Беше очаквала, че поне ще има доблестта и тактичността да го прави зад гърба ѝ.

Е, не бе болка за умирање, щеше да го преглътне. За нищо на света нямаше да допусне това да я разстрои. Нито да изтича след него и да го срита в топките. Въпреки че го заслужаваше. Просто щеше да отиде да види дали някоя клиентка се нуждае от помощта ѝ.

За това ѝ плащаха, а не за да флиртува или да прекарва половината работно време в разговори за миналото. И определено не

за да се целува с клиентите, преди да им помахна на раздяла.

Почти бе стигнала до оранжерията за разсаждане, когато го видя сред откритата площ. Вече бе приклепнал и оглеждаше присадките на магнолиите, за които тя му бе помогнала само преди няколко седмици.

Вдигна глава и ѝ се усмихна, когато се приближи.

— Погледни, вече са се прихванали. Още две седмици и ще отстраним лепенките.

— Щом казваш...

— Да, добре изглеждат. Трябва да огледам и другите дръвчета. Мисля, че през следващия сезон ще имаме прекрасни круши и череши. Показах ли ти онези, които вече дават плод? Крушите джуджета?

— Не. Приятелката ти намери ли каквото търсеше?

— Хм, да. — Харпър се изправи да погледне покривалата им. — Избрах прост метод — разсеяно каза той, докато разглеждаше дръвчетата. — Отглеждането им не излиза скъпо. Използвах *rugus communis*^[4] за основа, тригодишни, и поставих три присадки от нискостеблена. Трябва да внимаваш да са на достатъчно разстояние, за да се получи добра форма.

— Ти определено разбираш от форми.

— Да, обичам да подрязвам дръвчета. Отгледах тези двете преди две години, а тези тук — напролет. Виждаш ли как се развиват?

— Виждам как се развиват доста неща. Изненадах се, че не отиде с нея, за да отнесеш саксиите до вратата на дома ѝ.

— С кого? А, Дори ли? — Той хвърли нехайно поглед към Хейли, явно не доловил сарказма ѝ. — Ще се справи сама. На два курса. — Продължи да обикаля и оглежда растенията. — Тук, за тези череши, използвах нискостеблени дръвчета. От тях ще излезе чудесен сорт, заемащ по-малко пространство. Към октомври ще взема няколко фиданки от Колт. Трябва само да вържеш корените им и да ги засадиш в дълбока саксия в оранжерията, така че да бъдат три четвърти заровени. Напролет ще ги засадим навън и до лятото ще бъдат готови за присаждане.

— Всичко това е безкрайно интересно, Харпър. И на Дори ли изнесе едночасова лекция как се отглеждат фиданки?

Очевидно най-сетне бе успяла да привлече вниманието му, защото той извърна глава.

— Тя не се интересува от подобни неща. Занимава се с връзки с обществеността.

— Доста интимни, както забелязах.

— Какво?

— Дойдох да ти предложа да наемеш стая за двама ви. Знаеш, че не е безопасно да го правите в търговската зона.

Този път Харпър зяпна от изумление.

— Какво? Та ние сме просто...

— Онези врати са от стъкло, Харпър, в случай че си забравил. Видях ви и мисля, че трябва да бъдеш по-сериозен на работното си място, вместо да флиртуваш в един от секторите за посетители в работно време. Но щом ти си шефът, предполагам, че имаш право да правиш каквото поискаш.

— Майка ми е шефът. И не съм флиртувал с никого. С Дори сме стари приятели.

— Затова ли се целувахте, опипвахте се, флиртувахте и си уговаряхте срещи? Според мен е непрофесионално да се държиш така, докато си на работа, и крайно непочтено да го правиш пред мен.

— Значи предпочиташ да е зад гърба ти?

Думите му бяха отражение на собствените ѝ гневни мисли. Очите ѝ засвяткаха като безпощадни слънчица.

— Ще ти кажа само едно: върви на майната си, Харпър!

Това бе най-подходящото заключително изречение, което ѝ хрумна, докато главата ѝ вреше. И веднага щом го изрече, се обърна и понечи да си тръгне, но той сграбчи ръката ѝ.

Вече не изглеждаше нехаен, а откровено разгневен.

— Нито съм флиртувал, нито съм си уговарял срещи!

— Тогава само се целувахте и опипвахте.

— Целунах я, защото е моя добра дружка, която не бях виждал отдавна. Беше приятелска целувка, която няма нищо общо с това например.

Той я дръпна така рязко, че тя залитна и се блъсна в него. След това я сграбчи в прегръдката си, зарови пръсти в косите ѝ и устните му жадно се впиха в нейните.

Нямаше и следа от топлота и нежност, а само неудържима ярост. Хейли опита да се възпротиви. Беше смаяна, че се озова заклещена между ръцете му и не можеше да се освободи. През гнева ѝ се

прокрадна страх, който започна да я стяга в примката си миг преди той да я пусне.

— Така целувам жени, към които не изпитвам приятелски чувства.

— Мислиш, че имаш право да се държиш с мен по този начин?

— Колкото ти имаш право да ме обвиняваш в нещо, което не съм извършил. Нито съм ти изневерил, нито съм те излъгал, така че няма да се извинявам за поведението си. Ако искаш да знаеш нещо за отношенията ми с Дори или с когото и да било в миналото или настоящето, можеш да ме попиташ. Но не и да ме нападаш с обвинения.

— Но аз ви видях...

— Може би си видяла това, което си очаквала да видиш. Проблемът си е твой, Хейли. А сега имам работа. Ако трябва да ми казваш още нещо по въпроса, ще се наложи да почакаш няколко часа.

Харпър се отдалечи към езерото и не й остави друг избор, освен гневно да се отправи в обратна посока.

— А после имаше наглостта да ми повиши тон, сякаш аз съм тази, която е сторила нещо лошо. — Хейли нервно крачеше по верандата на Стела, докато Лили тичаше по моравата след Паркър. — Държа се, сякаш имам мръсно подсъзнание или съм патологично ревнива вещица, защото съвсем основателно го упрекнах, че опипва друга жена. При това пред очите ми!

— Преди ми каза, че тя го е опипвала.

— Беше взаимно. А когато излязох, след като видях всичко през вратата, реагира, като че ли нищо не се е случило. Дори не изглеждаше засрамен или смутен.

— Вече ми го обясни — прекъсна я Стела. „И то два пъти“, помисли си тя, но разбираше природата на женското приятелство и не изтъкна пред нея, че се повтаря. — Скъпа, и двете познаваме Харпър от доста време. Нима мислиш, че не би изглеждал смутен или засрамен, ако го бе хванала да върши нещо нередно?

— Предполагам, че не означавам за него достатъчно, за да изпитва неудобство.

— Престани, това не е истина!

— Струва ми се, че е. — Хейли тежко се отпусна на стъпалата на верандата. — Ужасно е.

— Зная. — Стела седна до нея и я прегърна през раменете. — Съжалявам, че се чувстваш наранена.

— Дори не го е грижа!

— Напротив. Може би ти си направила погрешен извод, защото изпитваш силни чувства към него.

— Но той я целуна!

— Целувал е и мен.

— Не е същото.

— Ако не се познавахме и го бе видяла да ме целува, как щеше да се почувстваш?

— Преди или след като си представя как изтръгвам дробовете ти през носа?

— Ах, колко си жестока! Не твърдя, че ти е било приятно да видиш тази сцена, а че вероятно си я изтълкувала погрешно. Казвам го, защото познавам Харпър.

— Намекваш ми, че твърде много драматизирам ли?

— Искам да кажа, че на твое място бих поискала да се уверя със сигурност.

— Спал е с нея. Добре, добре — промърмори Хейли, когато срещна втренчения поглед на Стела. — Вярно — миналото си е минало. Но тя е толкова секси. Има страхотно тяло и тъмни екзотични очи. А и изглежда доста изтънчена. О, по дяволите!

— Трябва да поговориш с него. Искаш ли да оставиш Лили при мен?

— Не. — Хейли издаде дълга въздишка. — Време е за вечерята й, а и ако я взема със себе си, е по-малко вероятно да се разкрещим един на друг.

— Добре. После можеш да ми се обадиш, да разкажеш как е минало. Или да се върнеш тук. Ще отворя онази кутия сладолед „Бен енд Джерис“.

— Както съм гневна, бих изяла половината.

Държеше Лили за ръка, когато почука на вратата на малката къща. „Скоро е взел душ“, забеляза Хейли, когато й отвори. Косите му

все още бяха влажни. Но ако можеше да съди по мрачния израз на лицето му, не се бе охладил.

— Искам да поговорим — припряно каза Хейли. — Ако имаш време.

Харпър само се наведе и повдигна Лили, която вече бе обвила ръчички около крака му. Обърна се, без да каже нито дума на майка ѝ, и я понесе към кухнята.

— Здравей, хубавице. Да видим какво имаме тук.

С една ръка отвори шкафа, извади две пластмасови купички и затършува в чекмеджетата за голяма лъжица. Остави ги и свали детето на пода, когато то радостно се разшава в ръцете му.

— Хейли, искаш ли нещо за пиене? — попита той.

— Не. Но искам да те попитам...

— Аз ще пийна бира. Мляко или сок за Лили?

— Не съм донесла чашката ѝ.

— Имам една подобна.

— О! — Този факт трогна сърцето ѝ. — Може да пийне сок, но трябва да го разредиш.

— Виждал съм как се прави. — Разбърка сока в чашката и я подаде на Лили. Извади една бира и отпи голяма глътка.

— Исках да попитам... Не, исках да ти кажа, че макар и да не сме си давали никакви обещания, според мен да спя с някого е достатъчна форма на обвързване. И достатъчна причина да се почувствам засегната, ако видя мъжа, с когото спя, да флиртува с друга жена.

Харпър бавно и замислено отпи нова глътка.

— Знаеш ли, ако беше започнала така, нямаше да ме обидиш и ядосаш толкова. Ще повторя, че флиртувах с Дори, но не по начина, по който твърдиш.

— Ако сваляш така всяка срещната...

— Не съм я свалял. Внимавай, че отново ще ме ядосаш. Ако искаш да узнаеш истината, защо не попиташ?

— Неприятно ми е да изпадам в това унижително положение.

— Е, на мен също. Ако желаш нещата да останат така, трябва да си спретна нещо за вечеря. Пропуснах обяда.

— Добре. — Хейли се наведе да вземе Лили, но се спря. — Защо си толкова суров?

— А ти защо изпитваш такова недоверие?

— Видях ви. Тя те прегръщаше, пъхаше ръце в джобовете ти и докосваше задника ти. А ти явно нямаше нищо против, Харпър.

— Е, добре, имаш право. Често го е правила, затова днес не обърнах особено внимание. Бях твърде зает с мисълта как да ѝ кажа, че между нас не може да има нищо повече от приятелство, защото се виждам с друга.

— Колко време е нужно, за да ѝ го кажеш?

— Когато една жена е сложила ръце на задника ти, малко по-дълго, отколкото при други обстоятелства! — тросна се той.

Хейли отвори уста, но повдигнатите му вежди я накараха да замълчи.

— Може би съм ѝ позволил твърде много, Хейли. Но ѝ казах истината, преди да влезеш.

— Преди? Но... вие не изглеждахте смутени дори за миг! А бяхте толкова... — Тя размаха ръка, търсейки точната дума. — ...интимни. Ти я целуна, когато я изпрати до колата ѝ.

Той присви подозрително очи.

— Гледала ли си ни?

— Не. Всъщност — да. И какво от това?

— Жалко, че не си успяла да ми сложиш подслушвателно устройство, защото тогава този разговор щеше да е излишен.

Хейли скръсти ръце и спокойно прие обидната му реплика.

— И аз няма да се извинявам за поведението си.

— Добре. Но първо, защо трябваше да изглеждам смутен? Не върших нищо, за което да се чувствам виновен. Второ, Дори обича да интимничи с хората. Може би затова е добра във връзките с обществеността. Да, целунах я, преди да си тръгне, и може би отново ще я целуна при следващата ни среща. Харесва ми, имаме общи спомени. Запознахме се в гимназията, после постъпихме заедно в колеж... Но престанахме да бъдем двойка след по-малко от година. За бога, Хейли, всичко приключи още в колежа! Останахме си приятели. Ако не си твърде заслепена от ревност, може би и ти ще се сприятелиши с нея.

— Никога по-рано не съм ревнувала и това никак не ми харесва.

— Ако бе подслушала разговора ни до колата, щеше да я чуеш да казва, че се надява двамата с теб да отскочим до града и да пийнем по

нещо заедно с нея, за да те опознае. Сподели, че се радва да ме види щастлив. Аз ѝ отвърнах почти същото и я целунах за довиждане.

— Ала вие изглеждахте като влюбена двойка...

— Но не сме. Ти и аз сме двойка. Това чувствам — побърза да добави той, когато срещна учудения ѝ поглед. — Това искам. Не зная с какво съм заслужил да се съмняваш в мен.

— Никога не си казвал...

Харпър се приближи към нея и обхвана лицето ѝ с длани.

— Не искам да бъда с друга, освен с теб. Ти си единствената, Хейли. Достатъчно ясен ли съм?

— Да.

Тя сложи ръка върху неговата, извърна глава и притисна устни към дланта му.

— Значи се сдобрихме?

— Така изглежда... Значи ѝ каза, че се виждаш с друга, но не назова точно мен.

— Не беше нужно да споменавам. Когато ти се върна вътре, Дори ме плесна по ръката и рече: „По-висока е от мен, по-слаба и с похубава коса“. Защо вие, жените, обръщате такова внимание на косата?

— Няма значение. Какво друго ти каза?

— Че колкото и да ѝ е мъчно за края на връзката ни, добре поне, че я зарязвам заради жена, която изглежда като теб. Приех това като странен женски комплимент.

— Много мило. Сега аз се чувствам виновна. Сигурно ще я харесам... Но това мъничко ме дразни. — Хейли се замисли за миг и се усмихна. — Ще го преживея. Няма да се извинявам, защото... ръцете ѝ бяха на задника ти. Но все пак ще предложа аз да стотвя вечерята.

— Съгласен съм — отвърна Харпър без колебание.

— Имаш ли нещо предвид?

— Не, изненадай ме. Тоест — и двама ни — поправи се той и повдигна Лили. — Ще се махнем от главата ти. Отиваме да полудуваме в другата стая.

„Ето, в живота ми отново има ред“, помисли си Хейли. Докато слушаше ръмженето на Харпър и веселите крясъци на Лили, които се боричкаха в хола, отвори хладилника и огледа съдържанието му.

„Колко е оскъдно“, въздъхна тя. Типично мъжки асортимент от бира, безалкохолни, бутилки вода, пържено пилешко бутче — навярно отпреди векове, две яйца, пакетче масло и малка плесенясала бучка сирене.

Но щом отвори фризера, удари джакпота: вътре имаше няколко опаковки замразена храна със старателно поставени етикети. Дейвид бе спасителят ѝ. Ала бе жалко, че не можеше да сготви нещо толкова специално, че да впечатли Харпър.

Жалка глупачка. Той се натиска с друга жена пред очите ти, а ти го глезиш. Сега дори ще му готвиш! Ето как мъжете гледат на жените — като на слугини!

Той лъже, както всички мъже, а ти му вярваш, защото си глупава и слаба.

Накарай го да си плати. Всички трябва да си платят!

— Не — тихо промълви Хейли, когато осъзна, че стои неподвижна пред отворения фризер. — Не! Това не са мои мисли. Ще ги прогоня!

— Каза ли нещо? — извика Харпър.

— Не... Не! — повтори тя все по-уверено.

Нямаше какво да изрече. Или какво да мисли. Щеше да стопли нещо за вечеря и да седнат на масата. Като двойка. Или поне донякъде — като семейство. Тримата. Само тримата.

[1] Вид кактус. — Б.пр. ↑

[2] Цъфтящ тропически храст. — Б.пр. ↑

[3] Вечнозелен градински храст. — Б.пр. ↑

[4] круша (лат.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спокойният ритъм, който следваше животът им, започна да навява на Харпър лоши предчувствия. Бяха започнали да се хранят заедно всяка вечер. Сядаха в кухнята — Лили, настанена на високото си столче, което бе донесъл от голямата къща, а той и Хейли — на масата. Хапваха и разговаряха така непринудено, че понякога той изпитваше тревога.

Все по-близо бяха до твърда земя, като кораб, тласкан към брега от лек вятър. Не бе сигурен дали ще я достигнат здрави и читави или осакатени.

А нима не долавяше и у Хейли известно безпокойство зад маската на непринуденост? Или може би ѝ приписваше собствените си опасения?

Всичко му се струваше толкова нормално: да се хранят заедно в края на деня, да разговарят за работата или за най-новите лудории на Лили. Все пак през спокойствието се прокрадваше някакво натрапчиво чувство: докога и двамата щяха да се задоволяват да живеят за мига?

— Имам една идея — заговори той. — Ако утре не сме твърде заети, мога да ти покажа как се прави хибридизация.

— Вече имам известни познания. Роз ми го показа с кученца.

— Мислех си за лилии. Подходящ вид са и ще опитаме. Може би е най-добре да пробваме с мини лилия в розово или нещо подобно. Ще я наречем на Лили.

Лицето ѝ засия.

— Наистина ли? Да създадем нов сорт лилия специално за нея? О, Харпър, би било чудесно!

— Представям си я в наситенорозово, с лек червеникав оттенък на венчелистчетата. Червеното е твоят цвят, така че може да носи името „Дъщерята на Хейли“. Това ми хрумна.

— Ще ме разплачеш.

— Е, прекарай известно време в ръчно опрашване и наистина ще се разплачеш — пошегува се той. — Не е работа, която бързо носи

удовлетворение.

— Много искам да опитам.

— Тогава ще се заемем с това. Какво ще кажеш, малката? — попита той Лили. — Искаш ли да имаш свое цвете?

Детето взе зърно фасул с тънките си пръстчета и внимателно го пусна на пода.

— Определено обича цветята повече, отколкото зеленчуците. Това е знак, че е приключила с вечерята. — Хейли стана. — Ще я изкъпя.

— Аз ще свърша тази работа.

Тя се засмя и откачи таблата за хранене от столчето.

— Къпал ли си дете някога?

— Не, но мен са ме къпали. Просто напълваш ваната, пускаш го вътре и му даваш сапуна. После го изваждаш и подсушаваш, след като си изпил още една бира. Шегувам се — каза Харпър, когато Хейли ококори очи. После разкопча каишките на Лили и я повдигна от столчето. — Мама ме смята за кръгъл идиот относно къпането. Да ѝ покажем!

— Добре, но...

— Хейли, защо не се отделяш от нея дори за секунда? Непрекъснато я държиш под око. Топла вода, но не гореща, дрън-дрън — продължи да си мърмори той, докато се отдалечаваше.

Лили весело помахаша за довиждане над рамото му.

Хейли надникна в банята три пъти, но се постара да остане незабелязана.

Когато приключи с разтребването на кухнята, Лили вече тичаше, зачервена и напудрена, само по памперса си. „Някои мъже се държат толкова естествено с деца“, помисли си тя. Очевидно Харпър бе един от тях.

— Каква е следващата точка от дневния ред?

— Обикновено я оставям да си поиграе още час, докато се умори. После прочитаме приказка или част от някоя книга, ако стои мирна достатъчно дълго. Харпър, не искаш ли да се отървеш от нас?

— Не, надявам се да останете. Ще сглобя сгъваемото креватче в стаята за гости, та ако се събуди, да я чуем. А ти можеш да се настаниш при мен. — Хвана ръцете ѝ и ги доближи до устните си. — Искам да бъдем заедно тази нощ.

— Харпър... — Хейли се отдръпна, забърза след Лили и се спря в хола, когато малката се втурна към купчина пластмасови камиончета и колички. — Откъде се взеха тези неща?

— Бяха мои. Човек запазва някои от играчките си.

Представи си го като малко момче, играещо с камиончета. Сигурно е издавал звуци, подобни на бръмчене, както правеше нейното дете сега.

— Харпър, толкова ми е трудно...

— Кое е трудно?

— Да не загубя ума си от любов към теб.

Той замълча за миг, а после я накара да се обърне с лице към него.

— И какво, ако това стане?

— Ето кое не зная. Разбираш ли? — Гласът ѝ затрепери и тя преглътна, за да го овладее. — Твърде сложно е. Връзката ни започна едва преди няколко седмици, а оттогава се случиха толкова много неща. Не зная какво искаш, какво търсиш...

— И аз все още не съм наясно.

— За теб така е добре, Харпър. Но ако те обикна още по-силно? Какво ще стане, ако твоето желание е да прекараш шест месеца в Белиз и да се печеш по плажовете? Трябва да мисля за Лили. Не мога...

— Хейли, ако исках да се шляя по плажовете, предполагам, че досега щеше да го разбереш.

— Знаеш за какво говоря.

— Добре, ами ако аз се влюбя до полуда в теб, а ти решиш да се върнеш в Литъл Рок с Лили и да откриеш свой градинарски център?

— Не мога...

Харпър вдигна ръка.

— Разбира се, че можеш. Това е риск, който всички хора поемат, когато се обвързват. Влюбваш се, ала желанията на другия не съвпадат с твоите.

— Значи смяташ, че трябва да бъдем разумни? Да действаме стъпка по стъпка.

— Бихме могли.

— А ако аз не искам да бъда разумна? — раздразни се тя. — Ако в този момент ти кажа, че съм влюбена в теб? Какво ще направиш?

— Не съм сигурен, щом си толкова ядосана.

— Разбира се, че съм гневна! — Хейли тръсна ръце. — Влюбена съм в теб! А ти искаш да бъдем разумни, да не бързаме... Позицията ти никак не ми допада.

Харпър се смяташе за бавно загреващ мъж с избухлив нрав, който през повечето време успява да владее. Запита се какво го привлича така силно в жена, чиито настроения се менят всяка минута.

Това навярно бе доказателство, че в любовта няма никаква логика.

— Вместо да нареждаш като латерна, трябваше да ме изслушаш. Казах, че бихме могли да сме разумни. Да действаме стъпка по стъпка. Но тъй като аз също съм лудо влюбен в теб, не намирам това за страхотна идея.

— Първо говориш романтично като във филмите, после правиш нещо толкова мило — като да изкъпеш момиченцето ми... И искаш да бъда разумна? Какво очакваш от мен, когато... — Тя затаи дъх, после въздъхна дълбоко, докато той се взираше в нея с неустоимата си усмивка. — Всъщност какво ми каза?

— Че аз също съм лудо влюбен в теб.

— О. — Хейли приклепна, когато Лили ѝ донесе едно от камииончетата. — Много е хубаво, скъпа. Тичай да го догониш. — Побутна играчката към другия край на стаята и отново се изправи. — Нали не го казваш, защото съм ти сърдита?

— Обикновено моята тактика не е да се обяснявам в любов на жена, когато ми е сърдита. Всъщност досега не съм го казвал на никоя, защото това означава много за мен. Или би трябвало да означава. Ти си първата.

— И не е, защото си толкова привързан към Лили?

Харпър вдигна поглед нагоре и простена:

— За бога!

— Развалям всичко. — Хейли закърши ръце. — Не знам какво говоря. Замаяна съм. Караш ме да се чувствам толкова щастлива, че не съм на себе си. А бях толкова изплашена. — Със смях тя се втурна към него и го прегърна. — Толкова се страхувах, че ще се влюбя в теб, а ти ще гледаш на мен само като на приятелка, както на жената, която дойде в градинарския център. Ако между нас не се получи, няма да останем

приятели, Харпър. — Отдръпна се назад, после жадно впи устни в неговите. — Ще те намразя завинаги.

— Не се и съмнявам.

Тя отново въздъхна дълбоко и докосна с устни лицето му.

— Какво ще правим по-нататък?

— Тъй като ми е за първи път, искам да се порадвам на изживяването. Доста е вълнуващо. А що се отнася до тази вечер, предлагам да си поиграем с Лили. Да я изтощим и когато я сложиш в леглото, аз да те отнеса до своето.

— Планът ми харесва.

Когато Лили заспа, Харпър вече бе пуснал музика. Хейли знаеше, че не може да живее без нея. Въпреки че едва се свечеряваше, в стаята му горяха свещи. Бе сложил и цветя — нещо, за което малцина мъже биха се сетили.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Да, лесно заспива, но невинаги остава спокойна през цялата нощ.

— Тогава да се възползваме от тишината. — Плъзна длани надолу по ръцете ѝ и нагоре по извивките на тялото ѝ. — Обичам да се любя с теб, да те докосвам. Да те гледам, докато те докосвам. Да усещам как тялото ти се движи заедно с моето.

— Може би помежду ни има само страст.

Той проследи брадичката ѝ с устни.

— Това ли изпитваш ти?

— Не. — Хейли застана с лице към него и устните им се срещнаха. — Не само...

— Мислех за теб — за лицето ти, за гласа ти... Ето ни сега заедно.

Тя обгърна врата му, докато я спускаше към леглото. Ръцете му се плъзнаха по талията ѝ и обхванаха гърдите ѝ.

— Ти си съвършена...

Той обходи шията ѝ с устни и леко ухапа зърното ѝ през блузата, докато тялото ѝ затрепери под неговото. Придърпа блузата надолу и достигна голата ѝ плът.

„Това е нещо по-силно от възбуда“, помисли си тя, когато инстинктивно се изви към него. Чувството на щастие се промъкваше сред вълнението и се издигаше към повърхността като мехурчета на

шампанско. Той я обичаше. Харпър с търпеливите ръце и избухливия нрав бе влюбен в нея.

Каквото и да се случеше, беше обичана. Любовта, която я изпълваше, толкова силна и обсебваща, бе споделена. Нямаше поценен дар.

Чувстваше нужда да му разкрие чувствата си и го стори с горещите си целувки.

Обгърна го с тях и накара сърцето му да засияе. Това бе любовта. Никога по-рано не бе идвала при него. Този шеметен прилив на емоции, които завладяваха сърцето и душата, тялото и ума. Беше ги събудила жената, чието тяло тръпнеше, слято с неговото.

Опияняваше се от уханието на кожата ѝ, докато отвън небето добиваше нощния си цвят, а клоните на ябълковото дърво нежно шумоляха зад прозорците.

Топлият въздух в стаята трептеше от въздишките и стоновете им. Усети как тя се надигна, потръпна и се отпусна, прошепвайки името му. Кожата ѝ тръпнеше при допира му, а неговата гореше, докато ръцете ѝ се плъзгаха по нея.

Можеше да потъне в устните ѝ... Насладата нахлуваше в съзнанието му като проблясваща мъгла.

Когато тя се издигна над него, видя лицето ѝ на светлината на свещите. Сиянието на гладката ѝ кожа, тъмните ѝ коси, нежните сини очи, замъглени от страст...

Устните ѝ отвърщаха нежно на ласките му дори когато целувката стана по-дълбока. С тихо стенание го прие в себе си. Той затвори очи и се понесе по вълните на щастието, докато краката ѝ обгръщаха тялото му.

— Това искаш — прошепна тя. — Това искате всички.

Промяната бе внезапна. Думите ѝ го пронизаха като ледена стрела. Погледна я и всичко в него застина.

— Не! — изохка той.

— Да прониквате, да потъвате...

— Престани!

Хейли все още се поклащаше над него. Разкъсван между възбудата и ужаса, Харпър сграбчи ханша ѝ и я накара да спре да се движи.

— Говори ѝ каквото искаш — любовни обяснения, обещания, лъжи! Готов си да изречеш всичко, докато лежиш между краката ѝ.

Бедрата ѝ го притискаха все по-силно, като затягаща се примка. Беше тялото на Хейли, но той знаеше, че в него не е тя. В гърдите му се надигна отвращение.

— Престани!

Тя повдигна ръка и онази, която бе в нея, сладно се засмя:

— Искаш ли да узнаеш какво е истинска наслада? Ще ли ти се да те яздя като пони, докато се...

Отблъсна я, но тя продължи да се смее, изтегната гола на примигващата светлина.

— Амелия, остави я на мира! Нямах никакви права над нея — кресна Харпър.

— Нито пък ти. Над никоя от нас. Тя и аз сме едно.

— Не, не сте! Тя не търси лесния начин. Тя е сърдечна, силна и честна.

— И аз можех да бъда. — В очите ѝ се изписа съжаление, което прерасна в мъка, в копнеж. — Мога да бъда. Аз знам по-добре от нея какво мога да постигна с това тяло.

Притисна се към него и започна да шепне възбуждащи предложения в ухото му.

Завладян от надигащата се паника, Харпър я разтърси.

— Хейли, по дяволите, Хейли! Ти си по-силна от нея, не ѝ позволявай това. — Въпреки че все още го гледаше с чужди очи и устните ѝ бяха леденостудени, той нежно я целуна. — Обичам те, Хейли, обичам те. Върни се при мен.

Улови мига, когато това стана, и силно притисна разтрепераното ѝ тяло.

— Харпър?

— Шшт, спокойно.

— Тя беше... О, господи! Не бях аз, не исках да изрека тези неща...

„Този път утехата не е достатъчна“, помисли си той.

— Искам само теб. — Устните му се плъзнаха по лицето ѝ и ръцете му отново започнаха да я докосват с топлота. — Да бъдем само ти и аз. Няма да ѝ позволим да развали това. Погледни ме.

Сграбчи китките ѝ и се надигна към нея.

— Погледни ме — повтори той. — Остани с мен!

Студът изчезна и отново стана горещо. Радостта прогони ужаса. Останаха заедно. Слети.

Хейли все още не можеше да проговори, когато той вече лежеше, отпуснал глава на корема ѝ. Навън шумоленето на листата бе стихнало и се чуваха само щурците. Тя усещаше огън, който я изгаряше отвътре, и не долавяше границата между изумлението и страха, между страха и срама.

Харпър леко докосна кожата ѝ с устни и се надигна.

— Ще донеса вода и ще нагледам Лили.

Искаше ѝ се да го засипе с порой от думи. Отчаяни молби да не я оставя сама нито за миг. Но това беше глупаво и недопустимо. Не би понесла да бъде държана под око във всяка минута. Още по-непоносима бе мисълта той да се почувства задължен да бди над нея, очаквайки Амелия отново да използва тялото ѝ.

Изправи гръб, притисна колене към гърдите си и опря чело на тях.

Остана така, докато той се върна и седна до нея на ръба на леглото.

— Харпър, не зная какво да кажа...

— Ти нямаш вина. А и успя да я прогониш или да ѝ надделееш — не проумявам как го направи.

— Как можеш да ме докосваш след всичко това?

— Нима мислиш, че бих я признал за победителка?

Доловила едва сдържания гняв в гласа му, тя вдигна глава.

— Ти беше в мен, когато... Тръпки ме побиват.

Харпър ѝ подаде чаша вода.

— Беше разтърсващо и за двамата ни — тежко въздъхна той. — И нещо като кръвосмешение за мен. Господи, никой не е стигал до такава близост с прапрабаба си.

— Тя не гледаше на теб по този начин. Но не знам дали това е утеха. — Потискайки нова хладна тръпка, Хейли му върна чашата. — Като че ли виждаше Реджиналд. Беше... бях толкова възбудена, а изведнъж тази безумна ярост. В нея имаше нещо вълнуващо. Нещо мрачно. После всичко се сля в едно. Тя и аз, ти и той. Беше

неудържимо. Когато каза, че ме обичаш, се вкопчих в думите ти като в спасителна сламка.

— Опита се да ни използва, ала не ѝ позволихме. — Харпър остави чашата и легна до Хейли, за да я прегърне. — Всичко ще се оправя.

Но дори докато лежеше, притисната в закрилническата му прегръдка, тя не можа напълно да повярва в това.

Харпър смяташе, че Мич трябва да знае за всеки инцидент, свързан с Амелия. Дори ако се бе случил с Хейли в леглото.

Беше му неловко, но поне щеше да бъде разговор между мъже на четири очи. Информацията трябваше да стигне и до майка му, но предпочиташе да я предаде чрез съпруга ѝ.

— Колко време продължи? — попита Мич.

— Може би около две минути. Макар че ми се стори по-дълго предвид обстоятелствата.

— Не е била агресивна, така ли?

— Не, но нали разбираш... — Харпър замълча за миг и насочи вниманието си към работната маса в библиотеката. — Не всяко сексуално посегателство е свързано с насилие, но все пак... Както и да е, за мен беше като изнасилване, издевателство... „Докато си в тялото ми, имам власт над теб.“

— Връзва се с психологическия ѝ профил, който изградихме досега. За нея е непонятно, че докато вие с Хейли правите секс, движещата сила не е плътската наслада. Сигурно адски ви е разтърсила.

Харпър кимна. Все още усещаше горчив привкус от преживяното.

— Какво още трябва да разберем, за да сложим край?

— Иска ми се да можех да ти отговоря. Стигнахме до името ѝ и трагедията, която е преживяла. Знаем, че ти си неин потомък, че бебето ѝ е било отнето, и предполагахме, че е станало без съгласието ѝ. Или след като го е дала, е размислила. Знаем, че е дошла в Харпър Хаус, и трябва да повярваме, че тук е намерила смъртта си. Може би е нужно да открием и как, но няма гаранции.

Харпър никога не бе разчитал на гаранции нито в живота, нито в работата си. Бе загубил баща си на седемгодишна възраст, което бе разсеяло илюзиите му за сигурността на традиционното семейство. Работата му бе низ от експерименти, преценени рискове, усвояване на умения и чист късмет. Никое от тези неща не гарантираше успех.

Той смяташе провала в най-лошия случай за отлагане, а в най-добрия — за поредна стъпка по пътя.

Но нещата бяха доста различни, когато ставаше дума за жената, която обичаше, за нейната съдба...

Спомни си това, когато я завари да полива разсад.

Бе облечена с къси памучни панталони и горнище, които бяха като лятна униформа в градинарския център. Беше обула тънки платнени чехли, все още сухи, а лицето ѝ се криеше под козирката на рекламна шапка.

Стори му се доста тъжна и замислена. Оказа се прав: при небрежния му поздрав тя едва не подскочи от земята.

— Изплаши ме, за бога!

— Така ти се пада, щом поемаш странични задачи в работно време. Като заговорихме за това, ще се заловя с хибридите. Малко помощ не би ми била излишна.

— Все още ли искаш да го направиш?

— Защо не?

— Предположих, че ще размислиш и ще предпочетеш да стоиш далеч от мен за известно време.

Той бавно се приближи и я целуна.

— Уверявам те, че грешиш.

— Очевидно е така. За мой късмет.

— Ела, когато приключиш тук. Вече казах на Стела, че ще те откъсна за малко.

Харпър прекара времето в подготовка за работата: подреди инструментите и избра подходящи растения; записа вида, името и характеристиките на желаното ново цвете във файловете си в компютъра.

Трябваше да забрави за слушалките, защото нямаше да работи сам, и смени Бетховен с Лорийна Маккенит. Предполагаше, че растенията ще се чувстват добре, а за самия него щеше да е доста приятно.

Когато Хейли влезе, тъкмо бе посегнал да извади кутийка кока-кола. Взе две.

— Много е вълнуващо.

Подаде ѝ напитката.

— Първо ми кажи какво знаеш за хибридите.

— Това е като да си имаш мама и татко, двама родители. Две различни растения от една и съща или различни... групи. Как се наричаха?

— Семейства.

— Да. И така, избираш онези с най-устойчиви характеристики и ги кръстосваш чрез ръчно опрашване. Прашец от едното, пренесен върху другото... нещо като секс.

— Не е зле. Ще използваме прашец от тази нискостеблена лилия. А тази разновидност ще бъде растението за опрашване. Сложил съм предпазно покривало, за да няма намеса от насекоми, а сега ще отстраним тичинките, преди да се самоопраши. Засадох тези лилии през миналата зима, за да се развият.

— Обмислял си тази идея от доста време.

— Горедолу откакто се роди Лили. Както и да е, първо ще поработим върху растението, от което ще вземем прашец. Знаеш ли как?

— Гледала съм как го прави Роз.

— Този път ти ще опиташ. Вече отрязах това малко над разклонението, виждаш ли? Стояло е натопено във вода и вече е напълно разтворено. Виждаш ли как са цепнати прашниковите торбички? Прашецът е готов.

— Значи си се погрижил за прелюдията.

— Това е една от малкото ми дарби.

Давайки си вид на безкрайно впечатлена, тя премигна кокетно.

— Ти си на ход — рече той.

— Господи, трябва да отскубна венчелистчетата, нали?

— С бързо и леко усукване, докато прашниковите торбички останат голи.

— Така ли?

— Точно така — каза Харпър, следейки с поглед всяко нейно движение. — Само внимавай да не нараниш прашниците. Да, добра работа, сръчни ръце.

— Нервна съм. Не искам да проваля всичко. — Бързите ѝ безпогрешни пръсти откъсваха венчелистчетата едно по едно.

— Ще се справиш, а и да не успееш, ще вземем друго.

— Добре ли е така?

— Как ти изглежда?

Хейли прехапа устни.

— Малките прашникови торбички са съвсем оголени.

— Следваща стъпка. — Той взе чиста четчица от камилски косми. — Трябва да събереш прашеца. Използвай тази, прокарай я по прашниците. Ще сложим прашеца в суха кутийка за съхранение. Виждаш ли, като пух е. Това означава, че е узрял. Ще поставя етикет.

— Забавно е. Човек не би повярвал, че в гимназията бях кръгла нула по ботаника.

— Просто си имала нужда от по-добър партньор в лабораторията. На мен винаги ми се падаха страхотни. Сега ще подготвим растението майка. Виждаш ли това? — Повдигна лилията, която бе избрал. — Не трябва да бъде напълно разцъфнала. Търсим добре развити, но с не съвсем зрели прашници, преди да е настъпило самоопрашване. Откъсваме венчелистчетата и прашниците.

— Разсъбличаме я до голо.

— Така да се каже. Да няма никакви остатъци, защото ще се развият гъбички и наистина ще се провалим. Нужни са ни съвършено открити тичинки.

— Ти ще свършиш тази част. Нали сме екип?

— Добре. — Харпър откъсна венчелистчетата, взе пинсети и умело отстрани прашниковите торбички. — Сега ще чака прашеца до утре. Това ще даде време на тичинките ѝ да станат лепкави — обясни той. — Тогаваш ще пренесем зрелия прашец върху тях. Можеш да използваш четчица, но аз предпочитам да го правя с пръсти. Ето така.

Отдръпна се назад.

— Това ли е?

— Това е първото. Сега да повторим със следващото. Имам десетина лилии за опрашване. Мисля, че за тази ще е достатъчен прашецът от две торбички. Да видим какво ще се получи.

Редуваха се да изпълняват стъпките. „Спокоен партньорски ритъм“, помисли си Хейли. Чувстваше се доволна.

— Как избра растенията, с които да работим?

— Наблюдавах всичките известно време, следях особеностите на растежа, измененията на формата и цвета.

— Още от раждането на Лили?

— Да, почти.

— Харпър, говорех сериозно, когато казах, че ако нещата между нас не потръгнат, ще те намразя за цял живот. Е, сега не се отмятам, но съм готова да преглътна почти всичко, защото зная, че я обичаш.

— Луд съм по нея, не мога да го отрека. Утре ще ги опрашим, ще поставим етикети, ще ги опишем и ще ги наглеждаме. Може би след около седмица плодниците ще се издуят, ако опитът ни е сполучлив.

— Плодници, яйчници — това ми навява спомени.

Харпър се усмихна и продължи да работи.

— Още две седмици и ще се образува семенник, но ще е нужен поне месец, докато семето узрее. Ще проличи, когато върхът започне да се разтваря.

— Да, и при мен пролича след толкова време.

— Престани, никак не е смешно. — Той седна пред компютъра си и дългите му пръсти запрепускаха по клавишите, въвеждайки информацията. — Тогава ще съберем семената, ще ги изсушим и ще ги засеем през късната есен. Предпочитам да изчаквам, за да не покълнат преди пролетта.

— Навън ли ще ги засеем?

— Не, тук вътре. Мама ще подготви малки кутийки с пръст и ще ги поставим в тях. Когато пораснат достатъчно, ще ги засадим в лехите. Ще разцъфтят след година и едва тогава ще видим какво се е получило.

— За щастие не знам какво е двегодишна бременност.

— Да, при жените трае само някакви си девет месеца. Отминават като миг.

— Говориш така, защото не си го преживял.

— Харесва ми начинът, по който го е измислила природата. Е, въведохме ги в регистъра и ако всичко върви по вода, накрая ще видим нови цветя, някои от които ще притежават характеристиките на всеки родител. — Харпър погледна резултата от работата и кимна. — Ще постигнем това, което искаме. Ако не съвсем точно, то поне нещо достатъчно близко, за да се получи при следващото поколение. Или като сменим единия от родителите.

— С други думи, би могло да отнеме години.

— Тази работа не е за аматьори.

— Харесва ми. Радвам се, че не е нещо, което носи бърз резултат. Човек живее в очакване. Може би няма да стане точно това, което е замислил, а нещо друго — не непременно по-добро, но все пак прекрасно. Е, чувствам се чудесно! — Хейли се отдръпна от работната маса. — Денят ми започна толкова зле. Не преставах да мисля за случилото се снощи, все се връщах към него и бях ужасно потисната.

— Ала ти нямаш никаква вина!

— Зная го... Но нещо дълбоко в мен ме караше да се питам дали отново ще можем да бъдем спокойни, когато сме заедно... поне в скоро време. Боях се, че ще се чувстваш неловко, а аз ще съм напрегната. Струваше ми се, че шансът любовта ни да има бъдеще е провален.

— За мен нищо не се е променило.

— Зная. — Застанаха един до друг и тя отпусна глава на рамото му. — Това ми носи известно успокоение.

— Разказах на Мич за случката.

Хейли затаи дъх и потръпна.

— Добре че си го сторил, за да не се налага аз да му обяснявам. Ужасно ли реагира?

— Не, само малко странно. Дълго разговаряхме, без да се погледнем в очите.

— Няма да мисля за това — реши Хейли. — Стига вече! — Обърна се към него и го целуна. — Отивам да върша работата, за която ми плащат. Ще се видим у дома.

Докато изпълняваше ежедневните си задължения, Стела мина покрай Хейли, но изведнъж се спря. Сложи ръце на кръста и я огледа изпитателно.

— Навярно кръстоските са ти харесали?

— Беше страхотно! Утре ще преминем към втория етап.

— Е, добре. Сутринта изглеждаше доста унила.

— Спах неспокойно, но вече съм по-бодра. — Хейли се огледа, за да се увери, че няма кой да я чуе. — Влюбени сме един в друг! — Широко усмихната, тя нарисова сърца във въздуха с показалците на двете си ръце. — Аз и Харпър — вечна любов.

— На това се казва сензационна новина!

Хейли се засмя и продължи да пренася чувалчета с пръст от количката до рафтовете.

— Говоря за истинска любов. Снощи си го казахме.

— Искрено се радвам за вас. — Стела я прегърна.

— И аз се радвам. Но има и нещо друго... Трябва да ти разкажа какво се случи.

Хейли плахо се огледа и подробно осведоми Стела за преживяното с Амелия.

— Господи, добре ли си?

— Беше ужасно, толкова ужасно, че все още ме присвива стомахът. Не знаех как ще го преодолеем. Това беше по-лошо от самото изживяване. Но успяхме. Не мога да си представя как се е почувствал Харпър, но не се отдръпна от мен.

— Той те обича.

— Да, наистина. — Хейли погледна замечтано. — Стела, винаги съм вярвала, че някой ден ще се влюбя, но не знаех, че ще стане така. А сега не мога да си представя какво ще правя, ако не успея да задържа тази любов. Разбираш ли?

— Трябва да бъдеш щастлива. Да знаеш, че другото е нещо съвсем отделно. Двамата с Харпър трябва да изживеете този етап на блаженство, защото е безценен.

— Струва ми се, че всичко в живота ми е било крачка по пътя към него. И добро, и лошо. Мога да превъзможна лошото, защото знам, че открихме един в друг нещо, което е истински важно. Сигурно звучи глупаво, но...

— Нищо подобно. Говориш като щастлива жена.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лаптопът, купен изгодно втора ръка, вдъхваше на Хейли увереност, че върши нещо полезно. За час-два ровене в интернет не бе събрала много ценна информация, но поне бе разбрала, че не е сама.

Имаше много други хора, които вярваха, че в тях са се вселявали духове. Вече документираше всеки важен съвет от всеки сайт, който посещаваше. Можеше да набира записките си на компютър, вместо да ги води на ръка в тетрадка.

Освен това бе забавно да разменя имейли със стари приятели от Литъл Рок.

Често се увличаше да сърфира в Мрежата, както когато се ровеше в книги. Имаше толкова много информация, толкова интересни неща. Неизбежно едно от тях водеше до друго и ако не внимаваше, можеше да остане приведена над клавиатурата до полунощ.

Беше се подпряла на лакът и съсредоточено четеше разказ от Торонто за плачещ призрак, вселил се в бебе, когато нечия ръка я потупа по рамото.

Едва сдържа писъка си. Стисна очи и заговори с почти спокоен глас:

— Моля те, кажи ми, че е истинска човешка ръка.

След това чу гласа на Роз:

— Надявам се, че моята е такава.

— О, щях да скоча до тавана като котка от анимационно филмче!
— простена Хейли.

— Сигурно е доста интересно. — Роз присви очи и се вгледа в екрана. — Сайт за ловци на духове ли е това?

— Един от многото — отвърна Хейли. — Наистина има страхотни неща. Знаеше ли, че един от традиционните начини да защитиш стая от духове е да забиеш карфици или пирони в касата на вратата? Сякаш ще се закачат на тях и няма да могат да влязат. Разбира се, ако го направиш от вътрешната страна, не ще могат да излязат.

— Ако надупчиш касите на вратите ми с пирони, жива ще те одера.

— Зная. Но освен това, струва ми се, е малко вероятно да подейства. — Хейли откъсна поглед от монитора и се извърна. — Казват, че трябва учтиво да помолиш духа да си тръгне. Например: „Хей, съжалявам за лошия ти късмет, че си мъртъв, но това е моята къща и ми създаваш проблеми, така че, моля те, ако нямаш нищо против, просто се изнеси“.

— Бих казала, че вече сме пробвали с подобни молби.

— Да, нищо не се получи. — Когато Роз седна на дивана във всекидневната, Хейли разбра, че не е дошла само за да си побъбрят за Амелия. Нервите ѝ се обтегнаха. — Казват, че всичко трябвало да се документира, но Мич вече поиска това от нас. И да се правят снимки. Можеш да наемеш ловци на духове, но предполагам, че не би искала непознати хора да се разхождат из дома ти.

— Разбира се, че не желая.

— Или да повикаш свещеник да освети къщата. Това не би навредило.

— Страхуваш ли се?

— Повече, отколкото преди, признавам. Но зная, че тези неща — докосна екрана — няма да помогнат, защото това, с което сме се заели и винаги е било наша цел, е да разкрием какво точно се е случило тогава. А ако просто прогоним Амелия, никога не ще узнаем. Но ми харесва да събирам информация.

— С Мич сте като две капки вода. Документира ли случилото се с теб и Харпър онази нощ?

— Все още не съм дала записките на Мич. — Лицето ѝ пламна.

— Много е лично. На мен няма да ми е приятно да споделя толкова интимно преживяване с чужд човек.

— Не е чужд. Искам да кажа, че и двамата не сте ми чужди.

— Колкото и да го обичаш, нещата се променят, щом става дума за нещо, което се е случило, докато сте били в леглото, Хейли. Искам да знаеш, че разбирам това. И че е излишно да се чувстваш като на тръни, докато разговаряш с мен. Изчаках два дни, защото се надявах да се поуспокоиш.

— Зная, че Харпър се е доверил на Мич и че той ти е казал. Просто не можех аз да ти го съобщя, Роз. Ако беше някой друг, а не

Харпър... Не че бих спала с друг мъж... О, вече обърках всичко! Все пак Харпър е твой син.

Роз зае любимата си поза, вдигайки крака на масата.

— Знаех, че е хлътнал по теб още преди ти да го разбереш. А може би и дори преди самият той да го е осъзнал.

— Мисля, че любовта ни пламна в нощта, когато отседнахме в „Пийбоди“.

Роз поклати глава.

— Това бе началото на романтичната ви връзка, което е важен момент. Но не се е влюбил в теб тогава. Кой държеше ръката ти, докато ти раждаше?

Хейли повдигна ръка към очите си, в които напиреха сълзи на умиление.

— Харпър. Изглеждаше уплашен почти колкото мен.

— Когато видях тази сцена и разбрах какво става, сърцето ми се сви, но само за миг. Ще ме разбереш, когато Лили порасне. Ако си късметлийка като мен, ще видиш как детето ти се влюбва в човек, към когото изпитваш обич, уважение и възхищение. Човек, когото намираш за забавен и чувстваш близък. Тази болка в сърцето е от щастие и благодарност.

Сълзите потекоха по бузите ѝ.

— Не знам дали е възможно да имам по-голям късмет от този, който вече ме споходи. Ти си толкова добра с мен! — въздъхна Хейли.
— А това означава много за мен. Когато дойдох тук, се смятах за силна, умна и подготвена за всичко. Казвах си: „Ако ме изрита, ще си намеря работа, апартамент и ще родя това дете. Ще се справя“. Ако знаех колко много неща са нужни за майчинството, освен неуморните усилия, щях да се хвърля в краката ти и да те умолявам за помощ. Но беше достатъчно само да почукам на вратата.

— Дадох ти работа и дом, защото си ми роднина и заради положението, в което беше. Но не това е причината все още да си тук. Ти заслужи мястото си в градинарския център, както и в тази къща. Можеш да бъдеш сигурна, че ако се бе издънила, щях да ти посоча вратата.

— Зная. — Тази мисъл накара Хейли да се усмихне. — Исках да се докажа пред теб и се гордея, че успях. Но сега, когато имам Лили,

разбирам какво означава Харпър за теб. Това е една от причините да се боя още повече, че Невестата може да му навреди.

— Защо мислиш така?

— Тя виждаше в него Реджиналд. Може би една от причините да се вселява в мен са чувствата, които изпитвам към Харпър. Спомням си какво си помислих, когато го видях за първи път: „Ако не бях в това състояние, веднага бих опитала късмета си с него“. — Смехът на Роз я накара да се изчерви. — Чуваш ли какви ги говоря? За бога, та ти си му майка!

— Забрави това за минута. Продължавай.

— Е, в мислите ми нямаше място за мъж, още по-малко за сериозна връзка. Просто той изглеждаше много секси, а когато го опознах, разбрах, че е и забавен, и умен. Започна да ми харесва, а бях ужасно раздражителна и заядлива. Беше страхотен, но аз не приличах на себе си. След като се появи Лили, се опитах да гледам на него като на брат или братовчед. Е, наистина сме далечни братовчеди, но знаеш какво имам предвид.

— Както гледаш на Дейвид, Лоугън или другите ми двама синове.

— Да, наистина се опитах да мисля за Харпър по същия начин. Бях твърде заета да научавам нови неща и не беше трудно да потискам онази лека тръпка, която се прокрадваше в мен. Навярно ти е позната.

— Да, слава богу — замислено прошепна Роз.

— После бе по-трудно, защото чувствата ми към него ставаха все по-силни. Струва ми се, че точно когато признах това пред себе си и започнах да си фантазирам за него, Амелия отново се появи.

— И колкото по-силни ставаха чувствата ти, толкова по-явно тя показваше неодобрението си, нали?

— Да, но сега се боя, че ще го нарани чрез мен, въобразявайки си, че е Реджиналд. Тревожа се, че не ще успее да ѝ попречи.

Роз се намръщи и поклати глава неодобрително:

— Изглежда, подценяваш способността на Харпър сам да се грижи за себе си.

— Не, Роз, но сега тя е ужасяващо силна! По-силна от преди. — При спомена за усещането, когато Амелия бе обладала собственото ѝ тяло, Хейли въздъхна дълбоко. — А ми се струва, че вече е имала достатъчно време да замисли отмъщението си.

— Харпър е по-силен, отколкото тя предполага. Ти също.

Надяваше се Роз да е права. Докато лежеше до Харпър и не можеше да заспи, мислено се помоли да бъде достатъчно смела и хитра, за да надвие яростта на един отмъстителен призрак. Но странното беше, че изпитваше и съчувствие към привидението.

Харпър нямаше вина за случилото се с нея, никой от обитателите на Харпър Хаус не бе виновен. Сигурна беше, че има начин да накара Амелия да го проумее. Да ѝ покаже, че той е не само детето, на което някога е пяла, а добър и състрадателен човек. Съвършено различен от Реджиналд.

Ала що за човек бе Реджиналд Харпър? Мъж, обсебен от желанието да има син, съзнателно решил да го получи от друга жена, изневерявайки на съпругата си. Дали Амелия е била съгласна, можеха само да гадаят, но безспорно това бе жестока, егоистична постъпка. А после е принудил законната си съпруга да приеме детето като свое. Не бе обичал никого от тримата — нито жена си, нито Амелия, а навярно и детето.

Нищо чудно, че Амелия изпитваше такова презрение към него. С разбитото си сърце и болно съзнание бе започнала да презира всички мъже.

Как ли го бе изживяла тя?

Седеше до тоалетката си и внимателно нанасяше руж на бузите си на светлината на газената лампа. Бе загубила руменината си заради бременността. Още един повод за негодувание, освен ужасното гадене всяка сутрин, наедряването на корема и непрестанната умора.

Но след като се замисли над ситуацията, тя откри безброй неподозирани предимства. Усмихна се, докато слагаше червило на устните си. Нима бе предполагала, че Реджиналд ще бъде толкова доволен? И толкова щедър.

Повдигна ръка и разгледа рубинените сърца и диамантите на гривната си. Бе твърде деликатна за нейния вкус, но имаше съвършен блясък.

Той бе наел още една камериерка и ѝ бе разрешил да купува нови тоалети за наедрялото си тяло. Повече бижута, повече внимание.

Посещаваше я по три пъти в седмицата и никога не идваше с празни ръце. Наминаваше само за да ѝ донесе шоколадови бонбони или карамелизирани плодове, след като е споменала, че ѝ се хапва сладко.

Изпитваше несравнимо задоволство при мисълта, че очакването на дете може да направи един мъж толкова склонен да задоволява капризите ѝ.

Представи си колко щедър е бил към съпругата си, която го бе дарила само с дъщери, вместо със сина, за когото копнееше.

Тя щеше да му роди син и в замяна на това да живее в охолство до края на дните си.

Реши първо да му поиска по-голяма къща. Дрехи, бижута, кожи, нова карета... може би и малка вила. Той можеше да си го позволи. Реджиналд Харпър нямаше да се скъпи за своя син, макар и извънбрачен, тя беше сигурна в това.

Като майка на сина му, никога нямаше да бъде принудена да търси друг покровител. Нямаше да ѝ се налага да кокетничи и съблазнява, да се пазари с богати и влиятелни мъже, предлагайки секс и утеха, за да си осигурява начина на живот, с който е свикнала. Който е заслужила.

Стана от столчето до тоалетката и се завъртя пред огледалото, за да се полюбува на лъскавите си златисти коси, бляскавите бижута с бели и червени скъпоценни камъни и пищните дипли на сребрилата си рокля.

Това бе цената сега. Издутият корем, с който изглеждаше дебела и грозна, въпреки роклята. Но Реджиналд я обсипваше с ласки. Галеше корема ѝ даже в миговете на страст. Тогава дори бе по-нежен, по-внимателен от всякога. Почти изпитваше обич към него, когато той я докосваше ласкаво, вместо да жадува сексуалната наслада, която тя можеше да му даде. Почти...

Но любовта не беше част от играта, а всичко това бе просто игра. Размяна на удоволствие срещу разкош. Как бе възможно да обича някого, който е толкова подъл и арогантен? Струваше ѝ се толкова абсурдно, колкото да изпитва съчувствие към съпругите на мъжете, които им изневеряват с нея. Жени, които прехапваха устни и се

преструваха, че не знаят. Разминаваха се с нея по улиците с вирнати носове. Или жени като майка ѝ, които им робуваха срещу нищожно възнаграждение.

„Аз съм създадена за нещо по-голямо, трябва да нося коприна и диаманти“, помисли си тя и повдигна кристалния флакон, за да сложи парфюм на шията си.

Когато пристигнеше Реджиналд, щеше да нацупи устни, ала само за малко. И да му спомене за диамантената брошка, която бе видяла този следобед. Колко би страдала, ако не я получи.

За бебето не беше добре тя да страда. Знаеше, че след броени дни брошката ще бъде нейна.

Засмя се и леко се завъртя.

Изведнъж застина и с трепереща ръка докосна корема си — бебето бе помръднало.

Усети трепване в тялото си — като пърхане на малки крилца.

Погледна отражението си в лъскавото огледало, докато стоеше срещу него със сребрилата рокля. Разпери пръсти върху леката издутина, сякаш за да защити това, което е вътре.

В нея имаше нещо живо...

Нейният син.

Хейли ясно запомни всичко. Дори на сутринта тези сцени не бяха просто откъслечни спомени от сън.

— Мисля, че беше нещо като молба за съчувствие. По-скоро, за разбиране.

Тя задържа чашата си с две ръце, докато пиеше кафе в кухненския ъгъл.

— Какво те кара да смяташ така? — Мич бе взел бележника и касетофона си, както го бе помолила. — Обърна ли се лично към теб по някакъв начин?

— Не, защото не беше тя, а самата аз. Сякаш бях и двете едновременно. Не сънувах, а бях там. Чувствах, виждах и мислех. Не ми показва сцената, а ме накара да я изживея. Ако звучи достатъчно смислено.

— Хапни си яйца, сладурче — подкани я Дейвид. — Изглеждаш изтощена.

Хейли послушно набоде едно парченце.

— Беше красива. Не както сме я виждали друг път. Свежа, убийствено секси... извинете за израза. В главата ѝ — или в моята — се въртяха толкова неща: раздразнение заради промените във фигурата ѝ и неприятните усещания; планове как да изкопчи още нещо от Реджиналд; изненада от реакцията му на новината за състоянието ѝ; презрение към мъжете като него и съпругите им, завист и алчност... Всичко това се смесваше и ставаше адски объркано. — Тя млъкна, за да си поеме дъх. — Мисля, че вече беше малко луда.

— И как те накара да приемеш това като молба за съчувствие? — попита Харпър. — Кой би съжалил жена като нея?

— Почувствах промяната. Бебето помръдна, усетих удивлението, внезапното осъзнаване, че нося живот в себе си. Последва вълна на обич. В онзи миг започна да гледа на него като на своя рожба. Не като на средство за постигане на целите ѝ, а като на дете, което обича. — Хейли погледна към Роз. — Това искаше да ми покаже. Обичах детето си, исках го. А мъжът, способен да използва жена като мен по този начин, ми го отне. Беше сложила гривната, онази със сърцата. Докоснах я. Не мисля, че е била добър човек, определено не я е било грижа за другите. И още тогава, преди да я сполети нещастиято, е била неуравновесена. Но обикна детето, искаше го. Мисля, че това, което ми показва, е истина. Разкри го точно на мен, защото повече от всички бих могла да я разбера. Да, съжалих я.

— В съчувствието няма нищо лошо — каза Мич. — Но не преставай да бъдеш нащрек. Тя те използва, Хейли.

— Зная и няма да се дам. Може да ми е жал за нея, но не съм длъжна да ѝ имам доверие.

Дните отминаваха. Хейли живееше в очакване на следващия ход, следващото преживяване, но горещият август кротко отстъпи място на септември. Най-вбесяващата случка бе повреждането на старата ѝ кола на път от работа към детегледачката, след което най-сетне проумя, че е крайно време да я замени с нова.

— Не става дума само за пари — каза тя на Харпър, докато вървеше с количката на Лили през автосалона за употребявани

автомобили. — Това е една от последните ми връзки с детството. Баща ми я купи втора ръка. На нея се научих да карам.

— Ще отиде на добро място.

— За бога, Харпър, и двамата знаем, че отива в автоморгата. Горката старица. Но трябва да съм разумна — не бива да возя Лили в трошка, на която не може да се разчита. Ще извадя голям късмет, ако онзи търговец, който се зае да я оцени, не се върне да ми каже, че му дължа пари, защото съм му я натресла.

— Остави това на мен.

— Не! — настръхна Хейли, спря до едно комби и ядно ритна гумите му. — Знаеш ли какво мразя? Отношението на всички търговци на коли към жените като към празноглави кукли само защото между краката им липсва нещо. Като че ли в това нещо се съхранява цялата информация на тема автомобили.

— За бога, Хейли! — Харпър едва се сдържа да не прихне.

— Истина е. Вече направих проучване. Знам точно какво търся и каква е най-изгодната цена. Ако някой не желае да преговаря с мен, ще отида при конкурентна фирма.

Спря се до кола седан, прокара едната си ръка по бронята, а другата размаха пред лицето си.

— Всемогъщи боже, каква жегга! Сякаш всички течности в тялото ми врят.

— Изглеждаш малко бледа. Какво ще кажеш да влезем вътре, да поседнем за минута?

— Добре съм, просто съм уморена. Дори когато спя, съм нащрек, както през първите няколко седмици след раждането на Лили. Затова съм намръщена и раздразнителна. Ако ти се сопвам от време на време, просто не ми обръщай внимание.

Той обгърна раменете ѝ, опитвайки да я успокои.

— Не се тревожи за това!

— Благодаря ти, че дойде с мен днес, наистина. Но не мисли, че се нуждая от помощта ти.

— Купувала ли си някога кола?

Хейли извърна глава към него, погледна го гневно и продължи напред, бутайки детската количка.

— Това, че не съм, не означава, че съм селянка, която няма никаква представа. Купувала съм много други неща и мога да те уверя,

че умея да се пазаря по-добре от теб, богаташко синче!

Той се усмихна.

— Аз съм най-обикновен градинар.

— Може да изкарваш прехраната си с труд, но имаш скътано състояние за черни дни. Ето това ми е нужно. — Спря се да огледа стабилен на вид шевролет с пет врати. — Има предостатъчно място, но не е твърде голям и тежък, а и е запазен. Сигурно е на по-малко километри от моята таратайка и не е прекалено лъскав. — Намръщи се, когато видя обявената цена. — Ще го накарам да смъкне малко и сумата ще е във възможностите ми. Почти.

— Само не му казвай, че...

— Харпър!

— Добре, ще си трая.

Той поклати глава и пъкна ръце в джобовете си.

Трябваше да прехапе устни, когато търговецът излезе, усмихнат до уши, и обяви нищожната отстъпка, която бе склонен да направи.

— Само толкова ли? — Хейли го погледна с бледосините си очи и миглите ѝ запърхаха. — Не подлежи на обсъждане, така ли? Може би ще свалите още мъничко, когато видите какво ще избира. Тази тук не е лоша, цветът ми харесва.

„Будалка го“, осъзна Харпър, доловил пресиления ѝ акцент. Тръгна след нея, когато търговецът я поведе към две по-скъпи возила. Видя я да прехапва устни и да се усмихва чаровно, докато стигнаха до онази, която бе харесала.

„Бива си я“, каза си той, когато Хейли успя хитро да смъкне цената, взе Лили от количката ѝ и седна с нея зад волана. Двете бяха неустойма гледка.

Два часа по-късно потеглиха от автосалона. Лили дремеше на задната седалка, а Хейли шофираше, доволна.

— „О, господин Танер, нищо не разбирам от коли. Много мило от ваша страна, че ми помогнахте“ — имитира я Харпър, поклащайки глава. — Докато попълвахме документите, едва се сдържах да не кажа на горкия човечец, че го водят за носа.

— Уговори добра сделка и заслужи комисионната си, а аз получих колата, която исках. Само това е от значение. — Хейли избухна в смях. — Хареса ми, когато търговецът се опита да преговаря с теб, а ти само стоеше и се почесваше по главата, сякаш оглеждаш

крилата ракета. Мисля, че го накарахме да се почувства доволен, че ми е предложил нещо, което ме устройва, на максималната цена, която мога да си позволя. И това е важно. Следващия път, когато ми се наложи да купувам кола, ще отида право при господин Танер.

— Не ти беше трудно да пролееш някоя и друга сълза.

— Бяха истински. Толкова ми беше мъчно да се разделя със старата таратайка... А и доста ме заболя, когато узнах каква сума ще трябва да платя. — „Още повече, когато мистър Танер ни взе за семейство“, мислено добави тя.

— Ако имаш нужда от помощ...

— Стига, Харпър! — отказа тя, но докосна ръката му в знак на благодарност за предложението. — Двете с Лили ще се справим.

— Какво ще кажете да ви поканя на обяд, за да отпразнуваме събитието?

— Няма да откажа. Умирам от глад.

„Наистина изглеждаме като семейство“, помисли си Хейли. Нормално младо семейство, което купува кола на старо, а после отива да обядва в ресторант и да се почерпи със сладолед.

Но и за тримата бе прибързано да се нарекат семейство. Все още бяха неженен мъж и самотна майка, които имаха романтична връзка.

Когато Хейли се прибра, реши да използва следобеда на свободния си ден, за да се поизлежава с Лили.

— Всичко е наред, нали, миличко? — ласкаво заговори тя, докато Лили си играеше с косите ѝ. Големите ѝ очи вече се затваряха. — Постъпвам така, както е най-добре за теб. Или поне се опитвам. — Тя се премести по-близо до детето. — Толкова съм уморена. Има милион неща, за които трябва да се погрижа, а съм капнала. Ала рано или късно ще ги свърша, нали?

Затвори очи и започна да смята наум парите, които ѝ останаха, да свива седмичните разходи. Но не можеше да се съсредоточи.

Връщаше се обратно към автосалона за употребявани коли и мистър Танер, който бе стиснал ръката ѝ, преди да потеглят. Как се бе усмихнал и пожелал на нея и чаровното ѝ семейство всичко добро.

Връщаше се към знойната вечер, в която с Харпър бяха седнали на терасата ѝ да пийнат студено вино.

Към танца в луксозния апартамент в „Пийбоди“, изпълнен с романтична светлина.

Към работата в оранжерията.

Към забавните мигове, когато той вдигаше Лили и я носеше на конче...

„Не би трябвало да е толкова трудно човек да е влюбен — сънено си каза Хейли. — Не би трябвало да копнее за още нещо, когато любовта е всичко.“

Въздъхна, твърдо решена да се радва на това, което има, и просто да чака да се случи и останалото.

... Болката бе като пронизване с нож в корема, внезапна, остра и ужасяваща. Цялото ѝ тяло се бореше с нея и стенеше, сякаш някой я разрязваше надве.

Жегата, болката — беше непоносимо! Как беше възможно нещо, което толкова обича, да я измъчва така? Сигурно щеше да умре. Никога нямаше да види сина си.

От нея струеше пот, беше крайно изтощена, на ръба на силите си...

Кръв, пот и агония. И всичко това заради детето, заради нейния син. Нейният свят. Нямаше цена, която не би платила, за да му даде живот.

Докато болката я разкъсваше и тласкаше към умопомрачение, чу тих бебешки плач...

Хейли се събуди, плувнала в пот. Тялото ѝ все още потръпваше от болка. Собственото ѝ дете блажено спеше в свивката на ръката ѝ.

Внимателно отмести дъщеря си и посегна към телефона на тоалетката.

— Харпър, можеш ли да дойдеш?

— Къде си?

— В стаята си. Лили спи тук, не мога да я оставя. Добре сме — побърза да го успокои тя. — Но току-що се случи нещо. Моля те, ела!

— След две минути съм при теб.

Хейли издигна ограда от възглавници около детето си, но знаеше, че дори сега не може да излезе. Възможно бе Лили да се

покатери на възглавниците и да падне. Но можеше поне да крачи из стаята, въпреки че едва се държеше на краката си.

Отвори нетърпеливо вратите, когато Харпър се изкачи тичешком по стъпалата.

— Казали са й, че е мъртвородено. — Хейли се олюля и едва не падна на колене. — Казали са й, че бебето е мъртво.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кипящ от гняв, Харпър застана до предния прозорец в приемната, където през мрежестите пердета проникваше нежна светлина и въздухът бе изпълнен със сладостно ухание на рози.

— Беше съсипана — каза той, с гръб към стаята. — Когато пристигнах, сякаш всеки миг щеше да рухне. Ала дори и след като се съвзе, изглеждаше бледа като платно.

— Но поне не е пострадала. — Мич протегна ръка напред, когато Харпър го изгледа свирепо. — Знам как се чувстваш. Разбирам те. Но не е била наранена физически, това е важното.

— Този път — не! — сопна се той. — Ала нещата излязоха напълно извън контрол, по дяволите!

— Още една причина всички да се държим един за друг и да запазим спокойствие.

— Ще се успокоя едва когато тя си тръгне от къщата.

— Амелия или Хейли? — попита Лоугън.

— Точно сега — и двете!

— Знаеш, че може да остане с нас. Ако бях на твоето място, щеше да ми се иска час по-скоро да я отведа. Но доколкото съм осведомен, ти си опитал веднъж и не си успял да я убедиш. Ако смяташ, че сега имаш по-големи шансове, ще ти помогна за багажа ѝ.

— Няма да мръдне отгук. Какво ги прихваща тези жени, за бога?

— Чувстват се свързани. — Дейвид разпери ръце. — Дори когато виждат Амелия в най-лошата ѝ светлина, са съпричастни с нея. Колкото и да е странно, Харп, между тях има някаква солидарност.

— Тук е нейният дом — добави Мич. — Също както твоят или моят. Няма да си тръгне и да остави тази история недовършена. Никой не би го направил — нито ти, нито аз или който и да било от нас. — Огледа стаята и заяви решително: — Е, да я довършим!

Но логичните разсъждения не надвиха гнева на Харпър и безпокойството му.

— Не сте виждали Хейли, след като това се случи!

— Така е, но добих представа от това, което ти ми каза. И аз съм привързан към нея, всички сме привързани.

— Всички за един, съгласен съм. — Харпър отмести поглед към вратите на приемната, а мислите му се насочиха към горния етаж, към Хейли. — Но тя е тази, която е изложена на риск.

— Безспорно. — Мич се наведе към него, за да привлече вниманието му. — Но да разгледаме случилото се за минута. Хейли е преживяла родилните мъки, а сетне и травматизиращите последици, когато Амелия е била излъгана, че бебето ѝ е мъртво. Случило се е, докато двете с Лили са си почивали. Но Лили не е усетила нищо. Това ме кара да вярвам, че призракът не е имал намерение да нарани или дори да изплаши детето. Иначе Хейли без колебание щеше да побегне от къщата.

— Може и да си прав. Но каквото и да цели, Амелия няма да престане да използва Хейли по този жесток начин.

— Съгласен съм — кимна Мич. — Защото само така постига целите си — разкрива ни информация, до която не бихме могли да стигнем. Знаем, че детето ѝ е било отнето и жестоко е била излъгана, че се е родило мъртво. Нищо чудно, че разумът ѝ — и бездруго неуравновесен — изведнъж се е сринал.

— Можем да направим извода, че е дошла тук за рожбата си — предположи Лоугън. — И е намерила смъртта си.

— Е, детето също е мъртво. Както и тя, отдавна. — Харпър тежко се отпусна на един стол. — Няма да го намери тук.

Хейли се събуди от леката дрямка. Пердетата бяха спуснати и само през тясната пролука между тях влизаше светлина. Видя Роз да чете книга на този единствен светъл лъч.

— Къде е Лили?

Роз остави книгата и се изправи.

— Със Стела е. Отидоха с момчетата да поиграят в другото крило на къщата, за да не вдигат шум тук, докато си почиваш. Как се чувстваш?

— Изтощена съм. И все още малко раздразнена. — Въздъхна и се поуспокои, щом Роз погали косите ѝ. — По-трудно беше, отколкото когато раждах Лили, по-дълго и мъчително. Знам, че всъщност е

траяло само няколко минути, но ми се сториха часове. Дълга, изгаряща агония. А накрая — някакво чувство на замаяност. Дадоха ѝ нещо, което би трябвало да я унесе, но стана по-лошо.

— Лауданум, предполагам. Нищо не би подействало по-сигурно от доза опиат.

— Чух плача на бебето. — Опитвайки да се отпусне, Хейли полегна на една страна, но надигна глава, за да вижда Роз. — Зная как е. Каквото и да си преживяла през тези мъчителни часове, всичко в теб засиява, щом чуеш как детето ти проплаква за първи път.

— Нейното дете. — Роз хвана ръката ѝ. — Не твоето.

— Зная, зная, но за миг го почувствах като свое. Изживях онази ужасна разкъсваща мъка, онова безумно недоверие, когато докторът каза, че е мъртвородено.

— Никога не съм загубвала дете — въздъхна Роз. — Не мога да си представя болката.

— Излъгаха я. Предполагам, че им е платил, за да я измамат, но тя знаеше. Чу плача на детето и бе уверена, че е живо. Това я доведе до лудост.

Роз приседна на леглото така, че Хейли да отпусне глава в скута ѝ. Мълчаливо се загледа в ивицата светлина между пердетата.

— Не го е заслужавала — промълви Хейли.

— Не, не е трябвало да се отнесат с нея така — съгласи се Роз.

— Каквато и да е била, каквото и да е вършила, не е заслужавала такова отношение. Обичаше бебето, но...

— Но какво?

— Нейното не беше нормална, естествена майчина обич. Не би била добра майка.

— Откъде знаеш?

— Почувствах го... — отрони Хейли. Но не можеше да опише тази обсебваща сила. — На всяка цена е трябвало да бъде момче, нали разбираш? Не би означавало нищо за нея, ако е било момиче. Би изпитала не просто разочарование, а ярост. А ако бе задържала момченцето, би му създала изопачени представи за света, макар и несъзнателно. Но синът ѝ, тоест — твоят дядо, не би станал човекът, който е бил. Не би се превърнал в мъжа, толкова привързан към кучето си, че да постави камък с надпис на мястото, където е погребано. Нямаше да бъде любящият съпруг на баба ти. Нищо не би било

същото. — Извърна глава и отново я погледна. — Ти, Харпър, никой от вас не би бил същият. Но нищо не оправдава тази жестокост.

— Би било чудесно, ако в света цареше съвършено равновесие. Ако доброто винаги възтържествуваше, а злото не оставаше безнаказано. Нещата щяха да бъдат толкова прости.

Хейли присви устни.

— Тогава Джъстин Теръл, който ми изневери в десети клас, щеше да стане дебел плешивец и да продава пържени картопки, вместо да е съсобственик на преуспяващ спортен център и страшно да прилича на Тоби Макгуайър.

— Е, такъв е животът!

— Ако имаше справедливост, аз бих отишла в ада, защото не казах на биологичния баща на Лили, че имаме дете.

— Мотивите ти са били безкористни.

— Почти... Мисля, че невинаги най-доброто, което можеш да сториш, е да постъпиш, както е редно. Най-доброто за това дете е било да отрасне тук, в Харпър Хаус.

— Но с Амелия не е било същото, Хейли. Ничии мотиви не са били безкористни в нейния случай. Лъжа и измама, хладнокръвна жестокост и егоизъм. Потръпвам при мисълта какво би сполетяло бебето, ако се бе родило момиченце. Сега по-добре ли се чувстваш?

— Да, вече съм по-спокойна.

— Какво ще кажеш да ти приготвя нещо за хапване? Ще ти го донеса тук.

— Не, ще слеза, защото Мич ще иска да запише разказа ми. Може би Харпър вече му е казал, но е по-добре да го чуе лично от мен. Мисля, че тогава още повече ще ми олекне.

— Щом си толкова сигурна...

Хейли кимна и се надигна в леглото.

— Благодаря ти, че поседя при мен. Беше утеха да зная, че си тук, докато спя. — Погледна в огледалото и се намръщи. — Първо ще си сложа малко грим. Не искам да приличам на призрака, дето се вселява в мен.

— Това е моето момиче. Ще отида да кажа на Стела, че си станала.

Хейли отново се почувства задължена на Роз, когато разбра, че се е погрижила двамата с Мич да седнат на спокойствие в библиотеката и да документират преживяното насаме.

Струваше ѝ се по-лесно да разговаря само с него. Той беше проникателен и находчив, с аналитичен ум на учен. „Прилича на Харисън Форд с очила с рогови рамки“, реши тя.

Когато изтощението и ужасът започнаха да отшумяват благодарение на съня и няколко успокоителни, най-сетне се почувства по-силна и уверена.

Въпреки всичко, обичаше тази стая. Всички книги в нея, историите и всяка дума в тях. Градините, които се виждаха през прозорците, големите удобни кресла.

В първите дни, след като се настани в Харпър Хаус, обичаше да слиза тук на пръсти само за да поседи в любимата си стая и да ѝ се понаслаждава.

Харесваше ѝ подходът на Мич към целия проект за Амелия. Работните му табла, компютърът, файловете и записките. Всичко бе логично, обосновано, организирано.

Сега се загледа в таблото с дългите списъци и колони, представляващи родословието на фамилията Харпър.

— Когато всичко това свърши, ще можеш ли да съставиш родословно дърво и за мен?

Мич я погледна изненадано.

— Извинявай — махна с ръка тя, — отплеснах се.

— Няма нищо лошо, умът ти е твърде обременен. — Мъжът остави бележките си и насочи вниманието си към нея. — Разбира се, че ще мога. Даваш ми основните неща, които знаеш. Пълното име на баща ти, датата и мястото на раждане, както и тези на майка ти. И започваме проучването.

— Бих се радвала. Струва ми се интересно. Няколко поколения назад от моето, родословието се пресича с това на Харпър. Много ли ми е сърдит?

— Не, скъпа. Защо?

— Беше разстроен. Искаше да отведе мен и Лили у Стела. Но аз няма да се преместя, не мога.

Мич надраска нещо в бележника си.

— Ако имах възможност да измъкна Роз от тази къща преди няколко месеца, бих го сторил дори ако се наложеше да използвам динамит.

— Карахте ли се за това?

— Не чак толкова много. — В очите му проблесна насмешка. — Но аз съм по-възрастен, по-разумен и съм свикнал с пречките, които среща един мъж, когато си има работа с упорита жена.

— Не съм ли права, че искам да остана?

— Не е моя работа да изказвам мнение.

— Но аз държа да чуя какво мислиш.

— Поставяш ме в трудно положение, малката. — Мич се залюля на стола и свали очилата си. — Разбирам как се чувства Харпър. И той има право. Но уважавам и твоите чувства и не мисля, че грешис. Как да взема страна?

Хейли се усмихна с тъга.

— Разумно е... Но никак не ми помагаш.

— Ето още една полза от по-зрелия и по-мъдър етап от живота. Ще добавя още нещо с риск да ме сметнеш за самонадеян закрилник. Не мисля, че е добре да оставаш за дълго сама.

— И без това обичам компанията. — Когато мобилният му телефон звънна, тя потръпна. — Обади се, ще продължим после.

Видя Харпър отвън и излезе през страничната врата. Надяваше се Стела да няма нищо против да наглежда Лили още малко. Тръгна по пътеката към градината с летни цветя, където той работеше.

Лятото все още държеше света в горещите си обятия, но жегата този път ѝ вдъхна сила и жизненост. Бе готова да поеме колкото може повече от реалния живот. Огромните сини кълба на хортензиите накланяха стъблата им, кремове се издигаха — елегантни и свежи, а пасифлората обгръщаше беседката с лилаво сияние.

Във въздуха се носеха ухания и птичи песни, пърхаха пеперуди.

Харпър бе застанал на ъгъла, леко приведен, докато сръчно късаше увехнали цветове и ги събираше в торбичка, вързана на колана му. До краката му имаше малка кошница с маргаритки и кученца, рапици и астри.

Всичко това изглеждаше безкрайно романтично. Мъжът, вечерта и морето от цветя караха сърцето ѝ да копнее.

Едно колибри със сапфирено-изумрудени криле се стрелна покрай него и запърха над тъмночервен цвят на кана.

Харпър прекъсна работата си, за да го погледа. Задържа ръката си на едно стъбло, а другата — върху увехнал цвят. Жалко, че не бе художничка! Щеше да въплъти в картина всички ярки цветове на късното лято и мъжа, който търпеливо споделяше своите цветя с едно птиче.

Почувства, че любовта я опиянява...

Птичето отлетя като бляскаво скъпоценно камъче в небето. Харпър го проследи с поглед, докато тя съзерцаваше него.

— Колибриите обичат прашеца като пчели — каза ѝ той, когато я забеляза, че стои до него. После извади ножиците си и отрязва един цвят. — Но има достатъчно за всички. Този вид се разпространява добре.

Хейли плъзна ръце около кръста му и притисна лице към гърба му.

— Зная, че се тревожиш за мен, но моля те, не ми се сърди.

— Не се сърдя. Излязох да се поуспокоя. Обикновено работата помага. Сега съм само ядосан и разтревожен.

— Бях се настроила да спорим. — Тя потърка лице в ризата му и усети възбуждащия мъжки аромат. — Но когато те видях, желанието ми да споря с теб се изпари. Не искам да се караме, но не мога да направя това, за което настояваш. Всичко в мен ме тегли в обратната посока. Дори и да греша, оставам.

— Аз нямам избор. — Харпър отрязва още няколко свежи цветя за кошницата и увехнали — за торбичката. — Но и ти нямаш право на възражения по повод решението ми да се преместя в къщата. Бих предпочел с Лили да дойдете при мен, но ми се струва по-разумно да се нанесе в твоята стая. Когато всичко свърши, ще поговорим.

— Сериозно ли?

— Точно така. — Все още не я бе погледнал. Отдалечи се на няколко крачки, за да отреже други цветя. — При сегашните обстоятелства е трудно да преценим накъде вървим и какво ще правим по-нататък.

— Значи искаш да живеем заедно, докато обстоятелствата се променят, а после ще му мислим?

— Да, точно така.

Желанието ѝ за спор отново се върна.

— Чувал ли си, че е редно първо да попиташ?

— Да, но няма да го направя. А в центъра винаги ще работиш с мама, със Стела или с мен.

— Кой те е назначил за мой шеф?

С нетрепващи ръце Харпър спокойно продължи заниманието си.

— Един от нас ще те придружава до работа и обратно.

— А до тоалетната сама ли ще ходя? — заядливо попита тя.

— Щом толкова упорстваш да останеш, това са условията.

Колибрито се върна, но този път не успя да привлече вниманието ѝ.

— Условия ли? Слушай, Харпър...

— Не, няма да стане. Щом си твърдо решена да бъдеш тук, докато се разplete историята, аз също съм твърдо решен да те пазя. Обичам те и искам да ме послушаш.

Хейли отвори уста, но не каза нищо, а само въздъхна.

— Ако беше започнал с това, че ме обичаш, може би щях да съм по-склонна на преговори.

— Не подлежи на преговаряне.

Тя присви очи. Но той все още не бе прекратил работата си, за да застане с лице към нея.

— Когато си наумиш нещо, никой не може да те спре.

Харпър се наведе, събра цветята в кошницата и върза стъблата им в небрежен букет. Изведнъж се извърна и кафявите му очи срещнаха нейните.

— Заповядай.

Хейли ги взе, но погледът ѝ недоверчиво се плъзна над тях.

— За мен ли ги набра?

На лицето му бавно се появи онази негова неповторима усмивка.

— За кого другиго?

Тя въздъхна. Харпър бе добавил към букета никоциана и Хейли долови силния ѝ аромат.

— Изнервящо е, когато в рамките на минута се държиш толкова нагло и толкова мило. Много са красиви.

— Като теб.

— Знаеш ли, друг мъж би започнал с цветята, ласкателствата и обясненията в любов, за да ме разнежи и накара да отстъпя. А ти

правиш всичко наопаки.

Той продължи да се взира в очите ѝ.

— Да те разнежа не беше първата ми грижа.

Стиснала цветята в една ръка, Хейли обгърна врата му.

— В случай че те интересува, радвам се, че ще се преместиш при мен. Следващия път, когато някой подложи смелостта ми на изпитание, предпочитам да бъдеш там.

— Ще бъда.

В този миг по пътеката се зададе Лоугън.

— Извинявайте, изникна нещо — каза той. — Най-добре е да дойдете.

Когато отново влезе в библиотеката, Хейли долови вълнението във въздуха. Притеснено огледа стаята и видя Лили да си играе с колички с Гевин и Люк на пода до камината, която Дейвид бе напълнил с цветя за летните месеци.

Щом зърна майка си, детето прекъсна играта и се заклатушка към нея да се похвали с новото си камионче. Но в мига, когато Хейли я повдигна, малката протегна ръце към Харпър.

— Никога не би предпочела другиго, щом ти си наблизко — отбеляза Хейли и му я подаде.

— Разбира, че знам какви са предимствата на „Фишър-Прайс“. Всичко е наред — добави той. — Държа я здраво. Какво има? — обърна се Харпър към майка си.

— Ще оставя на Мич да обясни.

Дейвид влезе с количка със студени напитки и лакомства за децата.

— Подкрепление за тялото и духа — намигна той на момчетата.

— Дейвид, винаги можем да разчитаме на теб! — възкликна Роз. После разпореди: — Вземайте си каквото искате. А сега да чуем за какво става дума.

Въпреки че виното изглеждаше примамливо, Хейли предпочете чай с лед. Стомахът ѝ все още не бе изцяло възстановен.

— Благодаря ти, че се погрижи за момиченцето ми — каза тя на Стела.

— Знаеш, че за мен е удоволствие. Не преставам да се учудвам колко добре си играят с момчетата. — Стела докосна ръката ѝ. — Как се чувстваш?

— Малко замаяна, но ще се оправя. Знаеш ли за какво е това съвещание?

— Нямам и най-малка представа. Седни. Изглеждаш изтощена. Хейли я послуша и се усмихна широко.

— Започваш да добиваш южняшки акцент. Личи си, че си янки, но промяната се усеща. Звучи сладко.

— Изглежда, средата ми оказва влияние.

Все още разтревожена заради бледото лице на Хейли, Стела приседна на страничната облегалка на креслото.

— Докога ще ни държиш в напрежение? — промърмори Лоугън и Мич застана до масата на подиума.

„Като университетски професор е“, помисли си Хейли. Беше забравила, че наистина е изнасял лекции.

— Както знаете, от няколко месеца поддържам връзка с наследница на главната домашна помощница, работила тук по времето на Реджиналд и Беатрис Харпър.

— Адвокатката от Бостън — вметна Харпър и остави Лили с камиончето на пода.

Мич кимна.

— Събудих интереса ѝ и колкото повече търси информация, с колкото повече хора разговаря, толкова по-голямо е желанието ѝ да разкрием цялата истина.

— Освен това Мич е започнал да съставя родословното ѝ дърво. Безплатно — добави Роз.

— Услуга за услуга — каза той. — Част от сведенията, които тя събра, ни бяха нужни. Досега не бе успяла да открие много, което да ни бъде от полза, но днес направи голям удар. Ето едно писмо, написано от въпросната домашна помощница. Вероника — жената, с която контактувам, попаднала на цял кашон с писма на тавана на една от пралелите си. Не е зле да прегледаме всичките. Но днес е намерила това, написано от Мери Хейвърс до нейна братовчедка. Датата е дванайсети януари 1893-а.

— Няколко месеца след раждането на бебето — изтъкна Хейли.

— Точно така. Става дума главно за семейни дела или случки от ежедневието, за които е било нормално хората да си разказват в писма, поне в онази епоха. Но в най-съществената част... — Той повдигна листовете. — Вероника ми изпрати копие по факса, ще прочета само основното.

— Мамо! — захленчи Люк. — Гевин прави онази гадна физиономия.

— Не сега, Гевин! Извинете ме — обърна се Стела към останалите възрастни. Дълбоко си пое дъх и твърдо реши да не обръща внимание на тихата размяна на обиди зад гърба си. — Продължавай.

— Почакай само минута.

Лоугън приклепна до момчетата да си поговори с тях. Прозвуча смях, след който децата радостно скочиха.

— Ще излезем да си поиграем с Лили — заяви Гевин и изпъчи гърди. — Хайде, Лили, искаш ли навън?

Притискайки камиончето, момиченцето изостави Харпър и хвана ръката на Гевин. Лоугън затвори вратата след тях.

— После ще ги заведем да хапнат сладолед — каза той на Стела, докато се връщаше на мястото си.

— Подкупваш ги. Добра тактика. Извинявай, Мич.

— Няма проблем. Ето какво е написала Мери Хейвърс до братовчедка си Люсил.

Мич се облегна с гръб на ръба на масата, намести очилата си и зачете:

— „Не е редно да пиша за това, но чувствата и мислите ми са много объркани. Миналото лято ти съобщих за раждането на малкия син на работодателите ми. Прекрасно дете е младият господар Реджиналд, толкова е сладко! Бавачката, която господин Харпър нае, е много способна, изглежда грижовна и истински привързана към момченцето. Доколкото знам, господарката никога не е влизала в детската стая. Бавачката докладва само на господин Харпър. Ала на долния етаж Алис, бавачката, често става бърлива, както всички момичета. Неведнъж съм я чувала да казва, че господарката не влиза дори да погледне детето. Нито веднъж не била го прегърнала.“

— Безчувствена кучка! — тихо каза Роз. — Радвам се, че не е моя истинска прабаба. Предпочитам луди, отколкото жестоки роднини. Извинявай, Мичъл, не биваше да те прекъсвам.

— Всичко е наред. Вече прочетох писмото няколко пъти и съм съгласен с теб. Мери Хейвърс продължава: „Не е моя работа да критикувам, разбира се. Но ми се струва неестествено една майка да не проявява интерес към собственото си дете, особено към дългоочаквания син в това семейство. Не бих нарекла господарката любяща майка, но все пак следи ежедневните занимания на дъщерите си. Не помня колко бавачки и гувернантки е сменила през последните няколко години. Госпожа Харпър е много взискателна, а нито веднъж не е инструктирала Алис какво очаква от нея във връзка с младия господар Реджиналд. Казвам ти това, Люси, защото, както и двете знаем, онези, които живеят на горните етажи на къщата, рядко се интересуват какво става в домакинството, освен ако не възникне проблем. Но подозирам, че тук има нещо обезпокояващо, и трябва да споделя мислите и страховете си с някого“.

— Знаела е, че става нещо нередно — прекъсна го Хейли. — Извинявайте. — Тя огледа всички в стаята. — Не го казва, но си личи, ако човек чете между редовете.

— Тя също е била привързана към детето — рече замислено Стела. — Била е загрижена за него. И това е очевидно. Продължавай, Мич.

— По-нататък пише: „Когато ти съобщих за раждането на бебето, не споменах, че в месеците преди това нямаше никакви признаци госпожа Харпър да е бременна. Държането и външността ѝ бяха непроменени. Всички, които работим в къщата, научаваме подробности за живота на обитателите ѝ, това е неизбежно. Нямаше никаква подготовка за появата на дете. Никакви разговори за бавачки или бебешки дрешки, никакви посещения на лекаря при госпожа Харпър. Бебето просто се появи една сутрин, сякаш щъркелът го е донесъл. Дочух някои клюки сред прислугата, но не допуснах да продължат — поне в мое присъствие. Нямаме право да се бъркаме в тези неща. Все пак, Люси, тя така страни от детето, че сърцето ми се къса. Затова неведнъж съм се питала какво става. Не може да има съмнение за бащинството, защото бебето е одрало кожата на господин Харпър. Но коя е майка му — това е друг въпрос, поне според мен“.

— Значи са знаели. — Харпър се обърна към майка си: — Тази Хейвърс е знаела, както и останалите от прислугата, но не са могли да направят нищо.

— А какво да сторят? — попита Хейли с пресипнал от вълнение глас. — Били са просто слуги. Дори ако бяха вдигнали шум, кой би ги чул? Щяха да загубят работата си, а тук нищо не би се променило.

— Права си. — Мич отпи глътка минерална вода. — Били са безсилни. Написала е още нещо. — Остави чашата си и обърна на следващата страница. — „По-рано днес в Харпър Хаус дойде една жена. Беше страшно бледа и слаба, а в очите ѝ, Люси, имаше не просто отчаяние, а някаква лудост. Данби...“ Това е икономът по онова време — обясни Мич. — „Данби я взе за беднячка, търсеца работа, но тя се втурна в къщата през входната врата като подивяла. Твърдеше, че е дошла за своето бебе. За сина си Джеймс. Каза, че го чува как плаче за нея. Но дори ако детето бе заплакало, долу никой не би го чул, защото беше в детската стая на горния етаж. Не можах да я спра и да я отпратя, защото тя побягна нагоре по стълбите, викайки сина си. Не знаех какво да направя, но се появи господарката и ме помоли да я заведа във всекидневната горе. Бедното създание трепереше, докато вървеше с мен. Господарката не ми позволи да занеса напитки. Не биваше да правя онова, което направих после, а и никога не съм го вършила през всичките години на работата си като домашна помощница. Подслушах през ключалката.“

— Наистина е дошла тук. — В гласа на Стела потрепна жалостива нотка, когато тя сложи ръка на рамото на Хейли. — Дошла е за детето си, горката Амелия!

— „Чух жестоките неща, които господарката наговори на онази нещастна жена“ — продължи да чете Мич. — „Чух студените ѝ думи за детето. Каза, че желае смъртта му, Люси. И прокле отчаяната майка, която се представи с името Амелия Конър и поиска да ѝ върнат момченцето. Беше отпратена със заплахи. Сега знам, че господарят се е сдобил с желания наследник, възползвайки се от лекия нрав на тази жена, и е отнел детето ѝ, за да го натрапи на законната си съпруга, която трябва да го отгледа като свой син. Разбрах, че докторът и акушерката, изродили бебето, са казали на бедната жена, че детето ѝ е мъртвородено. Зная, че господин Харпър е хладнокръвен както в бизнеса, така и в личните си дела. Не съм виждала прояви на привързаност нито между него и съпругата му, нито към дъщерите му. Все пак не предполагах, че е способен на такова чудовищно деяние. И не мога да повярвам, че господарката е станала негова съучастница.

Госпожица Конър — с провисналата си сива рокля и блуждаещ поглед — бе прогонена и заплашена с полицията, в случай че дойде отново или повтори пред някого думите, които бяха изречени в онази стая. Изпълних дълга си, Люси, и я придружих до вратата. Гледах как файтонът ѝ отпътува. Оттогава не преставам да се терзя. Чувствам, че трябва да ѝ помогна, но какво мога да сторя? Нима не е мой християнски дълг да предложа подкрепа или поне утеха на тази жена? От друга страна, дългът ми към моите работодатели — хората, които ми дават покрив над главата, храна и достатъчно пари, за да бъда независима — изисква да си мълча. Да си знам мястото. Ще се моля да ме осени прозрение как е правилно да постъпя. Ще се моля за младата жена, която дойде за рожбата си, а беше отпратена.“

Мич остави страниците. Последва мълчание.

По бузите на Хейли се търкулнаха сълзи. Беше изслушала последната част от цитираното писмо с наведена глава. Сега я вдигна, а насълзените ѝ очи се усмигнаха.

— Но аз се върнах.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хейли! — извика притеснено Харпър.

— Недей. — Мич пристъпи напред и му направи знак да млъкне.

— Почакай!

— Върнах се — повтори Хейли, — за да взема своето.

— Но не си успяла да стигнеш до детето — каза Мич.

— Не съм успяла ли? Нима? — Хейли разпери ръце. — Нали съм тук? Нали го гледах и му пеех, докато заспи, нощ след нощ? А всички други, които се появиха след него? Те не успяха да се отърват от мен.

— Но вече не ти е достатъчно.

— Искам това, което ми принадлежи! Искам дължимото. Искам... — Очите ѝ плъзнаха поглед из стаята. — Къде са те?

— Навън — отвърна Роз. — Играят си.

— Обичам децата — замечтано каза Хейли. — Кой би предположил? Тези капризни, себични създания. Но изглеждат толкова сладки и невинни, когато спят. Най-много ми харесват, когато спят. Щях да покажа света на моя Джеймс. Целият свят. И той никога нямаше да ме изостави. Нима мислите, че искам съжалението ѝ? — извика тя, внезапно обзета от гняв. — На една чистачка? Слугиня! Нима си въобразявате, че очаквам съчувствие от нея? Да върви по дяволите, както и всички останали! Трябваше да ги убия, докато спят.

— Защо не го направи?

Изведнъж тя вдигна очи и прикова поглед в Харпър.

— Има и други начини за отмъщение. Той беше красавец. Много приличаш на него.

— Приликата не е случайна. Аз съм твой наследник, правнук на сина ти.

Очите ѝ се премрежиха, а пръстите ѝ се впиха в панталона ѝ.

— Джеймс? Моят Джеймс? Гледах те. Сладко бебе. Хубаво момченце. Идвах при теб.

— Помня. Какво искаш?

— Намери ме! Загубена съм.

— Какво се е случило с теб?

— Ти знаеш! Ти го направи. Затова над теб тегне проклятие. Изрекох го миг преди да издъхна. Ще получа своето. — Главата на Хейли клюмна назад, ръцете ѝ притиснаха корема ѝ и цялото ѝ тяло затрепери. — Господи! — Шумно въздъхна. — Беше разтърсващо.

Харпър сграбчи китките ѝ и застана на колене пред нея.

— Хейли!

— Да. — Погледът ѝ бе замъглен, а лицето — бледо като восък. — Може ли малко вода?

Повдигна ръцете ѝ и ги притисна към лицето си.

— Не можеш да продължаваш така.

— Разбира се. Беше бясна. Благодаря — каза тя на Дейвид, когато ѝ подаде чаша вода. Пресуши я на един дъх, сякаш изгаряше от жажда. — После стана тъжна, а накрая отново се ядоса... Писмото стигна до нея. Е, чрез мен. — Тя се обърна към Мич: — Изпитах съчувствие и към нея, и към домашната помощница. Видях всичко, както когато човек чете книга: обстановката, къщата, хората... Представих си какво бих чувствала, ако някой ми отнеме Лили и не мога да си я върна. Първото, което ми се прииска да сторя, бе да затрия онази кучка Беатрис. Мисля, че докато в главата ми се въртяха гневни мисли, тя просто се промъкна. — Хейли здраво се вкопчи в ръката на Харпър. — Има объркани представи за теб. Цялото ѝ съзнание е изопачено, но когато си те спомня като бебе или малко момче, изпитва обич, защото си нейна кръв. Но и негова. Освен това приличаш на него, поне донякъде. Така ми се струва. Когато се вселява в мен, нищо не е напълно ясно.

— Ти си по-силна от нея — увери я Харпър.

— Определено доста по-разумна.

— Справи се страхотно. — Мич остави касетофона. — Бих казал, че днес ти се събра твърде много.

— Беше напрегнат ден. — Успя да се усмихне на всички в стаята. — Изплаших ли ви?

— Меко казано. Слушай, защо не се качиш горе да си починеш? — предложи Стела. — Лоугън ще излезе да нагледа децата. Какво мислиш?

— Разбира се. — Харпър се приближи към Хейли и погали косите ѝ. — Да вървим, скъпа. Ще се отпуснеш.

Той се изправи и ѝ подаде ръка.

— Не знам какво бих правила без вас, приятели — отрони Хейли.

Роз изчака, докато двамата излязоха от стаята.

— Това изцежда силите ѝ. Никога не съм я виждала толкова унила. Обикновено кипи от енергия. По дяволите, уморявам се само като я гледам!

— Трябва скоро да доведем тази история докрай! — рече Лоугън, преди да излезе.

— Какво можем да направим? — Стела тръсна ръце. — Струва ми се, че не е достатъчно да я държим под око и да чакаме. Не знам за вас, но аз цялата се разтреперих, докато гледах какво става с Хейли.

— Мога да отида в Бостън и да помогна на Вероника с преглеждането на писмата — предложи Мич. — Но точно сега не се осмелявам да ви оставя.

— Колкото повече сме, толкова по-сигурни се чувстваме. — Роз посегна към ръката му и я притисна в своята. — И аз мисля така. Честно казано, безпокоя се, когато Дейвид остава сам в къщата прекалено дълго.

— Тя не ме безпокои. — Наля чаша вино и леко я повдигна като за тост. — Може би защото не съм кръвен роднина от мъжки пол. Като добавим и че съм гей, не би проявила интерес към мен. Не пренебрегвайте и факта, че ме смята за слуга. Това ме превръща в най-низшето звено от хранителната верига.

— Много знае — промърмори Роз. — Но звучи логично от нейна гледна точка и ми носи голямо успокоение. Искане да я намерим. Казвала го е и преди.

— Трябва да открием гроба ѝ — заключи Мич.

— Няма спор за това. — Роз стана и отпи глътка от виното на Дейвид. — Но как да го открием, по дяволите?

По-късно, когато къщата утихна и Лили спеше в креватчето си, Хейли не можеше да си намери място.

— В един миг ми се струва, че ще рухна, а в следващия съм заредена с енергия. Сигурно лазя по нервите ви.

— Ти го казваш. — Усмехнат, Харпър я притегли на дивана до себе си. — Искаш ли да погледаме мача?

— Да седя тук и да гледам бейзбол ли?

— Мислех, че го обичаш.

— Да, но не толкова, че да залепна за телевизора.

— Добре. — Харпър прочувствено въздъхна. — Ще направя най-голямата жертва, на която е способен един мъж. Ще взема DVD. Ще гледаме филм — дори и да е някоя сладникава драма.

Тя се облегна назад.

— Наистина ли?

— Но ти ще направиш пуканките.

— Искаш да кажеш, че ще седиш тук и ще зяпаш женска драма без иронични коментари?

— Не си спомням да съм се съгласявал и за това.

— Знаеш ли, обичам екшъни.

— Сега говорим на един и същ език.

— Но с удоволствие бих гледала романтична история с някоя и друга съзливлива сцена. Благодаря! — Хейли шумно го целуна по устните и скочи. — Ще заредя пуканките и мазнината. — Спря се на прага със засияло лице. — Вече се чувствам по-добре.

Никога не бе изживявала толкова резки промени в настроението. От маниакален прилив на енергия до изтощение, от радост до отчаяние. Струваше ѝ се, че всеки ден се издига до върха и се спуска на дъното. А залитанията ѝ и препъванията са съпроводени от напрегнато очакване да се случи още нещо. Незнайно кога.

В миговете на потиснатост се опитваше да си напомня какво си има: красива дъщеричка, страхотен любящ мъж до себе си, приятели, интересна работа. А когато започнеше спираловидното издигане, я обземаше тревога, че не ще може да контролира падането.

Тревожеше се, че има някакъв здравословен проблем. Хормонален дисбаланс, мозъчен тумор. Може би полудяваше като Невестата.

Изнервена и преуморена, в свободния си предобед Хейли влезе в „Уол Март“, за да купи памперси, шампоан и други неща от първа необходимост. Можеше само да благодари на Бога за този малък

отрязък време, което ѝ бе позволено да прекара сама. „Сама с Лили“, поправи се тя, докато настаняваше дъщеря си в количката за пазаруване.

Поне никой не се чувстваше длъжен да я придружава, когато е далеч от Харпър Хаус и градинарския център. А там всички я наблюдаваха зорко като орли.

Знаеше причината и Бог ѝ бе свидетел, че оценява загрижеността и вниманието им. Но въпреки това се задушаваше. Не можеше дори да измие зъбите си, без някой да стои наблизко, готов да сложи паста върху четката ѝ вместо нея.

Тръгна между етажерките, вяло избирайки това, което ѝ бе нужно. Отби се на щанда за козметика, решила, че едно ново червило ще се отрази добре на настроението ѝ. Но нюансите бяха твърде светли, много ярки или невзрачни. Нищо не ѝ отиваше.

Напоследък лицето ѝ изглеждаше толкова бледо и изпито, та ѝ се струваше, че ако сложи нещо ярко на устните си, те ще се открият гротескно, като на палячо.

Може би нов парфюм? Но всеки аромат, който пробваше, я караше да усеща леко гадене.

— Просто забрави — промърмори тя и погледна към Лили, която протягаше ръце към въртящата се поставка със спирали и моливи за очи. — Твърде рано е за тези неща, малка госпожице. Но ще видиш, че е забавно да си момиче. Има толкова много страхотни играчки за нас. — Избра спирала за себе си и я сложи в количката. — Точно сега нямам желание да се разкрасявам. Да отидем да вземем памперсите ти. А ако си послушно момиче — и нова книжка.

Сви покрай поредната етажерка, не бързайки да тръгва. Щом излезе, трябваше да откара Лили до детегледачката и да отиде на работа, където през останалата част от деня непрекъснато щеше да бъде съпровождана от някого.

Искаше да свърши нещо нормално, по дяволите! По-точно, искаше да чувства, че върши нещо — каквото и да е.

Нехайно погледна надясно и застина.

Скова я смесено чувство на паника и световъртеж в мига на внезапно прозрение. Не я напусна, докато умът ѝ правеше бързи изчисления.

Напълно съкрушена, Хейли затвори очи. Отново ги отвори, погледна веселото личице на Лили и посегна към домашния тест за бременност.

Остави Лили на детегледачката и едва успя да задържи усмивката на лицето си, докато тръгна обратно към колата си. Страхуваше се да мисли по пътя към дома.

Нямаше да си представя и да предвижда последици. Просто щеше да направи теста. Два пъти. Щом видеше, че е отрицателен, какъвто несъмнено щеше да бъде, трябваше да скрие опаковките някъде, докато успее да се отърве от тях, без никой да узнае за излишната ѝ паника.

Невъзможно бе да е забременяла отново.

Паркира и провери дали кутийките са добре скрити на дъното на чантата. Но миг след като прекрачи прага на къщата, срещу нея внезапно се появи Дейвид — като дух, излязъл от бутилка.

— Здравей, скъпа, да ти помогна ли?

— Не. — Притисна чантата към гърдите си, сякаш бе безценен къс злато. — Сама ще отнеса тези неща горе. И ще отида до тоалетната, стига да нямаш нищо против.

— И на мен често ми се налага.

Осъзнала, че се държи грубо, прокара ръка по лицето си.

— Извинявай, не съм в настроение.

— Още нещо, което често се случва и на мен. — Дейвид извади от джоба си отворено пакетче бонбони и избута с палеца си черешово драже до отвора. — Но както се казва, горе главата!

Тя се усмихна и взе дражетото.

— Да видим дали сладкото ще подобри настроението ти — каза той, когато Хейли пхна бонбона в устата си. — Не мога да не се тревожа за теб, скъпа.

— Знам. Ако не се върна след петнайсет минути, повикай специалния отряд.

— Обещавам.

Тя забърза по стълбите и изсипа съдържанието на чантата върху леглото си... За бога, бе забравила памперсите. Мислено изруга, грабна теста за бременност и се втурна в банята.

За миг се изплаши, че няма да може да намокри лентичката. Такъв бе късметът ѝ. Опита да се окуражи.

Започна да вдишва и издишва дълбоко. Добави и една молитва за всеки случай.

След няколко секунди, все още усещайки сладостта на черешовото драже, втренчи поглед в оцветената ивица. На нея съвършено ясно се четеше: „Бременна“.

— Не! — изпищя тя, грабна лентичката и я разклати като термометър, сякаш се надяваше след това движение всичко отново да бъде нормално. — Не, не и не!

Погледна надолу и удари с юмрук по корема си под пъпа. Сетне седна върху капака на тоалетната чиния и закри лицето си с ръце.

Въпреки че би предпочела да се сгуши под мивката и да не излезе оттам през следващите девет месеца, нямаше много време за самосъжаление. Написка се със студена вода, за да се поободри.

— Да, браво, плачи сега! — укорително си каза тя. — Това ще промени положението и когато отново направиш глупавия тест, на проклетата лентичка ще пише: „Спокойно, Хейли, не си бременна“. Трябва само да поседиш на капака десет минути. Идиотка! — Преглътна напирания нов порой от сълзи и се погледна в огледалото. — Играчка-плачка, сега ще си плащаш! Трябва да се справиш с последиците.

Малко грим помогна. Още по-ценни бяха слънчевите очила, които извади от чантата си.

Пъхна кутийките от теста за бременност на дъното на чекмеджето с бельо. Пръстите ѝ трепереха като на наркоманка, която бърза да скрие скъпоценната си доза.

Когато излезе, Дейвид вече бе пред вратата.

— Тъкмо щях да обявя тревога.

Хейли го изгледа с недоумение.

— Какво?

— Да повикам специалния отряд, скъпа. Забави се повече от петнайсет минути.

— Извинявай. Просто... извинявай.

Той понечи да се усмихне и нехайно махна с ръка, но миг след това лицето му придоби сериозно изражение.

— Не, няма да се преструвам, виждам, че си плакала. Какво има?

— Закъснявам за работа. — Докато изричаше думите, гласът ѝ затрепери и секна.

— Няма да свърши светът. Първо ще поседнем. — Дейвид хвана ръката ѝ и я задържа, докато седна на стълбите. — И ще споделиш терзанията си с чичко Дейвид.

— Терзания ли? Просто съм загазила. — Нямахме намерение да казва нито на него, нито на когото и да било. Поне докато намери време да помисли, да вземе решение. Планираше да зарови глава в пясъка за няколко дни. Но когато той обгърна раменете ѝ, думите се изтръгнаха от устата ѝ: — Бременна съм.

— О! — Ръката му се плъзна по рамото ѝ. — Е, в такъв случай дори тайните ми запаси от страхотни шоколадови сладки няма да помогнат.

Хейли извърна глава и потърка нослето си в рамото му.

— Аз съм нещо като размножителна бомба, Дейвид. Какво ще правя сега, по дяволите?

— Това, което е най-добро за теб. Между другото сигурна ли си?

Хейли се надигна от стъпалото и извади лентичката от джоба си.

— Какво пише тук?

— Че пиленцето е кацнало. — Той леко повдигна брадичката ѝ. — Как се чувстваш?

— Гади ми се и съм изплашена. Като пълна глупачка! Ползвахме предпазно средство, Дейвид. Не сме го правили като двама загорели тийнейджъри на задната седалка на стар шевролет. Сигурно съм свръхплодовита!

Той се засмя, а после отново притисна рамото ѝ.

— Извинявай, знам, че за теб не е никак смешно. Но да се успокоим и да преценим положението. Влюбена си в Харпър, нали?

— Разбира се, но...

— И той е влюбен в теб.

— Да, но... О, Дейвид, връзката ни тъкмо започваше. Може би съм си представяла, че някой ден ще се случи. Но все още не сме кроили никакви планове за бъдещето. Дори не сме разговаряли.

— Това само ще ускори нещата, скъпа. Сега ще започнете да разговаряте.

— Нима има мъж на света, който не би се почувствал като уловен в капан, когато една жена дойде при него и му каже, че е

бременна?

— А нима си успяла да заченеш сама?

— Това няма значение.

— Хейли! — Той придърпа очилата над носа ѝ, за да я погледне в очите. — Има значение, и то голямо. С Лили си постъпила така, както си сметнала, че е най-добре и за теб, и за бащата, и за бебето. Правилно или не, господ знае, но лично аз одобрявам решението ти. Ала както и да е, проявила си смелост. Сега трябва да я проявиш отново и да направиш най-доброто за всички засегнати — да кажеш на Харпър.

— Не зная как. Прилошава ми при тази мисъл.

— Явно го подценяваш, въпреки че го обичаш.

— Напротив. Знам как ще постъпи и това е проблемът. — Отново се загледа в лентичката и онзи крециящ надпис, който отекуваше в главата ѝ. — Ще бъде до мен. Но откъде мога да съм сигурна, че го прави от любов, а не защото се чувства отговорен?

Дейвид се наведе и я целуна по челото.

— Просто ще си сигурна.

Всичко това звучеше чудесно — разумно, логично и зряло. Все пак не беше лесно да направи нещо, което не търпеше отлагане.

Искаше ѝ се да изчака, да забрави за няколко дни. Дори да си представя, че проблемът може да изчезне, макар да бе егоистично и детинско от нейна страна.

Когато стигна до градинарския център, влезе незабелязано в една от тоалетните за персонала да направи теста повторно. Изпи половин литър вода почти на един дъх и остави струята да шурти в мивката за всеки случай. Понечи да стисне палци, но си каза, че няма смисъл от подобни глупости.

Прочете резултата с полупритворени очи.

Отново бе същият.

„Е, няма шега, няма измама. Бременна съм.“ Този път нямаше да плаче и да проклина съдбата. Просто пъкна лентичката в джоба си, отвори вратата и се подготви за неизбежното — трябваше да каже на Харпър.

„Но защо да знае?“, помисли си тя. Можеше отново да опакова багажа си и да замине. Бебето бе нейно.

... Той беше богат и влиятелен. Щеше да ѝ отнеме детето и да я захвърли. Да открадне сина ѝ. За славата на великата фамилия Харпър щеше да я използва като кобила за разплод, а после да изтръгне живота, който е носила в себе си.

Нямаше права над това, което принадлежеше на нея. Никакви права над детето, което растеше в утробата ѝ...

В този миг Стела я повика и тя се стресна като крадец, хванат на местопрестъплението.

Беше се озовала сред сенколюбивите растения, заобиколена от буйна зеленина.

Откога ли стоеше тук и в главата ѝ се въртяха мисли, които не бяха нейни?

— Добре ли си?

— Малко съм замаяна. — Дълбоко си пое дъх. — Извинявай за закъснението.

— Няма проблем.

— Ще наваксам. Но се налага... Трябва да поговоря с Харпър, преди да започна работа.

— В оранжерията за присаждане е. Настоя да му се обадя, когато дойдеш. Хейли, искам да ми кажеш какво има.

— Първо ще поговоря с Харпър.

„Преди да загубя самообладание или разсъдък си“, мислено добави тя. Забърза между масите с разсад, пресече асфалтираната алея и продължи покрай оранжериите. Забеляза, че бизнесът отново процъфтява след лятното затишие. Температурите бяха малко по-ниски и хората вече се замисляха какво да засадят наесен. Момчетата на Стела се готвеха да тръгнат на училище. Дните ставаха все по-кратки.

Животът продължаваше въпреки кризата, която изживяваше тя.

Поколеба се пред оранжерията, в която бе Харпър. Порази я фактът, че главата ѝ, заета с толкова мисли преди няколко мига, сега беше като празна.

Но вече можеше да стори само едно: да влезе.

Вътре бе топло и звучеше музика. Обстановката толкова му подходеше — безброй растения в различни фази на развитие, мирис

на почва и зеленина.

Музиката не ѝ бе позната — някаква композиция за арфи и флейти.

Харпър бе застанал в далечния край и крачките дотам ѝ се сториха най-дългият поход в живота ѝ. Той се обърна и чаровно ѝ се усмихна:

— Хей, точно теб исках да видя! — С едната си ръка ѝ даде знак да се приближи, а с другата свали слушалките от ушите си. — Погледни, нашите бебчета! — Застана с лице към растенията и не видя как Хейли потръпна при тези думи. — Развиват се точно по план — продължи той. — Виж, плодниците вече са издути.

— Не само те — промърмори Хейли, но се приближи, застана до него и се загледа в растенията, които бяха опрашени преди няколко седмици.

— Виждаш ли? Семенниците са напълно оформени. Ще им дадем още три-четири седмици, докато семената узреят. Тогава върхът ще се разтвори. Ще съберем семената и ще ги засеем в саксии. Ще ги държим на открито и през пролетта ще покълнат. Когато станат високи седем-осем сантиметра, ще ги засадим в лехите.

— А после какво? — попита тя, макар че мислите ѝ витаеха другаде.

— Обикновено получаваме цвят на втория сезон. Тогава ще огледаме и опишем различията и приликите, характеристиките. Това, на което трябва да се надяваме, е поне едно — въпреки че бих заложил на повече — да бъде с яркорозов цвят и червеникав оттенък. Когато разцъфне, ще го наречем „Дъщерята на Хейли“.

— А ако няма нито едно?

— Песимизмът е враг на градинаря. Но ако не се получи точно това, което сме очаквали, ще се появи друго интересно цвете. И ще опитаме отново. Впрочем исках да те попитам дали ти се ще да поработиш с мен върху нов вид роза за майка ми.

Хейли си помисли, че ако родеше пак момиче, може би щяха да го кръстят Роуз. Но после отвърна:

— С удоволствие. Много мило от твоя страна.

— Е, идеята беше на Мич, но той не може да отгледа дори мушката в саксия. Иска да опитам да създам черна роза. Никой досега не е постигал съвършено черен цвят, но ми хрумна да си поиграем и да

видим какво ще излезе. Сега е най-подходящото време в годината... Разполагаме с достатъчно дни да измием, дезинфекцираме и пречистим въздуха. Хигиената е изключително важна за този вид работа, а розите са капризни. Ще ни отнемат доста време, но ще е забавно.

Изглеждаше толкова въодушевен от идеята да започнат нещо ново. Как ли би я изгледал, когато му каже, че вече са поставили още едно начало?

— Когато правиш всичко това — продължи той, — избираш родители — растения за опрашване и за семе. Съзнателен подбор, търсене на определени характеристики.

„Моите сини очи, кафявите на Харпър. Неговото търпение, моята импулсивност. Какъв ли би бил резултатът?“, помисли си тя.

— Така. Опитваш се да ги кръстосаш, за да създадеш нещо с най-добрите или поне желаните характеристики на двамата родители.

„Избухливият му нрав, моята упоритост. Господи...“

— При хората не е така — неочаквано каза Хейли.

Той се обърна към компютъра си и въведе информацията във файл.

— Мисля, че не.

— Хората невинаги могат... или невинаги решават и планират така. Не си казват: „Хей, хайде да създадем хибрид“.

Харпър се засмя гръмогласно и я погледна закачливо.

— Не ми е хрумвало да използвам тази реплика за свалка в бар. Ще я запомня, но тъй като вече открих жената на живота си, няма да ми е нужна.

— Никога не си ме свалил с остроумни реплики — изтъкна тя. — Впрочем хибрид се прави с цел създаване на нещо ново и самостоятелно. Не е просто игра и забавление.

— А показвах ли ти вибурнума? Отделянето на издънка беше малко трудно, но съм доволен как се развива.

Всеки момент от очите ѝ отново щяха да бликнат сълзи.

— Харпър... — започна тя.

— Не е голяма беда — нехайно продължи той. — Зная как да се справя с издънките.

— Бременна съм.

„Ето, изрекох го“, каза си тя. Кратко и ясно, като рязко дръпване на лепенка от рана.

— Какво?

Харпър престана да натиска клавишите и бавно се завъртя на стола си.

Не успя да разгадае изражението му. Може би защото погледът ѝ бе премрежен. Бученето в ушите ѝ заглуши гласа му и тя не можа да прецени какво издава тонът му.

— Трябваше да го разбера. Трябваше! Бях толкова уморена, цикълът ми прескочи... но просто забравих. От време на време ми се гадеше, настроението ми често се променяше. Мислех... Всъщност нищо не мислех. Въобразявах си, че е заради инцидентите с Амелия. Не направих връзката. Съжалявам.

Всичко това прозвуча като несвързано бърборене, неразбираемо дори за самата нея. Изведнъж млъкна, когато той повдигна ръка.

— Каза, че си бременна ли?

— Господи! Колко пъти трябва да го повторя? — Несигурна дали да избухне в плач, или да се разкрещи, Хейли издърпа лентичката от джоба си. — Ето, прочети сам!

— Почакай. — Той взе лентичката от ръката ѝ и втренчи поглед в нея. — Кога го разбра?

— Едва днес. Току-що. Преди малко. Бях в „Уол Март“ да купя това-онова. Забравих за памперсите на Лили, а си купих спирала за мигли. Що за майка съм?

— Спокойно. — Харпър се изправи и обхвана раменете ѝ. — Добре ли си? Искам да кажа, нали не те боли или нещо подобно?

— Разбира се, че не ме боли, за бога!

— Слушай, престани да лазиш по нервите ми. — Потърка слепоочията си и внимателно се вгледа в нея. „Сякаш преценява развитието на новите си кръстоски“, помисли си тя. — Това ми се случва за първи път. Откога си бременна?

— От известно време.

— По дяволите, Хейли! Искам да кажа, на колко седмици е плодът... или както и да се нарича?

— Мисля, че на около шест. Пет-шест.

— Колко голямо е бебето?

— Не зная. Може би колкото оризово зърно.

Той втренчи поглед в корема ѝ и го докосна.

— Кога ще започне да шава? Кога ще има ръчички, крачета?

— Харпър, да не се отплесваме.

— Не разбирам от тези неща. Искам да узная. Трябва да отидеш на лекар, нали? — Хвана ръката ѝ. — Да вървим.

— Не е задължително да тръгна точно сега. Харпър, какво ще правим?

— Как така какво ще правим? Ще имаме бебе. Мамка му! — Той я грабна и я повдигна от земята. На лицето му сияеше ослепителна усмивка. — Ще имаме бебе!

Хейли впи пръсти в раменете му.

— Не си ли ядосан?

— Защо да съм ядосан?

Сега бе неин ред да се почувства замаяна, изумена, разтърсена...

— Защото... така.

Харпър внимателно я спусна обратно и плахо промълви:

— Ти не искаш ли това бебе?

— Не зная. Нима мога да мисля какво искам? Как да мисля при тези обстоятелства?

— Значи бременността засяга мозъчните клетки. Интересно.

— Аз...

— Е, добре, тогава остави мисленето на мен. Ще отидеш на лекар, за да се уверим, че всичко тук вътре е наред. Ще се оженим и следващата пролет ще имаме бебе.

— Да се оженим? Харпър, хората не бива да се женят само защото...

Той стоеше, облегал се на работната маса, но въпреки това ѝ се струваше заплашително надвесен над нея.

— В моя свят, където небето е синьо, хората, които се обичат и създават деца, се женят. Може би се случва малко по-рано, отколкото беше заложено в предварителния ни план, но ще се наложи да направим промени.

— Значи вече сме имали план?

— Аз имах. — Протегна ръка, пригладя косите ѝ и закачливо ги подръпна. — Искам да живея с теб. Знаеш го. Искам бебето. Ще направим каквото трябва и всичко ще бъде наред.

— Значи ми заповядваш да се омъжа за теб.

— Според плана ми, трябваше да ти направя романтично предложение, което да бъде следващата крачка. Но тъй като събитията ме изпревариха, а и бременността е засегнала умствените ти способности, ще постъпим така...

— Дори не си разстроен.

— Не, не съм. — Замълча, навярно за да си даде сметка какво чувства. — Само съм поизплашен, смаян... Господи, Лили страшно ще се зарадва! По-малко братче или сестриче, което да тормози. Почакай, докато кажа на братята си, че ще стават чичовци. И на мама, че ще става...

— ... баба — довърши Хейли и кимна, изпитвайки леко задоволство, че най-сетне в очите му бе проблеснало съмнение. — Как мислиш, че ще приеме тази новина?

— Скоро ще разбере.

— Просто не мога да понеса всичко това! — Хейли притисна длани към слепоочията си, сякаш така световъртежът щеше да изчезне. — Дори не зная какво чувствам. — Отпусна ръце в скута си и го прониза с поглед. — Харпър, не мислиш ли, че е грешка?

— Нашето бебе не е грешка. — Притегли я в прегръдката си и усети учестеното ѝ дишане, докато се бореше с напирещите сълзи. — Но е страхотна изненада.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През останалата част от деня Харпър се луташе като в сън. Трябваше да обмисли, реши и планира толкова неща. Първите стъпки му бяха кристално ясни, както началните етапи на всяка кръстоска.

Щеше да заведе Хейли на лекар, за да се уверят, че всичко с нея и бебето е наред. Щеше да започне да чете за ембриони, развитие на плода в утробата и прочее, за да добие представа за процеса, да знае какво се случва там вътре.

Щяха да се оженят възможно най-скоро, но не толкова прибързано, че да е сдържана и практична сватба, организирана надвечер. Не искаше това за Хейли, а като се замислеше — и за себе си.

Държеше да се оженят в Харпър Хаус. Сред градините, за които така старателно се грижеше, в сянката на къщата, в която бе отраснал. Там искаше да се врене във вечна вярност не само на Хейли, а и на Лили, и на нероденото си дете, което сега бе голямо колкото оризово зърно.

Това беше желанието му и целта, към която несъзнателно се бе стремил през целия си живот. Никога не се бе замислял, но сега беше така сигурен, както в собственото си име.

Хейли и Лили щяха да се настанят в неговата къща. Щеше да поговори с майка си за разширяване, без да се наруши традиционният облик.

Трябваше да има повече място за децата, помисли си той, за да могат да отраснат в Харпър Хаус, сред градините и горите. И историята на имението да означава за тях толкова много, колкото за самия него.

Виждаше всичко това съвсем ясно. Единственото, което му бе трудно да си представи, беше детето, в чието създаване бе участвал.

Колкото оризово зърно? Как е възможно нещо толкова мъничко да е толкова значимо? И вече толкова обичано?

Но имаше една стъпка, която трябваше да предприеме преди всичко останало.

Откри майка си в градината, заета да добавя нови астри и хризантеми в една от лехите си.

Работеше с тънки памучни ръкавици, захабени от няколко сезона. Памучният ѝ панталон беше с отрязани крачоли, чийто тъмносин цвят вече едва се забелязваше под пластове кал. Краката ѝ бяха боси и само бе нахлузила платнени чехли.

Като дете я бе смятал за неуязвима жена със свръхестествени способности. Знаеше всичко, дори това, което той би предпочел да не знае. Имаше всички отговори, които му бяха нужни. Прегръщаше го, а понякога и го близваше по бузата, срещу което Харпър все още се съпротивляваше.

Ала най-важното бе, че винаги можеше да разчита на нея. В най-щастливите и най-трудните мигове тя бе неотлъчно до сина си.

Сега беше негов ред.

Роз вдигна глава, когато усети присъствието му, и нехайно плъзна ръка по челото си. Изглеждаше поразително красива с козирката над очите и ведрия израз на лицето си.

— Беше чудесен ден — възкликна тя. — Реших да се възползвам още малко и да поразкрася тази леха, защото вечерта ще завали.

Харпър инстинктивно погледна към небето.

— Да, ще напои всичко.

— Чул те господ. — Тя примигна от слънцето, докато се взираше в лицето му. — Я, много си сериозен! Поседни тук, че вратът ми ще се схване.

Харпър приклепна и едва отрони:

— Трябва да ти кажа нещо.

— Разбирам, обикновено в такива случаи изражението ти е толкова сериозно.

— Хейли е бременна.

Роз остави лопатката бавно и внимателно.

— Така значи.

— Узнала го е едва днес. Мисли, че е във втория месец. Усещала е симптомите... предполагам, че така се наричат, но не им е обръщала внимание покрай всичко, което се случи.

— Разбирам. Добре ли е тя?

— Малко разстроена, малко изплашена, бих казал.

Роз протегна ръка, свали слънчевите му очила и го погледна в очите.

— А ти как го приемаш?

— Все още не мога да повярвам. Обичам я, мамо.

— Зная. Но радваш ли се?

— Изпитвам смесени чувства. Едното от тях е радост. Знам, че не си очаквала нещата в живота ми да се развият по този начин.

— Харпър, няма значение какво очаквам или искам аз. — Внимателно отдели една астра и я постави във вече подготвената дупка. Ръцете ѝ сръчно отъпкваха почвата, докато говореше. — Важното е какво искате ти и Хейли. Важното е онова малко момиченце и детето, което сте създали.

— Искам да се оженя за Хейли и да направя Лили своя дъщеря, законна. Искам това бебе. Знам, че изглежда като с магическа пръчица — хоп! — и се превръщаме в семейство, но... Не плачи. Моля те, не плачи!

— Имам право да си поплача, когато моят първороден син ми казва, че ще ставам баба. Имам пълното право да пролея няколко сълзи. Къде е кърпата ми, по дяволите?

Той я издърпа от задния ѝ джоб и ѝ я подаде.

— Трябва да поседна за минута. — Отпусна се на земята и изтри очите си. — Всяка майка знае, че този ден ще дойде. От мига, в който поеме детето си в ръце. Това не е първата ѝ мисъл, поне съзнателна, но дълбоко в себе си усеща нишката на живота. Циклите в него. Жените ги познават. Както и градинарите. — Тя разпери ръце, за да го прегърне. — Харпър, ще ставаш татко!

Както често бе правил, той притисна лице към потръпващите ѝ рамене.

— А аз ще ставам баба. За втори път. — Отдръпна се назад и го целуна по бузите. — Обичам онова момиченце, то вече е наше дете. Искам и двамата с Хейли да знаете, че го чувствам като своя внучка. И че се радвам за вас. Въпреки че сте улучили такъв момент, че бебето ви ще се появи през най-натоварения ни сезон.

— Господи, не помислих за това! — усмихна се Харпър.

— Е, прощавам ви. — Роз се засмя и свали ръкавиците си, за да усети допира на ръцете му. — Направи ли ѝ предложение?

— Да. По-скоро ѝ казах, че ще се оженим. Не ме гледай укорително.

Веждите ѝ останаха повдигнати, а изразът на очите — леденостуден.

— Точно това заслужаваш.

— Ще се погрижа за всичко. — Харпър сведе поглед. После повдигна ръцете ѝ една по една към устните си. — Обичам те, мамо. Ти винаги вдигаш летвата твърде високо.

— Коя летва?

Той отвърна на съсредоточения ѝ поглед.

— Не бих се обвързал с жена, която обичам и уважавам по-малко от теб.

Очите ѝ отново се насълзиха.

— Тази кърпа няма да ми е достатъчна.

— Ще ѝ дам най-доброто, което имам. За начало искам пръстените на баба. Гodeжният пръстен и венчалната халка на баба Харпър. Ти каза, че когато реша да се оженя...

— Това е моето момче. — С присвити устни тя леко го целуна. — Това е мъжът, когото съм възпитала. Ще ти ги донеса.

Но как би направил предложение за брак! Ето още нещо, за което никога не се бе замислял. Специална вечеря и вино? Скромнен пикник? Гигантски надпис „Ще се омъжиш ли за мен?“ на таблото за резултата по време на мач?

Нима въображението му не можеше да роди нищо друго?

Реши, че е най-добре да го направи сред обстановка, която допада и на двамата.

Затова я заведе на разходка в градината привечер.

— Чувствам се гузна, че майка ти отново трябва да тича след Лили. Все пак съм бременна, не съм инвалид.

— Тя сама пожела. Освен това исках да остана насаме с теб за час. Не, не казвай нищо. Господи, вече започвам да чета мислите ти. Луд съм по Лили и няма да губя време да те убеждавам в очевидното.

— Зная колко я обичаш. Просто не мога да осъзная всичко това. Не съм прекосила два щата, скачайки от легло на легло, а ми се случва за втори път.

— Този път е различно. Този е първият. Виждаш ли онази слива?
— Харпър се спря и докосна едно от лъскавите ѝ зелени листа. — Родителите ми са я засадили точно след като съм се родил. Ще засадим една за Лили, а после и за бебето. Но виждаш ли тази? Вече е почти на трийсет години и знам, че е засадена специално за мен. Винаги съм се чувствал добре тук. Това е едно от моите места. Ще има и други кътчета в градината, които ще станат наши, но това вече е едно от тях.

Извади кутийката от джоба си и видя как устните ѝ затрепериха, а погледът ѝ се втренчи в лицето му.

— Господи...

— Няма да коленича. Не искам да се чувствам като глупак в този момент.

— Мисля, че колениченето е знак за вричане във вярност.

— Ще трябва да се задоволиш само с думата ми. Искам новия живот, на който сложихме начало. Не само бебето, а всичко, което започнахме заедно. Ти, аз и Лили, а сега и това бебе. Искам да споделя този живот с вас. Ти си първата жена, която съм обичал. Ще бъдеш и последната.

— Харпър... вече ме накара да затая дъх.

Той откряна кутийката и леко се усмихна, когато видя широко отворените ѝ очи.

— Беше на баба ми. Малко е старомоден, предполагам.

— Аз... — Гърлото ѝ пресъхна. — Та това е семейна ценност. Всъщност не мога да намеря думи. Харпър, навярно Роз...

— Беше обещала да ми го даде за жената, с която желая да прекарам живота си. Искам ти да го носиш. Омъжи се за мен, Хейли.

— Пръстенът е толкова красив! Харпър, ти си невероятен...

— Това не е всичко.

Хейли смутено се усмихна.

— Не мога да си представя какво друго може да има.

— Искам да приемеш името ми. Искам и Лили да носи моята фамилия.

— Осъзнаваш ли какво означава това? — Тя докосна бузата му.
— Осъзнаваш ли какво правиш?

— Напълно. Най-добре е да отговориш веднага, защото не ми се иска да разваля този романтичен момент, като се сборичкам с теб и насила сложа пръстена на ръката ти.

— Няма да се стигне до това. — Тя притвори очи за миг и си представи разцъфналите сливови дръвчета — традицията на поколенията. — Знаех, че ще ми предложиш брак, след като ти казах, че съм бременна. Така си устроен, да постъпваш почтено. Да бъдеш отговорен.

— Но това не е единствената причина!

— Изслушах те — Хейли енергично поклати глава, — ала сега е мой ред да говоря. Знаех, че ще ми направиш предложение, и една от причините да се чувствам зле беше страхът, че няма да узная истинските ти подбуди. Боях се, че ще го направиш от чувство за дълг. Но сега знам, че не е така. Ще се омъжа за теб, Харпър, и ще приема името ти. Както и Лили. Ще те обичаме до края на живота си.

Харпър извади пръстена от кутийката и го сложи на пръста ѝ.

— Малко е широк — промърмори той, докато повдигаше ръката ѝ към устните си.

— Въпреки това няма да си го получиш обратно.

Сложи ръка върху нейната, за да задържи пръстена на място.

Хейли едва успя да се усмихне, преди да се хвърли в прегръдката му.

— Обичам те, обичам те, обичам те...

Той наклони главата ѝ назад и я целуна.

— Надявах се да го кажеш.

Чувстваше се малко неловко, докато вървеше с Харпър, за да съобщят новината на майка му и Мич и помолят Дейвид да отвори шампанско. Позволи си половин чаша, която бе достатъчна за двата тоста.

По един за годежа и за бебето.

Роз я прегърна и прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да си поговорим на четири очи, и то скоро. Всъщност какво ще кажеш за сега? Харпър, ще отвлека момичето ти за няколко минути. Трябва да ѝ покажа нещо.

Без да изчака отговор, Роз хвана Хейли под ръка и я поведе към вратата.

— Помисли ли вече каква сватба би искала?

— Не съм... Събра ми се толкова много.

— Не се и съмнявам.

— Харпър предложи да се оженим тук.

— Както се надявах. Можем да използваме балната зала, ако искаш нещо изискано. Или градините и терасата, ако предпочиташ по-непринудена обстановка. Обсъдете това и ми кажете. Нямам търпение да се заема с подготовката. Сигурно ще се опитам да наложа мнението си за доста неща, така че ме дръжте под око да не се увлека.

— Боже, опитвам се да се поставя на твое място! — въздъхна Хейли, докато се изкачваха по стълбите. — Но не мога.

— Така е, защото здраво стоиш на своето. А и аз не бих ти отстъпила мястото си.

— Не забременях нарочно — отрони Хейли.

Роз се спря на прага на спалнята си и погледна право в насълзените ѝ очи.

— Такива мисли ли се въртят в главата ти? Че те смятам за използвачка?

— Не... не точно. Но много хора биха си го помислили.

— Гордо мога да заявя, че аз не съм от многото. Експерт съм по преценяване на характери, с една-единствена сериозна грешка в забележителната си кариера. Ако имах по-ниско мнение за теб, Хейли, нямаше да живееш в дома ми.

— Когато каза, че трябва да си поговорим, помислих, че...

— Е, въпросът е приключен.

Роз застана до леглото си и отвори кутията върху него. Извади нещо, което приличаше на пухкав бледосин облак.

— Това е одеялцето на Харпър, направих го скоро след като се роди. Всяко от децата ми имаше такова. Запазила съм и трите, за да ги предам на поколенията. Ако родиш момиченце, би могла да използваш нещо на Лили или да купиш ново, в по-подходящ цвят. Но се надявам, ако е момче, да го завиваш с това. Във всеки случай твое е.

— Прекрасно е! — възхити се Хейли.

Роз го притисна към лицето си за миг.

— Да, Харпър е от хората, които обичам най-много в живота си. Няма нищо на света, което да желая по-силно от неговото щастие. С теб е щастлив. Това е повече от достатъчно за мен.

— Ще му бъде добра съпруга.

— Постарай се. А сега какво ще кажеш да си поплачем?

— О, да, би ми се отразило добре.

Докато лежеше до него в тъмнината, тя се заслуша в спокойния ромон на дъжда.

— Не знам как е възможно да съм толкова щастлива и същевременно толкова изплашена.

— Същото се отнася и за мен.

— Тази сутрин имах чувството, че целият свят се стоварва върху главата ми. А сега сякаш над мен се сипе дъжд от нежни, уханны цветя.

Той хвана ръката ѝ. Пръстенът бе в кутийката си на нощното шкафче.

— Утре ще го занеса на златар да го стесни.

— Не знам как ще живея с човек, който чете мислите ми. — Хейли се претърколи върху него и отметна коси назад. — Струва ми се, че и аз чета твоите. Знам за какво мислиш сега.

Наведе се и го целуна по устните.

Нежна и уверена, щастлива и спокойна — така се чувстваше, когато бе с него. Но на първо място — обичана. Каквото и да сковаваше сърцето ѝ, каквато и буря да се надигаше в нощта, щеше да я прогони от съзнанието си и да се наслади на тези мигове на близост.

Сигурна, в безопасност. Завладяна от страст.

Имаше му пълно доверие, когато я държеше в прегръдката си, както сега, и топлите им тела и устните им нежно се докосваха. Вкусът му ѝ вдъхваше сила, докато езикът му закачливо се преплиташе с нейния.

Движеха се в бавен и спокоен ритъм, докато дъждовните капки мелодично барабанияха по плочите на терасата. Сърцето ѝ биеше бързо като тях. Бе изпълнена с наслада и очакване. Толкова добре го познаваше — в началото като приятел и партньор, а сега — любим... съпруг.

Завладяна от силни чувства, тя се сгуши в прегръдката му.

— Обичам те, Харпър. Струва ми се, че съм те обичала цяла вечност.

— Вечността е пред нас.

Той плъзна пръсти по лицето ѝ към косите ѝ. Виждаше силуета ѝ в полумрака, блясъка на очите ѝ. Изглеждаше странна и загадъчна на

тази светлина в бурната нощ, но бе изцяло негова. Когато се вгледа в нея, видя бъдещето си. А допирът на тялото ѝ му разкриваше красотата на настоящето.

Вкуси от сладостта на устните и кожата ѝ, проследи изящната извивка на шията ѝ, изваяните ѝ гърди. Долавяше пулса ѝ, бърз като ромона на дъжда и все по-учестен...

Бавно плъзна ръце и устни по стройното ѝ тяло, толкова бяло и нежно на слабата светлина. Трептенето на мускулите ѝ под ласките му издаваше възбудата ѝ.

Нежно, безкрайно нежно долепи устни до корема ѝ и ги задържа за миг, замислен за онова, което растеше вътре. Ръката ѝ галеше косите му.

— Второто му име трябва да бъде Харпър — прошепна тя. — Момиче или момче, както и да го наречем, важно е да запазим името на рода.

Той извърна глава.

— А какво ще кажеш за Клетис? Клетис Харпър Ашби.

Едва сдържа усмивката си, все още долепил устни до кожата ѝ, когато ръката ѝ застина.

— Беше шега, нали?

— Малкият Клетис... или Хермиън, ако е момиче. Не са често срещани имена напоследък.

Устните му изминаха с целувки пътя обратно до нейните.

— Ще съжаляваш, ако се влюбя в тези имена и настоявам за тях. Ще е забавно, нали?

— Може би Клем. — Ласкаво докосна крайчеца на устните ѝ. — Или Гертруд.

— На всяка цена трябва аз да попълня удостоверението за раждане — усмихна се тя. — Особено ако толкова държим детето ни да носи име на цвете. Любимото ми е Бегония.

— А ако е момиче?

Хейли сграбчи ушите му, дръпна ги и избухна в смях. Продължи да се смее, докато той бавно проникваше в нея.

Лежеше сгушена до него, затоплена и доволна, и се унасяше в сън. Шумът на дъждовните капки звучеше като приспивна песен.

Представи си, че върви към Харпър, а дългата ѝ бяла рокля проблясва на слънчевата светлина. В ръцете ѝ грее букет от искрящи червени лилии. Той щеше да я очаква, готов да ѝ обещае всичко. Да изрече клетва за вечна вяност.

„Докато смъртта ви раздели.“

Не! Отърси се от тръпката, която премина през сърцето ѝ. Не желаше в деня на сватбата им да се споменава за смърт. Не желаше тя да бъде част от обещанията им.

Смъртта бе сянка, която помрачаваше слънцето.

... Празни обещания. Думи, изречени машинално, които не означаваха нищо. Пред слънцето премина облак и дъждът опръска бялата ѝ рокля, докато доби невзрачен сивкав цвят.

Беше тъмно, пусто. Но в нея гореше пожар. Омразата бе пещ, нажежена от пламъците на яростта.

Струваше ѝ се странно най-сетне да се чувства толкова жива, кипяща от енергия.

Къщата бе тъмна. Като гробница. Всички вътре бяха мъртви. Само нейното дете бе живо и щеше да продължи да живее вечно. Тя и синът ѝ щяха да бъдат заедно до свършека на света, докато всички други изгният.

Това бе нейното отмъщение. Единствената ѝ цел сега.

Бе дарила живот. Беше го носила в собственото си тяло и с влудяваща болка го бе тласнала в света. Никой не можеше да ѝ го отнеме. Той бе неин завинаги.

Щеше да обитава тази къща заедно със своя син. И да бъде истинската господарка на Харпър Хаус.

След тази нощ двамата с Джеймс никога вече нямаше да бъдат разделени.

Дъждът сякаш се пропиваше в нея, докато тя вървеше, тананикайки приспивната песен. Подгъвът на мократа ѝ нощница се влачеше в калта.

Щяха да си играят в градината през пролетта. Смехът му щеше да отеква над разцъфналите цветя. Птиците щяха да пеят само за тях. Щеше да има чай и сладкиши за скъпоценното ѝ дете.

Скоро, много скоро щеше да настъпи тяхната вечна пролет.

Продължи да крачи през дъжда, през пълзящата мъгла. От време на време ѝ се струваше, че с крайчеца на окото си долавя движение. Играещи деца, старица, задрямала на стол, млад мъж, зает да засажда цветя.

Но те не бяха от нейния свят, от света, към който се стремеше.

В нейния свят всички щяха да бъдат сенки.

Вървеше по пътеките или тъпчеше зимните лехи с босите си окаляни крака. Очите ѝ безумно святкаха, огрени от лунните лъчи.

Различи очертанията на конюшните. Това, което ѝ бе нужно, се намираше там, но можеше да се натъкне на хора. Слуги, мръсни коняри, вмирисани на тор.

Вместо да продължи натам, допря пръст до устните си, сякаш за да замълчи, но внезапно избухна в смях. Какво ли щеше да стане, ако запалеше конюшните? Огънят щеше да стигне до небето, конете да се разцвелят, а хората да се разбягат.

Буйни пламъци в студената зимна нощ.

Хрумна ѝ, че може да запали огън с мисълта си. Застана с лице срещу Харпър Хаус. Щеше да я изгори до основи със съзнанието си. Във всяка стая щеше да стане непоносимо горещо и той, великият Реджиналд Харпър, и всички други предатели да загинат в този ад, създаден от самия него.

Но не и детето. Не, не и детето. Притисна ръце към устата си, преди искрата да полети. Това не бе съдбата, отредена на сина ѝ.

Той трябваше да дойде с нея. Да бъде с нея.

Тръгна към гаража за файтони. Косите ѝ, заплетени около лицето, влизаха в очите ѝ, но тя вървеше спокойно.

„Няма ключалка“, помисли си, когато стигна до широките врати. Кой би дръзнал да навлезе неканен в земите на фамилията Харпър?

Тя го бе направила.

Вратата проскърца, когато я дръпна. Дори в тъмнината видя блясъка на файтоните. Великият господар не можеше да се вози върху остарели колела. Големи, лъскави карети трябваше да откарват него, онази кучка жена му и разглезените им дъщери, където пожелаят да отидат.

А майката на неговия син, създателката на живот, пристигна тук с откраднатата каруца.

О, щеше да си плати за това!

Олюлявайки се, застана на прага. В съзнанието ѝ продължиха да се редуват неудържими изблици на ярост, обърканост и обсебваща любов. Забравяше къде се намира, коя е и защо е дошла, а после изведнъж целта ѝ отново ставаше кристално ясна.

Дали да рискува, като запали светлина? Вече не можеше да вижда в мрака.

Въпреки че пръстите ѝ трепереха от студа, докато палеше лампата, тя не го чувстваше. Яростта все още гореше у нея и я накара да се усмихне, щом зърна парче въже.

Щеше да свърши добра работа.

Остави лампата запалена и вратата отворена, когато отново излезе навън в дъжда...

Харпър се обърна, но Хейли не беше до него. В просъница протегна ръката си по-далеч, очаквайки да усети допира на кожата ѝ.

— Хейли? — подвикна той и се надигна на лакти. Първата му мисъл бе, че е отишла да нагледа Лили, но не чу никакъв звук от бебефона на нощното шкафче.

Бяха му нужни няколко секунди, за да осъзнае какво чува в действителност.

Дъждът барабанеше твърде силно. Рязко се надигна и видя, че вратите на терасата са отворени. Измъкна се от леглото и грабна дънките си.

— Хейли!

Обу ги в движение, тичайки към вратата. Навън не виждаше нищо, освен громолящия дъжд в мрака.

Струите се стичаха по лицето му. Усещаше сърцето си като топка лед в гърдите. Панически се втурна обратно вътре, в стаята на Лили.

Детето спеше спокойно. Но майка му не беше там.

Влезе пак в спалнята, пхна бебефона в джоба си и побягна навън да я търси.

Слезе по стълбите, викайки името ѝ. „В моята къща е!“, помисли си той. Винаги бе вярвал, че тогава Амелия е отишла именно там. Сигурен бе, че в онази нощ като дете бе видял призрачната ѝ фигура да върви към гаража за файтони.

Нощницата ѝ бе изцапана и мокра, спомни си той, докато тичаше. Сякаш над нея бе валил дъжд.

Намери пътя дори в мрака. Познаваше всеки завой на пътеката. Когато видя входната врата отворена, въздъхна с облекчение и извика Хейли по име.

Щракна ключа за осветлението, щом прекрачи прага.

Подът бе мокър, из цялата стая имаше кални следи от боси крака. Разбра, че къщата е празна, преди отново да извика името ѝ и с разтуптяно сърце да обиколи стаите.

Този път грабна телефона, натисна бутона за бързо избиране и хукна навън.

— Мамо, Хейли е изчезнала. Излязла е. Не мога да я открия. Тя... Господи, виждам я. На третия етаж. Застанала е на терасата на третия етаж!

Хвърли телефона вътре и затича.

Тя не погледна към него, когато я повика, а продължи да се носи по терасата като видение. Краката му се подхлъзваха на мокрите плочи и стъпкваха цветя, докато прекосяваше лехите, за да скъси пътя до стъпалата.

Хукна нагоре със сърце, сковано от паника. Стигна до третия етаж точно когато тя отваряше вратата със замах. Викът му я накара да се поколебае и бавно да извърне глава към него. Усмихна му се.

— Смърт за вечен живот.

— Не! — извика Харпър и направи последен скок, сграбчвайки ръцете ѝ. В последния миг я дръпна вътре от мократа тераса. — Не! — повтори той и обви ръце около нея. — Почувствай ме, знаеш кой съм. Знаеш коя си ти. Почувствай ме!

Притисна я в прегръдката си, макар тя да се съпротивляваше. Задържа я до топлото си тяло, докато главата ѝ се мятеше, а очите ѝ святкаха.

— Ще взема сина си!

— Ти имаш дъщеря. Имаш Лили, която сега спи. Хейли, остани при нас!

Задържа я изправена, когато тялото ѝ се отпусна.

— Студено ми е. Харпър, студено ми е.

— Всичко е наред. Ще се справиш.

Пренесе я през широката бална зала покрай призрачно разветите покривала за предпазване от прах, докато дъждът се стичаше по стъклата.

Преди да стигне до вратата, Мич рязко я отвори. Погледна ги и издаде въздишка на облекчение.

— Майка ти отиде да нагледа Лили. Какво стана?

Харпър мина покрай него, притиснал разтрепераното тяло на Хейли.

— Ще поговорим после, сега трябва да я стопля. Останалото може да почака.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уви я в одеяло от шията до петите и седна до нея на леглото, за да подсуши косите ѝ с кърпа.

— Не помня кога съм станала, нито как съм излязла.

— Стопли ли се?

— Да — отвърна Хейли, сетне си помисли: „Освен леда, който ме сковаваше отвътре до мозъка на костите“. Питаше се дали някога топлината ще проникне толкова дълбоко в нея. — Не зная колко време съм стояла навън.

— Сега отново си тук.

Хейли протегна ръка и я сложи върху неговата. И той се нуждаеше от топлина и утеха колкото нея.

— Ти ме намери.

Харпър целуна влажните ѝ коси.

— Бих те открил навсякъде.

— Взел си бебephона на Лили. — „Това означава още повече“, помисли си тя. — Сетил си се да го вземеш. Не си я оставил сама.

Той обгърна раменете ѝ.

— Не бих изоставил нито теб, нито Лили. — Сложи ръка на корема ѝ. — Никого от трима ви. Кълна се!

— Зная. Амелия не вярва нито в обещания, нито в доброто и любовта, а аз вярвам. Вярвам в нас, във всичко, което имам. — Извърна глава и устните ѝ докоснаха неговите. — Невинаги е било така, но сега вярвам. Имам всичко. Тя няма нищо.

— Все още ли изпитваш съжаление към нея? След всичко това?

— Не зная какво изпитвам към нея. Или какво мисля. — Тя сведе глава и блажено я склони на силното му рамо. — Смятах, че я разбирам, поне донякъде. Изпаднала е в положение, подобно на моето. Искам да кажа, забременяла е и отначало не е искала бебето.

— По нищо не си приличате.

— Харпър, забрави за своите чувства поне за минута. Погледни обективно, както когато работиш. Сравни ситуацията. Всяка от двете

ни е забременяла, без да е омъжена. Не е обичала бащата и не е искала тази промяна в живота си, това бреме. После бебето е станало всичко за нея, макар и по различен начин и поради различни причини.

— Различни причини — повтори той. — Все пак виждам някакво бегло сходство.

Вратата се отвори и влезе Роз, носейки поднос.

— Няма да ви смуцавам. Харпър, накарай я да изпие това. — След като остави подноса до леглото, Роз го заобиколи и седна от другата страна. Хвана ръката на Хейли и я целуна по бузата. — Почини си.

Харпър докосна китката на Роз за миг.

— Благодаря ти, мамо.

— Ако имате нужда от нещо, обадете се.

— Не е имало кой да се погрижи за Амелия — тихо промълви Хейли, когато Роз излезе. — Никой не се е интересувал какво ще стане с нея.

— А тя от кого се е интересувала? За кого е била загрижена? Маниакалното преследване на една цел не е грижа — добави той, преди Хейли да проговори. Стана да й налее чай. — Това, което са й сторили, безспорно е жестоко. Но знаеш ли какво? В нейната тъжна история няма добри герои.

— Винаги трябва да има добър герой. Но тук наистина няма. — Хейли взе чашата. — Не е била героиня, дори трагична, като Жулиета. Просто жертва на ужасна жестокост.

— Била е пресметлива — изтъкна Харпър. — И луда.

— Това също е истина, но тя не би могла да те разбере. Мисля, че вече я познавам достатъчно добре, за да съм сигурна. Не би разбрала твоята чувствителност и почтеност. Жалко!

Той закрачи към вратите за терасата. Навън земята жадно поглъщаше очаквания дъжд.

— Винаги беше тъжна. — Харпър надникна дълбоко в себе си, отвъд гнева, и откри жалост. — Забелязвах го още като дете, когато идваше в стаята ми и пеше. Тъжна и отчаяна. Но ме караше да се чувствам спокоен, както в присъствието на любящ човек. Обичаше ни по свой начин, мен и братята ми. Мисля, че това означава нещо.

— Все още е привързана към теб, усещам го. Объркана е. Харпър, не мога да си спомня нищо. — Хейли остави чашата и в очите

й проблесна тъга. — За разлика от всеки друг път. Тогава поне част от мен знаеше какво става. Не мога да го обясня, но този път всичко е страшно объркано. Не проумявам какво съм правила в онази бална зала. Какво е правила тя там?

Искаше му се да я успокои, да я убеди да престане да мисли за това. Но нима беше възможно? Върна се и седна до нея.

— Ходила си до моята къща, със сигурност. Вратата беше отворена и видях следите ти до кухнята. Подът е мокър.

— Там е отишла в нощта на смъртта си. Там е умряла. Не може да има друго обяснение. Онзи път, когато я видяхме на терасата, мокра и окаляна, държеше въже.

— Възможно е да го е взела от гаража.

— За какво ѝ е било въже, щом е дошла за детето си? За да върже бавачката ли?

— Едва ли ѝ е било нужно за нещо подобно.

— Държеше и онзи сърп, лъскав и зловещ — спомни си тя. — Може би е била готова да убие всеки, който застане на пътя ѝ. Но въжето? Какво е щяла да прави с него, ако не да върже някого? — Очите на Хейли изведнъж се разшириха и тя остави чашата, когато срещна погледа му. — Господи! Да се самоубие? Да се обеси, това ли ти хрумна? Но тогава защо ѝ е било нужно да измине целия път дотук? Защо би се довякла до къщата в дъжда, а после да се обеси в балната зала?

— Тогава на третия етаж се е намирала детската стая.

И последната капка руменина изчезна от лицето ѝ.

— Детската ли?

„Не — помисли си Хейли, когато образът се появи в съзнанието ѝ. — Никога вече няма да почувствам истинска топлина.“

В свободните ѝ дни Хейли бе свикнала часовете да летят неусетно. Голяма част от времето бе запълнена с досадни задължения — пазаруване, пране, подреждане, грижи за Лили и безброй други задачи, които изникваха. Почти не помнеше какво е да има онова, което хората без малки деца наричат свободно време.

Но кой казваше, че това не ѝ харесва?

Ако не бе заета с нещо, ставаше мрачна и неспокойна. Ала не можеше да оспори нареждането на шефката си да ползва ден отпуск. Поне докато тя се казваше Розалинд Харпър.

Беше заточена в къщата на Стела за деня, без дори Лили да е до нея за развлечение. Бяха ѝ заповядали да си почива и тя наистина се бе опитала. Но дори четенето не ѝ носеше обичайната наслада, а купчината дискове с филми, които ѝ бе дала Стела, не я заинтригува. Тишината в празната къща я караше да брои минутите, вместо да се унася в дрямка.

Прекара известно време в обикаляне из стаите, в чието боядисване бе участвала. Стела и Лоугън бяха превърнали къщата в уютен дом, съчетавайки нейния нюх към стил във всички детайли и неговия усет за пространство. „И най-доброто за момчетата, разбира се“, помисли си тя, когато се спря пред вратата на стаята им с двуетажно легло и етажерка, отрупана с комикси и камиончета. Това беше дом, създаден с мисълта за деца, пълен с ярки цветове, а огромният двор се простираше чак до горите. Въпреки красиво оформените градини, имаше предостатъчно място децата и кучето да тичат на воля.

Паркър бе единствената ѝ компания през деня. Взе кучето на ръце и потърка нос в козината му, докато слизаше по стълбите.

Дали тя щеше да бъде добра домакиня като Стела? Любяща и нежна и същевременно толкова разумна?

Никога не беше кроила планове за нещо подобно. Стела бе тази, която планираше всичко. А Хейли досега просто се носеше по вълните на живота, щастлива и безгрижна. Доволна от работата си в книжарницата, с радост помагаше на баща си да поддържат малката си къща. Понякога ѝ хрумваше да се запише в курс по бизнес управление, за да бъде подготвена, когато реши да осъществи плахите си мечти за собствена книжарница. Някой ден.

Очакваше и да се влюби. Също някой ден. „Както повечето момичета“, казваше си тя. Но не бързаше за голямата любов на живота си и всичко, произтичащо от нея — нова рутина, дом, деца. Представата за горда многодетна майка бе толкова далеч от нея, колкото и луната.

Но се случиха неща, които я тласнаха в неочаквана посока, и сега, почти на двацет и шест, вече бе бременна с второто си дете и

работеше в сфера, за която преди по-малко от две години не бе имала никакви познания.

И беше така безумно влюбена, че всичко наоколо ѝ се струваше забулено в нежна розова мъгла.

Единственото, което помрачаваше щастието ѝ, бе загадъчният дух на Амелия, който понякога решаваше да вземе тялото ѝ назаем.

Когато кучето се разшава в ръцете ѝ, тя го остави на пода и влезе след него в кухнята. Видя го да се долепя до задната врата и да се взира през пролуките навън.

— Добре, добре, ще те пусна. Знам, че не съм най-приятната компания днес.

Отвори вратата и Паркър хукна към горите, сякаш закъсняваше за среща.

Хейли излезе на двора. Денят беше чудесен. Всичко изглеждаше свежо след дъжда и въздухът бе по-хладен. Можеше да се поразходи, да отскубне някой и друг плевел. Или да се изтегне на шезлонга на верандата и да види дали навън дрямката няма да я споходи по-лесно.

Без да таи голяма надежда, наклони облегалката назад и се замисли дали да не отскочи за някоя книга. След минути заспа.

Събуди се малко замаяна под звуците на нечие хъркане. Смутено притисна ръка към устата си, но хъркането продължи. Някой бе метнал върху нея тънка памучна завивка и разтворил над главата ѝ плажен чадър.

Хъркането идваше от Паркър, който лежеше по гръб до шезлонга ѝ, с крака във въздуха, и приличаше на съборена детска играчка.

Колкото и странни неща да се случваха в живота ѝ напоследък, едва ли кучето бе донесло завивката и преместило чадъра.

Все още не се бе разсънила напълно, когато Стела излезе през задната врата с две чаши чай с лед.

— Приятна ли беше почивката? — попита я тя.

— Не знам, проспях я. Благодаря — добави Хейли и взе едната чаша. — Колко е часът? Господи! — Примигна, когато погледна часовника си. — Спала съм почти два часа.

— Радвам се да го чуя. Изглеждаш по-добре.

— Надявам се. Къде са децата?

— Лоугън ги взе след училище. Обичат да ходят с него по обекти. Времето е страхотно, нали? Идеално за пийване на чай с лед на верандата.

— Всичко наред ли е в градинарския център? В такова време идват доста клиенти.

— Така е, имахме много работа. Погледни онези свежи мирти. Обожавам този двор! — въздъхна тя.

— Двамата с Лоугън направихте чудеса. Не за първи път си казвам, че сте страхотен тандем.

— Изглежда, си права. Кой би предположил, че един разпилян всезнайко и една свръхамбициозна сухарка ще открият заедно истинската любов и щастие?

— Ами например аз. И то от самото начало.

— Може би. Знам колко си проникателна. Яла ли си?

— Не бях много гладна.

Стела размаха пръст срещу нея и посочи корема ѝ.

— Някой там вътре сигурно е гладен. Ще ти направя сандвич.

Хейли поклати глава в знак, че се предава.

— Не е честно. Познаваш слабостите ми.

— Стой тук — рече ѝ Стела. — Свежият въздух ти действа добре. Връщам се след минута.

Тя удържа на думата си и донесе не само сандвич, а и чепка тъмно грозде, хапки със сирене и сладки. Хейли погледна чинията в скута си, а после Стела.

— Да ти казвам ли „мамче“?

Стела се засмя, седна до краката ѝ и започна да ги разтрива, докато всеки мускул в тялото на Хейли се отпусна.

— Едно от нещата, които ми харесваха най-много, докато бях бременна, беше да ме гледят.

— Първия път пропуснах това удоволствие. Поне през няколкото начални месеца.

— Е, сега ще наваксам. Как се чувстваш като бременна?

— Уморена, с честа смяна на настроенията, но относително добре. А сега още по-добре — добави тя, когато отхапа от сандвича. — Колкото и да не ми се иска да призная, сънят и храната помагат. Ще се грижа за себе си, Стела, обещавам. Бях внимателна, докато носех Лили, ще внимавам и този път.

— Зная. А и никой няма да ти даде друг избор.

— Струва ми се смешно, когато всички се суетят около мен. — Хейли нервно раздвижи рамене.

— Ще се наложи да свикнеш с това, особено след всичко, което се случи.

— Снощи беше толкова... Вече използвах всички думи, които ми хрумват: силно, странно, загадъчно, разтърсващо. Най-силното от всички преживявания досега. Стела, не казах всичко на Харпър. Не можах.

— Какво премълча?

— Нещо, което почувствах. Щеше да побеснее, както всеки мъж. Надявам се ти да не реагираш така.

— Каж ми какво има.

— Някакво чувство... не знам дали е просто от стреса, или е истинско. Но ми се струва, че тя иска бебето ми. Това бебе!

Притисна ръка към корема си.

— Как... — простена Стела и очите ѝ се разшириха от ужас.

— Не ще успее. Няма сила на този свят, която би ми го отнела. Можеш да ме разбереш, защото знаеш какво е да носиш дете в себе си. Но Харпър би се побъркал.

— Обясни ми, за да не се побъркам и аз.

— Най-доброто обяснение, за което се сещам, е, че е адски объркана. Смесва настоящето със своето време. Лута се между двете епохи. Когато е в наши дни, иска нещата, които имам аз: детето, живота ми, тялото ми. И най-вече — богатството и привилегиите. Исква усещанията, които изживявам аз, и успехите, които постигам. Разбираш ли?

— Мисля, че да.

— Когато умът ѝ е в настоящето, става страховита и ненаситна. Докато е в капана на своето време, просто е гневна и отмъстителна и иска някой да плати за онова, което я е сполетяло. Или е тъжна, буди съжаление и желае всичко да свърши. Уморена е. А Харпър мисли, че се е самоубила.

— Зная. Поговорихме с него.

— Мисли, че се е обесила в детската стая. Точно там, където е спяло бебето. Възможно е да го е извършила. Била е достатъчно побъркана от скръб.

— Знам и това. — Стела се изправи, застана до ръба на верандата и се загледа в двора. — Отново имам видения.

— Какво? Откога?

— Не тук и не нощем. Това са образи, които ми се явяват в будно състояние. По време на работа, в района на имението. Като сънищата ми за синята далия. Но сега прилича на чудовище. Тя иска да я виждам така. Венчелистчетата са като бръсначи, които биха могли да нарежат пръстите ти на парчета, ако ги докоснеш. Този път не е поникнала в градина. — Обърна се с лице към Хейли и срещна погледа ѝ. — А върху гроб. Върху черна пръст, без надгробна плоча. Далията е единственото, което расте на гроба.

— Кога започнаха виденията ти?

— Преди няколко дни.

— Мислиш ли, че и Роз има подобни?

— Не е зле да я попитаме.

— Стела, трябва да отидем в старата детска стая.

— Да, ще го направим — обеща тя.

Лесно бе да останат насаме по женски, когато обявената тема за разговор бе предсватбената подготовка. Хейли бе забелязала, че мъжете се разбягват като пилци, щом чуят за списъци на гости.

Седяха на верандата на Стела в омайната вечер, а Лили си играеше на тревата с Паркър.

— Не вярвах, че ще е толкова лесно да отпратим Харпър — промърмори Хейли. — Човек би очаквал, че ще настоява да участва в подготовката. Все пак той се жени.

Роз и Стела се спогледаха с насмешка, след което Роз потупа Хейли по ръката.

— Наивно младо момиче.

— Всъщност няма значение, щом ще говорим за съвсем друго нещо, но все пак... — Ядосана на себе си, Хейли махна с ръка. — Няма значение! И така, Амелия отново е започнала да безпокои и теб.

— Два пъти — призна Роз. — Бях сама в оранжерията за разсаждане. Работя, а изведнъж се озовавам на съвсем друго място. Твърде тъмно е, за да разбера къде съм. И студено, много студено. Стоя над разкопан гроб и когато поглеждам надолу, я виждам. Гледа ме.

Ръцете ѝ са вкопчени в стъблото на черна роза. Или изглежда черна в мрака.

— Защо не ни каза? — попита Стела.

— Бих могла да ти задам същия въпрос. Възнамерявах да ви кажа, споделих го с Мич. Но се случиха важни неща, които отвлякоха вниманието ни.

Хейли придърпа Лили в скута си и с възхищение разгледа голямата пластмасова гривна, с която си играеше.

— Зная, че когато в началото предложих да проведем сеанс, всички го приехте като шега. Но може би трябва да опитаме. Ние трите сме свързани с нея. Ако направим сериозен опит за контакт, вероятно ще ни разкрие какво иска.

— Няма скоро да извадя кристалната си топка! — решително заяви Роз. — Във всеки случай не мисля, че и самата тя знае. Искам да кажа, че явно иска да я намерим, но има предвид гроба си. Ала не знаем къде е.

— Можем да бъдем сто процента сигурни, че се намира в имението Харпър — намеси се Стела.

— Не, не можем. Мич прави всичко възможно да открие сведения за смърт или погребение. Но не съществуват такива за нея.

— Била е погребана тайно — досети се Хейли. — Ала винаги е искала да узнаем какво ѝ се е случило. Все още не се примирява. — Сви рамене и леко се усмихна. — Това е едно от нещата, в които съм сигурна. Ако е убита или се е самоубила в къщата, трябва да го разкрием.

— Детската стая все още е била използвана, когато съм се родила — заговори Роз.

— Спяла си там като бебе? — попита Хейли.

— Доколкото знам. Поне през първите няколко месеца, с бавачката. Баба ми не одобрявала това, баба Харпър. Явно тя я е ползвала само за гостна. Имала значително влияние над родителите ми и успяла да ги убеди да ме преместят на втория етаж. Моите деца никога не са спали в онази стая.

— Защо? — попита Хейли.

Роз замислено присви устни.

— Първо, не исках да бъдат далеч от мен. Освен това не ми харесваше атмосферата в нея. Имаше нещо, което не можех да обясня,

но по онова време рядко се питах какво е.

— Мебелите за стаята на Лили бяха свалени оттам.

— Да. Когато Мейсън стана твърде голям, за да спи в детското креватче, всичко беше преместено горе. Превърнах стаята в склад за вещи на момчетата, които са престанали да използват. Етажът отдавна е необитаван. Поддръжката е твърде скъпа, а и имаме много повече място, отколкото ни е нужно. Все пак няколко пъти съм организирала приеми в балната зала.

— Никога не се бях качвала там — каза Хейли. — Струва ми се странно сега, когато се замисля, защото обичам да разглеждам стари къщи и да си представям някогашния им облик. Но през цялото време, откакто живея тук, не ми е хрумвало да отида горе.

— Права си, че е странно — рече Стела. — Момчетата можеха да тичат из цялата къща повече от година. Човек би помислил, че е неизбежно някога да ги открия там и да им се скарам. Но не мисля, че и те са ходили. Дори ако го бяха направили тайно, Люк със сигурност щеше да се разприказва.

— Мисля, че трябва да отидем. — Хейли погледна и двете. — Важно е.

— Тази вечер ли? — попита Стела.

— Не бих издържала да чакам. Това ме влудява.

— Щом решаваме да го направим, ще отидем всички заедно. Шестимата — каза Роз. — Без децата. Дейвид ще остане с тях долу. Трябва да си сигурна, Хейли. На този етап, изглежда, ти си най-близо до нея от всички нас.

— Сигурна съм. Но това не се отнася само за мен. — Усетила хладна тръпка, Хейли потърка ръцете си. — Чувствата ѝ към Харпър са ужасно объркани. Обича го, когато вижда в него правнука на своето дете, а го мрази, защото е мъж от рода Харпър, с кръвта на Реджиналд. — Погледна Стела, а после Роз. — Тези противоречиви чувства са невероятно силни. Мисля, че близостта ни с Харпър ги прави още по-силни.

— Любов, секс, майчин инстинкт, отмъстителност, скръб. — Роз кимна. — И лудост.

— Неговите чувства към нея също са неясни — въздъхна Хейли. — Не знам дали това е от значение, но смятам, че на този етап е важно

да имаме предвид всичко. Мисля, че най-сетне се приближаваме към края на цялата история.

— Дай боже! — въздъхна Стела.

— И аз искам да свърши и да се заема с плановете за сватбата си и за бебето. Да седя тук с вас двете и да говорим за музика, цветя и булчинската рокля, която ми се ще да нося. Снощи, преди онази случка, си представях дълга бяла рокля и цветя — призна Хейли. — Но мисля, че е изключено. — Сви рамене и докосна корема си. — Нямам право да бъда облечена в бяло.

— Скъпа. — Роз леко притисна ръката ѝ. — Всяка булка има право да носи дълга бяла рокля.

Първо се нахраниха. Семейните вечери се бяха превърнали в ритуал, който събираше всички — възрастни и деца, заедно около украсената с цветя маса. Роз твърдеше, че тези неща са важни, и Хейли разбираше смисъла им.

„Това сме ние — сякаш искаха да кажат. — Ще си останем такива, каквито сме, въпреки всички неприятности. А може би благодарение на тях — дори по-силни.“

Хейли бе станала част от семейство. Имаше майка, сестра, любим, братя и приятели. Дете, обожавано от всички. И още едно, което след месеци щеше да се появи на бял свят.

Беше готова на всичко, за да запази това семейство здраво и сплотено.

Затова се хранеше с тях, участваше в разговорите и се опитваше да забрави тревогите, потапяйки се в безценния нормален живот.

Поговориха за цветя и книги, за училище и уроци и най-сетне — за дългоочакваните сватбени планове.

— Сигурно Хейли вече ти е казала, че бихме искали да се венчаем тук, ако нямаш нищо против, мамо.

— Това очаквах да чуя. — Роз остави вилицата си. — В градината ли? Ще се молим времето да остане хубаво, но за всеки случай ще опънем тенти. Готова съм да се заема с цветята. Само ми дайте насоки. Предполагам, че ще искате лилии.

— Да, искам да нося букет от червени лилии.

— Тогава ще има само ярки цветове, никакви полутонове. Ще намеря добро съчетание. Знам, че не бихте желали нещо твърде официално. И тъй като ще бъде третата ни сватба за тази година, мисля, че лесно ще изгладим подробностите.

— Харпър, стой настрана — посъветва го Лоугън. — Не се вживявай твърде много. Казвай само: „Добре, харесва ми“, и ако ти предложат две възможности за избор, не се чувствай притиснат. Просто отговори, че и двете неща са страхотни, и остави на нея да реши.

— Мисли се за много забавен — сухо отбеляза Стела. — Ала няма да го сритам под масата, понеже има право.

— Защо всички се женят? — полюбопитства Гевин. — Сигурно жените са измислили това.

— Защото обичат да тормозят нас, мъжете — отвърна му Лоугън.

— Някой трябва да накара и тях да носят вратовръзки.

— Аз ще сложа вратовръзка — предложи Стела, — ако ти се качиш на високи токчета.

— Зная защо хората се женят — зачурулика Люк. — За да спят в едно легло и да си правят бебета. Вие с Мич ще имате ли бебе? — обърна се той към Роз.

— Вече сме изпълнили квотата си преди доста години. — Роз стана от масата. — Впрочем мисля, че е време вие, момчета, да помогнете на Дейвид да разчисти масата и да хапнете сладолед в кухнята.

— Добре. Рота, строй се! Ти също, редник. — Преди Хейли да се заеме с дъщеря си, Дейвид се приближи към високото столче на Лили и я повдигна. — Това, че си дребничка, не означава, че можеш да се измъкнеш. Обича да ми помага да слагаме съдовете в миялната машина — каза той на Хейли. — Ще се справим.

— Трябва да поговоря с теб насаме за минута.

— Подредете съдовете на купчини, господа — нареди той и понесе Лили на ръце към кухнята. — Тук всичко ще е наред, не се безпокой.

— Не, не е това. Зная, че мога да разчитам на теб за Лили. Става дума за сватбата. Ще те помоля за нещо.

Дейвид свали Лили на пода и ѝ даде чашка и лъжичка да си играе.

— Какво ще пожелаеш?

— Може би ще ти прозвучи странно, но мисля, че човек трябва да планира сватбеното си тържество така, че всичко в този ден да бъде най-доброто за него.

— Ако не в този ден, кога?

— Точно така. Надявам се, че ще се съ согласиш ти да ме заведеш до олтара.

На лицето му се изписа изумление.

— Аз ли?

— Знам, че не си достатъчно възрастен, за да ми бъдеш баща, но това не е от значение за мен. Ти си един от най-добрите ми приятели, както и на Харпър. Всички сме като едно семейство. А в ден като този най-важно е семейството. Баща ми почина, а нямам кръвен роднина, когото да обичам колкото теб. Затова искам ти да вървиш с мен по пътеката и да ме предадеш на Харпър. Ще означава много за мен.

Очите му се премрежиха от сълзи, когато я прегърна.

— Това са най-милите думи, които съм чувал — промълви той с пресекващ глас.

— Ще го направиш ли?

— За мен ще бъде огромна чест. — Дейвид хвана ръцете ѝ и целуна дланите ѝ.

— Помислих, че ще ти се стори глупава идея.

— Нищо подобно. Толкова съм горд и поласкан. Ако не тръгнеш веднага, скъпа, ще се изложи пред войниците си.

— Аз също — разнежи се Хейли. — Добре, ще поговорим отново. — Приклепна и целуна Лили по челото, но детето не ѝ обърна никакво внимание. — Бъди послушна.

— Знаеш ли, Хейли — каза замислено Дейвид, щом тя се спря на вратата. — Баща ти също би се гордял с теб.

Едва успя да кимне, преди да излезе.

Тя изтри сълзите, докато вървеше към приемната, откъдето звучаха гласове, и се спря, доловила гневния тон на Харпър.

— Идеята никак не ми харесва! Още по-малко фактът, че трите сте заговорничили без нас.

— Ах, тези жени! — възкликна Роз саркастично.

— Нямам заслуга за това, че сте жени — сопна се той в отговор. — Но за факта, че моята е бременна, имам. Отказвам да поемам

рискове.

— Добре, разбирам те. Но какво възнамеряваш да правиш с нея през следващите седем-осем месеца, скъпи?

— Да я пазя.

— Трудно е да се спори с теб.

— Със спорове няма да стигнем доникъде — намеси се спокойно Мич. — Можем да обсъждаме и преговаряме безкрайно дълго, но едва ли ще постигнем пълно съгласие по всички въпроси. А трябва да вземем някои решения.

— Извинете ме — рече Хейли, когато прекрачи прага. — Нямахте начин да не чуя какво става тук. Харпър, канех се да те помоля да излезем навън, за да разменя няколко думи с теб, но мисля, че е по-добре да ги кажа пред всички.

— А аз бих предпочел да поговорим насаме.

Тя само се усмихна.

— Ще имаме предостатъчно време за това. Цял живот. Знам, че досега си траеше заради децата. Но настоявам да ме изслушаш, преди да кажеш каквото и да било. — Тя пое дъх и пристъпи навътре в стаята. — Днес, докато бях сама, се запитах как съм се озовала тук. Никога не бях кроила планове да напусна родния си град и да имам две деца, преди да съм решила къде искам да живея и с какво да се занимавам. Бракът и децата бяха в далечното бъдеще, след като постигна нещо и се понаслаждавам на живота. А ето ме сега. Установих се в друг щат, имам дъщеря почти на две години и очаквам второ дете. Ще се омъжвам. Работя нещо, за което никога не бях мислила преди. Как попаднах тук? Какво правя тук?

— Ако не си щастлива...

— Моля те, изслушай ме. Просто си зададох този въпрос. Все още имам избор, човек винаги има избор. Затова се запитах дали това е животът, който искам да водя, мястото, където искам да бъда, и работата, която желая да върша. Отговорът е — да! Обичам те. Не знаех, че съм способна на такава любов. — Продължи да се взира в очите на Харпър и сложи ръка на гърдите си. — Не знаех, че мога да обикна едно дете, както обичам Лили. Не вярвах, че мога да обикна един мъж, както теб. Дори и да имах безброй възможности за избор, отново бих направила този. Да бъда с теб, с нашите деца, тук. Защото има още нещо, което трябва да знаеш, Харпър. Обичам тази къща, това

място, не по-малко от теб. Всичко, което означава то за нас и ще означава за децата ни и техните деца.

— Зная. И аз изминах този път в мислите си. Затова съм убеден, че ти си единствената жена за мен.

— Затова не мога да си тръгна оттук. Моля те, не ме убеждавай да го сторя. Не мога да напусна тази къща, това семейство, работата, която обичам. Единствената възможност да остана, е да намерим решение на проблема. Независимо дали постъпваме правилно, или грешим, поне ще опитаме. Може би е било писано да дойда тук и да се срещнем. Но не знам дали ще успея без теб. — Огледа стаята. — Без когото и да е от вас. — Отново погледна Харпър. — Бъди с мен, вярвай, че имам сили да се справя. Вярвай в нас!

Той застана срещу нея и обгърна раменете ѝ.

— С теб съм.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма гаранция, че ще се случи нещо. — Мич пхна резервна касета в джоба си.

— Мисля, че можем да я предизвикаме. Искам да кажа... — Хейли овлажни устни. — Ще я привлече. Тя иска това, част от нея го иска от цял век насам.

— А другата част? — попита Харпър.

— Тя иска възмездие, но може би по-скоро ще се опита да нарани теб, отколкото мен.

— Способна е — изтъкна Роз. — Вече се убедихме.

— Затова ще отидем горе, въоръжени с фотоапарати и касетофони. И ще разчитаме на късмета си — заяви Мич.

— Е, тя вдигна залога. — Лоугън хвана ръката на Стела. — Тъй като никой от нас не възнамерява да се оттегли от играта, да отвърнем на предизвикателството.

— Ще останем заедно — каза Роз, докато вървяха по стълбите. — Каквото ще да става. Никога досега не сме се изправяли срещу нея като отбор. Мисля, че в това има сила.

— Винаги ние сме изваждали най-ценния коз, въпреки че тя напада първа — кимна Харпър. — Да, оставаме заедно.

Когато стигнаха до третия етаж, Роз сви към балната зала. Следвайки инстинкта си, пристъпи напред и побутна двойните врати.

— Тук ставаха страхотни купони. Помня как се промъквах вечер и гледах танците. — Посегна към ключа за лампите. Светлината обля покритите мебели и красивия паркет от явор. — Веднъж едва не ги продадох. — Тя погледна към великолепните полилеи на тавана, висящи от изящни гипсови розетки. — Сърце не ми даде, въпреки че това би ни улеснило. Преди време и аз устройвах тържества в тази зала. Мисля, че не е зле отново да започна.

— В онази нощ е дошла тук, сигурна съм. — Хейли стисна по-силно ръката на Харпър. — Не ме пускай.

— За нищо на света.

— Влязла е през вратите на терасата, не са били заключени. Иначе би разбила стъклата. Влязла е и... Позлата и кристал, мирис на восък и лимоново масло. Шуртенето на дъжда, който се стича по тръбите. Запалете лампите!

— Вече са запалени — тихо каза Роз.

— Не, тя запалва лампа... Харпър?

— Тук съм.

— Виждам го. Виждам всичко.

... Мъглата пропълзвяваше през отворените врати зад гърба ѝ и се стелеше като дим над лъскавия паркет. По ходилата ѝ имаше кал, примесена с кръв от раните, получени, когато бе стъпвала върху остри камъни. След нея оставаха кални и кървави следи.

Но все още беше жива.

Ето така се живееше в Харпър Хаус. Разкошни стаи, осветени от кристални полилеи, огледала с позлатени рамки по стените, дълги лакирани маси и палми в саксии, толкова свежи, че носеха уханието на тропиците.

Никога не бе ходила до тропиците. Един ден щеше да отиде с Джеймс и да се разхождат заедно по белия пясък край топлите лазурносини води.

Но всъщност не, техният живот бе тук, в Харпър Хаус. Бяха я прогонили, но тя щеше да остане завинаги. Да се забавлява в тази бална зала, под кристалните полилеи.

Затанцува с въображаем партньор, кокетно наклонила глава. Острието на сърпа в ръката ѝ проблесна на светлината.

Щеше да играе тук нощ след нощ, когато пожелае. Да пие шампанско, да носи скъпи бижута. Щеше да научи Джеймс да танцува валс с нея. Щеше да бъде красив, увит в мекото си синьо одеялце. Толкова трогателна гледка щяха да бъдат — майка и син.

Трябваше да отиде при него час по-скоро, за да останат заедно завинаги.

Къде ли се намираше детската стая? В другото крило, разбира се. Мястото на децата и онези, които се грижеха за тях, не бе близо до разкошните бални зали и изисканите приемни. На какво ухаеше в къщата? На скъп парфюм. Това бе домът на сина ѝ. Вече и нейният.

Краката ѝ потъваха в дебелия килим. Дори толкова късно, когато всички в къщата спяха, газените лампи излъчваха слаба светлина.

„Какво разточителство!“, помисли си тя. Тук никой не пестеше пари.

О, всичките щяха да изгорят.

Спря се, когато стигна до стълбите. Долу спяха онзи негодник и кучката му — блаженият сън на богатите и привилегированите. Можеше да слезе и да ги съсече, да ги нареже на парчета и да се окъпе в кръвта им.

Вяло прокара палец по извитото острие на сърпа и кръвта ѝ го обагри в червено. Дали от техните тела щеше да потече синя кръв? Кръвта на рода Харпър. Би било такава наслада да гледа как тя изтича от белите им шии и образува сини локви върху скъпите им чаршафи.

Но някой можеше да я чуе. Някой от слугите им можеше да ѝ попречи да изпълни дълга си.

Трябваше да бъде тиха като мушица. Докосна бузата си с пръст и съдържа смеха си.

Тиха като призрак.

Продължи към другото крило, отваряйки затворените врати по пътя си и надничайки в стаите.

Майчиното ѝ сърце ѝ подсказа зад коя от тях спи нейният Джеймс още преди да натисне резето с трепереца ръка.

На слабата светлина на лампата различи етажерките с играчки и книги, люлеещия се стол, малките бюра и ракли.

И най-сетне съзря детското креватче.

От очите ѝ бликнаха сълзи, когато се приближи към него. Там бе той, дълбоко заспал. Скъпоценният ѝ син с румени бузи и тъмни коси, ухаещи на чистота.

На света нямаше по-красиво дете от нейния Джеймс. Толкова крехко и невинно същество, спящо в креватчето си. Той се нуждаеше от грижи, ласки и приспивни песни. Сладки песни за сладкото ѝ момченце.

Но бе забравила одеялцето му! Как можа! Сега щеше да се наложи да го увие в купеното от друга жена, за да го отнесе със себе си.

Много нежно плъзна пръсти по бузата му и запя приспивната песен.

— Ще бъдем заедно завинаги, Джеймс. Нищо вече не ще ни раздели.

Седна на пода и се залови за работа.

Използва сърпа, за да среже въжето. Трудно бе да направи примка, но се справи достатъчно добре. Хвърли сърпа и придърпа един стол под лампата на тавана. Продължи да пее тихо, докато завързваше въжето за страничните куки.

Усмихна се, доволна от здравината на възлите.

Повдигна амулета, който носеше на шията си. Бе запаметила заклинанието, което ѝ бе казала вуду магьосницата, но сега ѝ беше трудно да си спомни точните думи, докато го въртеше около стола.

С острието разряза собствената си длан и изчака, докато две капки кръв от ръката ѝ паднаха върху амулета, за да придадат по-голяма сила на ритуала.

Кръвта на Амелия Елън Конър. Същата, която течеше във вените на детето. Майчина кръв, силна магия.

Ръцете ѝ трепереха, но продължи да тананика, когато се върна до креватчето. За първи път, откакто се бе родило, нейното дете бе в ръцете ѝ.

Изцапа с кръв одеялцето и руменото му личице.

Толкова топло и сладко! Със сълзи на радост го притисна към мократа си изпоцапана нощница. Когато то се раздвижи и заскимтя, тя го прегърна още по-силно.

„Тихо, тихо, миличко. Мама е тук. Никога вече не ще те изостави.“ Детето завъртя глава, сякаш търсеше да суче. Но когато тя с радостен стон смъкна роклята под гърдата си и го приближи към нея, то се изви и нададе силен плач.

„Тихо! Няма страшно, сладкото ми момченце. — Залюля го в ръцете си и пристъпи към стола. — Мама вече е при теб. Няма да се разделяме. Ще дойдеш с мама, миличък Джеймс, и никога не ще узнаеш какво е болка или скръб. Ще танцуваме валс в балната зала, ще прием чай и хапваме сладкиши в градината.“

Тя се качи на стола — тромаво, заради тежестта и движенията на детето. Въпреки хленченето му, се наведе, усмихна му се и нахлузи примката на шията си. Пеейки тихо, сложи по-малката примка на неговата.

„Е, вече сме заедно.“

Вратата откъм съседната стая се отвори и нахлу светлина, която я накара да извърне глава и да оголи зъби като тигрица, бранеща малкото си.

Сънената бавачка изпищя и повдигна ръце към лицето си при вида на жената с окаляна бяла нощница и бебето в ръцете ѝ, плачещо от страх, с примка на врата.

— Той е мой! — извика ѝ Амелия.

Когато тя ритна стола под себе си, бавачката се втурна напред.

Письците затихнаха и остана само студ и мрак...

Хейли седна на пода на някогашната детска стая и зариде в прегръдката на Харпър.

Все още усещаше вледеняващ студ, докато лежеше в приемната. Краката ѝ бяха завити с одеяло, а Дейвид бе запалил камината въпреки неподходящия сезон.

— Искала е да го убие! — простена Хейли. — Да убие бебето. Господи, опитала се е да обеси собственото си дете!

— За да го задържи завинаги. — Роз стана и се загледа в огъня. — Това е повече от лудост.

— Щяла е да успее, ако бавачката не беше влязла точно в този миг, ако не бе чула плача на бебето и дотичала. — Хейли потърка раменете си. — Но не го е направила с цел да нарани малкото. Вярвала е, че ще бъдат заедно завинаги, щастливи. Господи! Била е напълно умопобъркана. Накрая, когато отново го е загубила, не е престанала да го чака. Мисля, че вижда сина си във всяко дете, което дойде в Харпър Хаус.

— Все едно гори в ада, нали? — вметна Стела.

„Никога не ще го забравя — помисли си Хейли. — Никога.“

— Онази жена, бавачката, е спасила детето.

— Не успях да издиря наследниците ѝ — сподели Мич. — Имал е няколко бавачки, но точно в онзи период сведенията сочат към момиче на име Алис Джеймисън... Писмото на Мери Хейвърс до Люсил потвърждава това. Алис е напуснала работата си при семейство Харпър през февруари 1893-а и не намерих нищо за нея по-нататък.

— Изгонили са я. — Стела затвори очи. — Така са постъпили с нея. Може би са ѝ платили, но по-вероятно е да са я заплашили.

— И двете, предполагам — обади се Лоугън.

— Ще направя всичко възможно да я открия — обеща Мич.

— Ще ти бъда безкрайно благодарна — усмихна му се Роз. — Ако не беше тя, и мен нямаше да ме има на този свят, и синовете ми.

— Не искаше да узнаем това — промълви Хейли. — Поне не всичко. Не знае къде се намира, къде е погребана, какво са сторили с нея. Не може да намери покой и да се пресели в отвъдния свят, докато не я открием.

— Но как? — Стела разпери ръце.

— Имам идея. — Роз изгледа всички. — И мисля, че ще я приемете. Трябва да се върнем горе.

— Какъв смисъл има? — възрази Харпър. — Искаш Хейли отново да види как се опитва да обеси бебето ли?

— Така тя или някой друг от нас ще може да види какво се е случило. Под някой друг имам предвид себе си и Стела.

За първи път, откакто се бяха качили на третия етаж, Харпър пусна ръката на Хейли и рязко стана от дивана.

— Идеята ти е дяволски глупава!

— Не ми дръж такъв тон, Харпър.

— Мога да говоря само така, когато майка ми полудява. Не видя ли какво се случи преди малко там горе? Как Хейли тръгна от балната зала към старата детска стая? Говореше, сякаш вижда случките, сякаш е част от сцената.

— Много добре видях, затова трябва да отидем там отново.

— Аз съм на страната на Харпър по този въпрос, Роз. — Лоугън сви рамене в знак, че съжالياва. — Няма да седя тук и да оставя три жени да се качат сами. Обвинете ме, че ви подценявам, ако искате, но не ми пука.

— Очаквах го. Мич? — Веждите ѝ рязко се повдигнаха, когато той остана неподвижен на мястото си и я изгледа намръщено. — Е, отново ме изненадваш.

— Наистина ли си съгласен с нея? — Харпър внезапно се обърна към втория си баща.

— Да, Харпър. Съгласен съм, по дяволите. Неприятно ми е, но разбирам какво цели и защо. Преди да ме обезглавиш, помисли върху следното. Ако не сега, ще отидат друг път, когато никой от трима ни не е наблизо.

— Нали нямаше да се делим?

— Онзи, който я е използвал, отнел е детето ѝ и я е захвърлил, е бил мъж. Тя отново започна да безпокои и мен, и Стела. Няма доверие на вашия пол. Може би ние ще я убедим да ни се довери.

— А може би ще хвърли и трите ви през терасата на третия етаж.

— Харпър! — Роз се приближи към него и му се усмихна със стиснати устни. — Ако някой изхвърчи от тази къща, това ще бъде Амелия. Кълна се! Съчувствието ми към нея беше дотук. Хейли все още изпитва съчувствие. Може това да е предимство, но моето се изчерпа. Онова, което е щяла да извърши, ако не бе намесата на бавачката, според мен е неппростимо. Ще я прогоня от тази къща. Хейли, имаш ли смелост да се върнеш?

— Да, искам всичко да приключи. Дотогава едва ли ще се успокоя дори за миг.

— Няма да ти позволя да се изложиш на риск! — възнегодува Харпър.

Хейли се изправи и застана срещу него.

— Искам да вярваш в мен.

— Сещате ли се как във филмите празноглавата, обикновено оскъдно облечена блондинка чува шум и слиза сама в мазето, особено ако из къщата броди психопат убиец?

Роз се засмя на думите на Хейли, когато застанаха на площадката на третия етаж.

— Е, ние не сме празноглави.

— И никоя от нас не е блондинка — добави Стела. — Готови ли сте?

Продължиха по коридора, хванати за ръце.

— Проблемът е — заговори Хейли с нисък глас, — че щом самата тя не знае какво се е случило с нея после, как ще го разберем ние?

— Стъпка по стъпка. — Роз стисна ръката ѝ. — Как се чувстваш?

— Сърцето ми бие като побесняло. Роз, когато всичко това свърши, какво ще кажеш да отворим отново тази стая? Да я превърнем в помещение за игри с много светлина и ярки цветове.

— Чудесна идея.

— Влизаме — заяви Стела и трите заедно прекрачиха прага.

— Как изглеждаше преди, Хейли? — попита Роз.

— Креватчето беше ето там, до стената. Светлината беше слаба. Газени лампи, като в онзи филм с Ингрид Бергман, в който Шарл Бойе се опитва да я побърка. Там имаше люлеещ се стол и един с изправена облегалка, който тя използва. А тук — етажерка с играчки и книги.

Хейли внезапно отметна глава назад и завъртя очи, сякаш се задушаваше. Краката ѝ се подкосиха.

През силното бучене в ушите си едва чуваше гласа на Роз, която я викаше. Главата ѝ рязко се мятеше настрана.

— Почакай, почакай. Господи, гори! Бебето пици, а прислужницата, бавачката... Не ме пускайте!

— Ще те върнем обратно — увери я Роз.

— Не, не. Само ме дръжте здраво. Тя умира... ужасно е... и е толкова гневна. — Хейли отпусна глава на рамото на Роз. — Тъмно е, там, където се намира, е тъмно. Никаква светлина, никаква надежда. Загуби го. Беше стигнала до него, а отново остана сама. Винаги ще бъде сама. Не вижда и не чувства нищо. Всичко изглежда толкова далечно. Непоносим студ и мрак. Звучат гласове, но тя не ги чува, само ехо в празнотата. Лети надолу, дълбоко, дълбоко. Вижда единствено мрак. Не знае къде е. Просто се носи. — Хейли въздъхна и остана с глава, отпусната на рамото на Роз. — Не мога да престана, дори в тази стая изпитвам съчувствие към нея. Била е коравосърдечна и себична, пресметлива уличница... Но е платила за греховете си, нали? Повече от сто години се лута, бди над децата на други хора, а е преживяла един-единствен миг със своето, и то когато вече не е била на себе си. Платила е.

— Може би. Добре ли си?

Хейли кимна.

— Не беше като преди, няхах чувството, че ме повлича със себе си. Аз бях по-силната. Нуждая се от живота повече, отколкото тя. Мисля, че е уморена. Почти колкото нас.

— И това е възможно. Все пак не бива да преставаме да бъдем нащрек. — Стела вдигна поглед към тавана, където някога бе висял тежкият газен полилей. — Дори за минута! А сега да се връщаме. — Тя стана и помогна на Хейли да се изправи. — Ти и ние направихме всичко възможно.

— Не ми се струва достатъчно. Била е ужасяваща смърт. Не е настъпила бързо, видяла е как бавачката побягва с бебето. Протягала е ръце към него, докато се е задушавала.

— Това не е майчина обич, каквото и да си е въобразявала — каза Роз.

— Не е, но е било единственото, което е имала. — Хейли овлажни устни. Изгаряше от жажда. — Проклела е Реджиналд. Проклела е всички от рода Харпър. Тя... по своя воля е останала тук. Но вече е уморена. Част от нея — онази, която пее приспивни песни, е страшно уморена и отчаяна. — Тя въздъхна и се усмихна, когато видя Харпър да крачи по площадката. — Всички ние имаме много повече, отколкото е имала тя. Добре сме. — Забърза пред другите две жени към него. — Не постигнахме това, на което се надявахме, но сме добре.

— Какво стана?

— Видях смъртта ѝ и усетих мрака на бездната, в която е потънала. Беше ужасно. Мрак, студ и самота. Отчаяно лутане. — Притисна се към него и заедно тръгнаха надолу по стълбите. — Не зная какво се е случило, какво са сторили с нея. Носеше се надолу в мрака.

— Погребана ли е?

— Не знам. Беше по-скоро... носеше се надолу към място, където не виждаше и не чуваше нищо и не можеше да намери изход. — Несъзнателно потърка шията си при спомена за въжетото, връзващо се в нея. — Може би нещо е ставало с душата ѝ, обратното на пътя през тунела към бялата светлина.

— Полет надолу в бездна? — Очите на Харпър я пронизаха. — Потъване във вода?

— Ами... да. Възможно е.

— Езерото — каза той, взирайки се съсредоточено в нея. — Досега не се сетихме за езерото.

— Това е лудост. — На разсъмване Хейли стоеше сред утринната мъгла край езерото. — Възможно е да отнеме часове. Нужно му е подкрепление. Можем да повикаме други хора. Водолазен екип за претърсване.

Роз я прегърна през раменете.

— Той държи да го направи сам. — Загледа се в Харпър, който нахлузваше плавниците. — Време е да се оттеглим и да не му пречим.

Езерото изглеждаше плашещо тъмно и дълбоко под воала от мъгла, стелеща се по повърхността му. Водните лилии, папурът и зелените листа на ирисите, които винаги ѝ се бяха стрували толкова красиви, сега приличаха на страховити приказни същества.

Но си спомни как Харпър беше крачил нервно по площадката, когато тя бе влязла в детската стая на горния етаж.

— Той повярва в мен — прошепна Хейли. — Сега аз трябва да вярвам в него.

Мич приклепна до Харпър и му подаде подводна лампа.

— Взе ли всичко, което ти е нужно?

— Да, само дето отдавна не съм се гмуркал. — Дълбоко си пое дъх, за да разшири дробовете си. — Но това е като секса, никога не забравяш движенията.

— Мога да повикам няколко студенти, приятели на сина ми, за да ти помогнат. — Също както Хейли, Мич огледа обширната загадъчна повърхност на езерото. — Твърде голямо е, за да бъде претърсено от един човек.

— Каквото и да иска тя, аз съм нейният наследник, така че трябва да го направя сам. Както каза Хейли снощи, може би е било писано да ни помогне да я открием. Чувствам се по същия начин.

Мич сложи ръка на рамото му.

— Не забравяй да поглеждаш часовника, изплувай на всеки трийсет минути. Иначе майка ти ще ме хвърли след теб.

— Не се и съмнявам.

Харпър погледна Хейли и ѝ се усмихна. Тя приклепна до него, сложи ръка на бузата му и докосна устните му със своите.

— За късмет.

— Ще ми е нужен. Не се безпокой, толкова пъти съм плувал в това езеро, откакто... — Погледна към майка си и в съзнанието му изплуваха смътни спомени как малките му ръчички бяха пляскали по водата, докато тя го бе придържала. — Откакто се помня.

— Няма причина да се безпокоя.

Той отново целуна Хейли и провери накрайника за дишане. След това нагласи маската и се спусна под водата.

Наистина бе плувал тук безброй пъти. Напомни си това, докато следваше лъча светлина през водата. Гмуркането беше чудесен начин да се разхладиш в горещи летни следобеди или да се ободриш сутрин преди работа.

Неведнъж бе водил момичета след срещи и ги бе придумвал да се изкъпят на лунна светлина.

Спомни си и как с братята му се бяха боричкали във водата. Плъзгаше светлината на лампата по тинестото дъно, от време на време поглеждайки часовника и компаса си. Майка му бе научила и тримата да плуват тук и той помнеше смеха, виковете и приятните спокойни мигове.

Нима всичко това се бе случило над гроба на Амелия?

Мислено раздели езерото на сектори и старателно започна да оглежда всеки от тях.

След трийсет минути се показа на повърхността. А след още половин час излезе на брега.

Седна, докато Лоугън му помагаше да смени кислородната бутилка.

— Претърсих почти половината. Намерих само кутии от бира и бутилки от безалкохолни. — Но в този миг улови укорителния поглед на майка си и възропта: — Не ме гледай така, заслужавам повече уважение!

Тя протегна ръка и погали мокрите му коси.

— Трябваше да се досетя.

— Някой да ми донесе мрежа, ще почистя, докато търся.

— Ще мислим за това по-късно.

— Не е дълбоко, най-много шест-седем метра, но дъждът е размекнал тинята и е малко мътно.

Хейли седна до него, но той забеляза, че внимава да не натопи краката си във водата.

— Жалко, че не мога да дойда с теб.

— Може би догодина ще те науча да се гмуркаш. — Докосна корема ѝ. — Сега стой тук и се грижи за Хермиън.

Отново скочи във водата.

Сега не изпитваше приключенската тръпка, както през летните ваканции, когато бе слагал кислородните бутилки. Напрегнато се взираше във водата и следваше светлия кръг.

Чуваше единствено собственото си дишане, но и то му се струваше монотонно и все по-изнервящо. Искаше му се час по-скоро да приключи, да седне на сухо в топлата кухня и да пие кафе, вместо да плува в мрака из проклетото езеро, търсейки останките на жена, към която в момента изпитваше само гняв.

Беше му писнало толкова голяма част от живота му да се върти около една луда самоубийца, която, ако не ѝ бяха попречили, би отнела живота на собственото си дете.

Може би в края на краищата Реджиналд не беше злодеят в тази история. Може би бе взел детето, за да го спаси. Може би...

Усети, че го обзема ярост, толкова силна, че почти го накара да забрави, че се намира на пет метра под водата.

За пореден път погледна часовника си и съзнателно започна да обръща повече внимание на дишането си, докато следваше лъча.

Какво ставаше с него, по дяволите? Нямахше съмнение, че Реджиналд е бил кучи син. Както и че Амелия е била себична и смахната. Но плодът на тази егоистична връзка бе добър, силен и любящ — а това бе най-важното.

Затова имаше смисъл да продължи търсенето. Затова на всяка цена трябваше да открият Амелия.

„Може да е заровена в гората“, реши той. Но защо, за бога, човек да си прави труда да копае дупка в заледената земя, когато има собствено езеро? Беше толкова близко до ума, че се питаше как не са се сетили по-рано.

А може да не им бе хрумнало, защото беше налудничава идея. Дори тогава езерото се е използвало — за плуване, за ловене на риба. А труп, потопен в него, винаги можеше да изплува.

Защо предците му биха рискували?

Премина в друг участък и огледа осветената ивица.

Прекара още почти час в тайнствените дълбини. Реши да приключи за тази сутрин, да зареди бутилките и да продължи утре. Скоро щяха да заприихдат клиенти, а нищо не би ги отблъснало така, както слух, че някой търси човешки скелет в имението.

Прокара лъча по корените на водните лилии и за миг му хрумна да се опита да създаде червен хибрид. Наистина гениална идея. Огледа корените, доволен от развитието на творенията си, и реши да изплува.

Но изведнъж забеляза нещо под себе си. Погледна часовника и видя, че времето му изтича, ала раздвижи крака, гмурна се по-дълбоко и внимателно огледа дъното.

Тогава съзря това, което бе останало от нея — кости, покрити с тиня и заплетени корени. На нивото на ръцете и кръста ѝ бе вързана тежест от тухли и камъни с въже, навярно онова, с което се бе обесила.

Въжето, с което бе възнамерявала да убие сина си.

Все пак нима не бе имало опасност някога да изплува? Неизбежно беше въжето да изгние, камъните да се разместят...

Загреба с ръце, за да стигне по-близо до нея.

Ударът го тласна назад така силно, че се преобърна и изпусна лампата от ръката си.

Бореше се с призрак в непрогледния мрак и въздухът му свършваше.

Потисна паниката и напрегна тялото си, за да се оттласне от дъното и да изплува.

Но бе повален от нова вълна.

Видя я да се носи към него през водата. Бялата ѝ нощница се развяваше, а косите ѝ се спускаха над омотаното въже. Очите ѝ яростно засвяткаха, ръката ѝ посегна към него, пръстите ѝ със зловещи нокти се присвиха.

Харпър почувства как се впиват в шията му, въпреки че все още виждаше костите ѝ на метър под себе си.

Размаха юмруци, но сякаш удряше в абсолютна празнота. Раздвижи ръце, за да се издигне към повърхността, но тя безмилостно го теглеше надолу, както камъните и тухлите са задържали тялото ѝ на дъното.

Опитваше се да извърши това, което не бе успяла да стори със собственото си дете. Може би всъщност планът ѝ беше точно такъв — да отнесе със себе си някого от рода Харпър.

Спомни си за Хейли, която го чакаше горе, и за детето в утробата ѝ. И за дъщеричката ѝ, която вече бе негова.

Нямаше да се откаже от тях.

Погледна надолу към костите и се опита да намери в себе си капка съжаление. После отново видя Амелия, напълно обезумяла.

„Помня те! — мислено изрече той с цялата сила на волята си. — Помня как ми пееше. Знаех, че никога не ще ми сториш зло. Спомни

си кой съм! Детето, наследник на твоето...“

Потърси рибарския си нож и разряза дланта си с острието, както някога бе сторила тя в лудостта си. Кръвта му обагри мътната вода помежду им и се понесе надолу — към покритите с тиня кости.

„В мен тече и твоя кръв. Колкото на Харпър, толкова и на Конър. От Амелия в Джеймс, от Джеймс в Робърт, от Робърт в Розалинд и от Розалинд в мен. Затова те намерих. Пусни ме! Нека ти помогна да си отидеш там, където е домът ти. Вече няма да се луташ в самота.“

Когато натискът върху гърлото му отслабна, сдържа импулса си да заплува към повърхността. Все още я виждаше и се питаше как е възможно по бузите ѝ да се стичат сълзи.

„Ще се върна за теб. Обещавам!“

Вдигна глава и в съзнанието му зазвуча приспивният напев, нежният глас, който помнеше от детството си. Когато погледна назад, видя лъча на лампата да я осветява от дъното.

Образът ѝ постепенно избледня като съновидение.

Най-сетне на повърхността, Харпър рязко дръпна накрайника от устата си и пое въздух, от който пресъхналото му гърло запари. Слънчевата светлина заслепи очите му и през бученето в ушите му зазвучаха гласове, викащи името му.

Все още замаян, зърна Хейли на брега, притиснала ръка към корема си. Блясъкът на рубинените сърца от гривната на китката ѝ му вдъхна надежда.

Заплува сред лилиите към нея, от смъртта към живота. Лоугън и Мич му помогнаха да излезе от водата и да се изтегне по гръб, жадно поемайки въздух, загледан в очите на Хейли.

— Намерих я!

ЕПИЛОГ

Слънчевите лъчи се процеждаха между листата на чинарите и дъбовете и хвърляха красиви шарки от светлина и сянка върху зелената трева. Сред клоните пееха птици и чуруликането им изпълваше уханния въздух.

Плочите от бял мрамор и сив гранит с изсечени имена се издигаха, за да напомнят за мъртвите. Върху някои от тях имаше увехнали цветя, които се поклащаха от лекия вятър. Знак на почит към покойниците.

Харпър стоеше между майка си и Хейли, хванал ръцете им, докато спускаха ковчега.

— Вече не тъгувам — сподели Хейли. — Най-сетне всичко е наред. Това е чудесен жест.

— Заслужила е правото да почива тук. До сина си.

Роз погледна гробовете, имената. Реджиналд и Беатрис, Реджиналд и Елизабет.

Там бяха и родителите ѝ. Техните лели и чичовци, братовчеди — всички разклонения на дългото родословно дърво на фамилията Харпър.

— През пролетта ще сложим плоча и за нея. Амелия Елън Конър.

— Вече ѝ отдавате дължимото. — Мич извърна глава и целуна косите ѝ. — Погребват я с дрънкалката на сина ѝ и негова снимка. Хейли е права, чудесен жест.

— Без нея нямаше да ме има. Както и Харпър, Остин и Мейсън. И техните деца. Тя заслужава мястото си.

— Каквото и да е сторила приживе, не е заслужавала такава съдба — въздъхна Стела. — Гордея се, че бях част от това, че успяхме да върнем името ѝ, и се надявам да ѝ помогнем да намери покой. — Усмихна се на Лоутън, а после на Дейвид и останалите. — Всички имаме заслуга.

— Хвърлена в езерото, забравена... — Лоутън прегърна Стела. — И всичко това, за да бъде запазена нечия репутация.

— Ти беше страхотна, Роз! — възкликна Дейвид. — Успя да разчупиш системата, за да издействаш погребването ѝ тук.

— Името Харпър все още има силата да накара бюрократите да се размърдат. В интерес на истината, желанието ми да ѝ отдам почит беше толкова голямо, колкото да разкарам духа ѝ от къщата си, далеч от хората, които обичам. — Стана и целуна Харпър по бузата. — Моето смело момче! Трябва да бъде благодарна най-вече на теб.

— Не мисля, че е така! — възрази той.

— След като се е опитала да те нарани, ти се върна, за да помогнеш при изваждането ѝ, Харпър! — възхити се Хейли.

— Обещах ѝ. Хората от рода Ашби държат на думата си толкова, колкото фамилията Харпър. Аз съм и от двете. — Той взе шепа пръст, задържа я над гроба и бавно я пусна през пръстите си. — Всичко свърши.

— Какво бихме могли да кажем за Амелия? — Роз повдигна една червена роза. — Била е луда, не може да се отрече. Смъртта ѝ е била потресаваща, а приживе не е извършила много добрини. Но пееше и на мен, и на децата ми. Дължа живота си на нея. Затова почивай в мир, прабабо.

Пусна розата върху капака.

На свой ред и другите хвърлиха цветя и се отдръпнаха.

— Да ги оставим насаме за минута — каза Роз и кимна към Харпър и Хейли.

— Тя си отиде. — Хейли притвори очи, най-сетне напълно спокойна. — Усещам го. Знаех, че си е тръгнала, преди още да изплуваш. Разбрах, че си я открил, преди да ни кажеш. Сякаш някой срязва въже, с което бях вързана.

— Най-щастливият ден в живота ми. Досега.

— Вече има всичко, което ѝ бе нужно. — Загледа се в ковчега и цветята върху него. — Харпър, докато беше в езерото, така се изплаших, че няма да се върнеш при мен!

— Твърде рано бе всичко между нас да свърши. Едва беше започнало. — Обхвана раменете ѝ и я накара да застане с лице към него, към светлината. — Пред нас е целият живот. Най-сетне настъпи нашето време.

Извади пръстена от джоба си и го сложи на пръста ѝ.

— Вече ти е по мярка. Твой е. — Наведе се и я целуна. — Е, да се оженим.

— Страхотна идея!

Хванати за ръце, се отдалечиха от владенията на смъртта към любовта и живота.

В Харпър Хаус широките коридори и разкошните стаи бяха тихи, изпълнени със светлина и спомени. Съхранили миналото, те очакваха утрешния ден.

В тях не звучаха приспивни песни.

Но градините бяха в разцвета си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.